

НОРА РОБЪРТС

ПРАЗНИК В СМЪРТТА

Част 7 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 1998

chitanka.info

*„И кой е този звяр зловец,
чиито дни са преброени,
и той към Витлеем пълзи,
с едничка цел — да се роди?“*

Уилям
Йейтс

„Никой не стреля по Дядо Коледа.“
Алфред Смит

ПЪРВА ГЛАВА

В съня ѝ смъртта отново я преследваше.

Тъмночервената светлина на неоновата реклама, отразявана от мръсното стъкло на прозореца, пулсираше като гневно сърце. За миг проблясъците осветяваха локвите от кръв на пода, сетне мръсната стаичка отново потъваше в заплашителен мрак.

Момиченцето се беше свило в ъгъла. Беше мършаво, с дълга кестенява коса и огромни очи с цвета на уискито, с което онзи се наливаше винаги, щом можеше да си го купи. Безжизнените очи на малката бяха изцъклени от болка и ужас, лицето ѝ беше мъртвешки бледо. Взираше се като хипнотизирана в примигващата неонova реклама, която през няколко секунди осветяваше стените и човека, проснат на пода сред огромна локва кръв.

Момиченцето тихо заръмжа като хищно животно.

Погледна към ножа в ръката си — острието му беше покрито с кръв чак до дръжката.

Мъжът на пода беше мъртъв. Подсказваше ѝ го отвратителната воня, лъхаща от него, която я караше да изпитва едновременно страх и облекчение.

Той беше счупил ръката ѝ и страданието ѝ беше неописуемо. Парещата болка между краката ѝ от поредното изнасилване още не беше преминала. Дрехите ѝ бяха пропити не само с кръвта на мъжа, но и със собствената ѝ кръв.

Ала сега насилникът беше мъртъв. Най-сетне кошмарът беше свършил и тя бе в безопасност.

Внезапно човекът на пода бавно обърна глава като кукла на конци; малката изтръпна от ужас и за миг забрави болката. От гърлото ѝ се изтръгнаха нечленоразделни звуци и тя още по-плътно се притисна до стената, сякаш искаше да се слее с нея. Устните на мъртвеца се разтегнаха в зловеща усмивка.

„Никога не ще ми се изплъзнеш, момиченце! Завинаги ще бъда част от теб... ще ме усещаш в себе си. А сега татко трябва отново да те

накаже.“

Той застана на колене. От дълбоките рани по главата, гърба и ръцете му се стичаше кръв и капеше на пода — звукът зловещо отекваше сред тишината. Мъжът успя да се изправи на крака и залитайки, тръгна към малката, а кръвта му рухна като порой. Тя изкрещя... и се събуди.

Ив притисна длан към устата си, за да заглуши писъците, които сякаш дращеха гърлото ѝ като парченца нажежено стъкло. Все още се задъхваше и имаше усещането, че белите ѝ дробове ще се пръснат от болката.

Страхът отново я сграбчи, тя усети ледения му дъх, но се опита да го прогони. Вече не беше безпомощно момиченце, а млада жена — при това служителка на полицията, която умееше да се отбранява и чиято професия беше да закриля жертвите... дори когато жертвата бе самата тя.

Не беше в онази отвратителна хотелска стаичка, а в собствения си дом. В дома на Рурк. Мислено повтори името на съпруга си и се поуспокои; постепенно сърцето ѝ престана да пърха в гърдите ѝ.

Беше предпочела да прекара нощта на специалния стол в кабинета си, тъй като Рурк беше на поредното пътуване извън планетата. Така и не бе свикнала да спи сама в брачното легло. Когато съпругът ѝ лежеше до нея, тя почти никога не сънуваше кошмари, ала по време на отсъствията му призраците от миналото неизменно я преследваха насън.

Изпитваше смесени чувства — мразеше тази проява на слабост и зависимостта си от Рурк почти колкото обичаше самия него.

Неспокойно се размърда на стола и взе в прегръдките си сивия котарак, който подозрително я наблюдаваше и присвитите му очи — всяко с различен цвят — проблясваха в мрака. Галахад вече беше свикнал с нейните кошмари, но мразеше, когато писъците ѝ го събуждаха в четири сутринта.

— Извинявай — прошепна му Ив и потърка лице в пухкавата му козина. — Ама че съм глупава. Той е мъртъв, а аз по-добре от всекиго знам, че мъртъвците никога не възкръсват.

Въздъхна, впери поглед мрака и се замисли.

Живееше със смъртта, работеше и се сблъскваше с нея ден след ден, нощ подир нощ. В края на 2058 година огнестрелните оръжия

бяха забранени, а благодарение на напредъка на медицината продължителността на живота се беше увеличила двукратно.

Ала все още се извършваха убийства, престъпността не беше ликвидирана.

Професията на Ив изискваше да се застъпва за мъртвите. Страхуваше се да заспи и да сънува нов кошмар, затова нареди на светлините да се включат и стана от стола. Краката ѝ не се подкосяваха, а пулсът ѝ вече почти се беше нормализирал. Тя си напомни, че ужасното главоболие, което получаваше след всяко сънуване на кошмар, скоро щеше да премине.

Галахад, който очевидно се надяваше, че ще получи закуската си по-рано от обичайното време, също скочи от стола, провря се между краката на Ив и я последва в кухненския бокс.

— Първо ще се погрижа за себе си, приятел — промълви тя, програмира автоготвача да пригответи кафе и постави на пода чиния с храна за котки. Галахад се нахвърли върху храната така, сякаш беше осъден да гладува до края на живота си, а младата жена замислено се втренчи през прозореца.

Навън се простираше разкошна морава, а над къщата не прелитаха въздушни транспортни средства. Необичайната тишина я караше са изпитва чувството, че е сама в целия град. С богатството си Рурк можеше да си купи всичко, дори правото да се радва на тишина и уединение в центъра на Ню Йорк. Ала Ив знаеше, че отвъд високите каменни стени животът пулсираше като огромно сърце, а смъртта жадно го дебнеше.

„Това е моят свят“ — помисли си тя, докато отпиваше от силното кафе, и машинално докосваше все още незарасналата рана на рамото си. Свят на убийства, умело планирани обири, нечисти сделки и неописуемо отчаяние. Познаваше го много по-добре от блестящия свят на богатство и могъщество, към който принадлежеше съпругът ѝ.

В мигове като този, когато оставаше сама и изпадаше в мрачно настроение, Ив се питаше как е възможно тя, праволинейната полицейска служителка, отговорна за спазването на законите, да свърже живота си с този очарователен ирландец, който почти винаги беше нарушавал тези закони.

Свързало ги беше едно убийство. Двамата с Рурк бяха изгубени души, които бяха избрали различни начини за оцеляване, но противно

на всякаква логика, пътищата им се бяха пресекли и помежду им бе пламнала любов.

— Невероятно е колко ми липсва — промълви тя и разгневена от слабостта си, се извърна от прозореца с намерението да вземе душ и да се облече. Лампичката на видеотелефона примигваше, но Ив беше изключила звука, затова не беше чула позвъняването. Интуицията ѝ подсказа кой я търси в този необичаен час и тя побърза да отговори на обаждането.

Лицето на Рурк се появи на екрана. Той иронично повдигна вежда, а младата жена едва не се задъха от вълнение. Въпреки че близо година беше заедно с Рурк, сърцето ѝ още затуптяваше лудо при вида на красивото му лице, подходящо на поет, обрамчено с дълги черни кичури, на изящните му устни и на пронизващите му сини очи.

— Скъпа Ив, защо не спиш? — дочу тя кадифения му глас.

— Вече се събудих... — побърза да отговори Ив, макар да знаеше, че почти нищо не може да убегне от зоркия му поглед. Положително щеше да забележи виолетовите сенки под очите ѝ и мъртворещки бледото ѝ лице. Тя смутено сви рамене и машинално прокара пръсти през късата си коса. — Искам да отида по-рано в управлението, за да наваксам с писмената работа...

Ив не осъзнаваше, че освен следите от кошмарната нощ, съпругът ѝ вижда силата, смелостта и страданието, изписани на лицето ѝ, че се възхищава от красотата ѝ, от плътните ѝ устни и от кехлибарените ѝ очи, които го омагьосваха. Умореният ѝ вид го накара да промени планове си.

— Връщам се довечера.

— Мислех, че непременно трябва да останеш още няколко дни на „Олимп“.

— Връщам се довечера — усмихнато повтори той. — Обичам те, лейтенант.

— Нима? — Ив също се усмихна и мислено се упрекна, задето думите му я бяха развълнували. — Май ще трябва да ти отделия малко време, когато се прибереш.

— Постарай се.

— Затова ли се обаждаш — да ме предупредиш, че ще се върнеш по-рано от очакваното?

Всъщност Рурк възнамеряваше да остави съобщение, че ще се забави още един-два дни... и да се опита да я убеди да прекарат края на седмицата заедно на „Олимп“. Ала сега отново се усмихна и промърмори:

— Исках да те информирам за плановете си. Най-добре е да се опиташ да заспиш, Ив.

— Добре... — Но и двамата знаеха, че това няма да се случи. — Ще се видим довечера. И още нещо...

— Кажи!

Все още ѝ беше необходимо дълбоко да се поеме въздух, преди да го изрече:

— И аз те обичам. — Побърза да прекъсне връзката и не видя широката усмивка на съпруга си. Разговорът с него ѝ поддейства успокояващо и тя почувства прилив на енергия. Взе чашата с кафе и отиде да се приготви за работа.

Не напусна крадешком къщата, но се постара да не вдига шум. Въпреки че беше едва пет сутринта, бе сигурна, че Съмърсет я дебне отнякъде. Предпочиташе винаги, когато бе възможно, да избягва „дясната ръка“ на Рурк — иконома, който знаеше всичко, вършеше всичко и често си пъхаше дългия нос в личния ѝ живот.

Докато Ив разследваше последния си случай, по силата на обстоятелствата със Съмърсет се бяха сближили, макар и против волята си, а сега се чувстваха неловко и старателно се избягваха.

Тя машинално потърка рамото си. Още усещаше болки, особено сутрин или след изморителен ден. Иронично си помисли, че нито в този, нито в следващия живот не би искала отново да бъде подложена на електрошок със собственото ѝ оръжие. Ала още по-зле се беше почувствала след това, когато бе прекалено слаба, за да попречи на Съмърсет насила да я тъпче с лекарства.

Безшумно затвори вратата след себе си, дълбоко вдъхна ледения въздух... и изрече грозно проклятие.

Беше оставила колата си пред къщата най-вече защото това подлудяваше иконома. А пък той я беше преместил, защото знаеше, че ще нервира Ив. Продължавайки да ругае, защото не беше взела дистанционното устройство за отварянето на гаража, тя заобиколи

къщата. Тежките ѝ обувки проскърцваха по заскрежената трева. Ушите ѝ замръзнаха, носът ѝ протече.

Стисна зъби и набра кода, въпреки че пръстите ѝ сякаш залепваха за бутоните, после влезе в безупречно чистия и топъл гараж.

На две нива бяха разположени автомобили, мотоциклети, въздушни скутери и дори минихеликоптер. Служебната ѝ кола, боядисана в безлично бежово, напомняше грозното патенце сред прекрасните лебеди. Докато отваряше вратата, Ив си напомни, че поне автомобилът е нов и всичките му системи са в изправност.

Двигателят моментално се включи и заработи равномерно. Климатичната инсталация също работеше безотказно и при командата на Ив топлият въздух проникна през отворите. По таблото заблещукаха лампички, означаващи автоматична проверка на системите, сетне компютърът увери Ив, че всичко е наред.

Младата жена си помисли, че по-скоро би отишла в ада, отколкото да признае, че ѝ липсваха капризите и „номерата“ на предишната ѝ кола.

Бавно подкара автомобила по алеята и когато достигна железните порти, те безшумно се отвориха пред нея.

Улиците в този богаташки квартал бяха тихи и чисти. Клоните на дърветата, заобикалящи големия парк, бяха покрити с блестящ скреж, сякаш някой ги беше поръсил с диамантен прах. Може би някъде по алеите наркомани и убийци приключваха „нощната си смяна“, но в сумрака, предшестваш зазоряването, пред очите на Ив се издигаха само разкошни каменни сгради, построени от двете страни на широкия булевард.

След една пресечка срещу нея изникна първото гигантско рекламno табло, очертаващо се на фона на тъмното небе. Дядо Коледа със зачервени бузи и идиотска усмивка, която му придаваше вид на дрогиран елф, караше шейната си, теглена от елени, лудешки се кискаше и от време на време напомняше на жителите на Ню Йорк с колко дни за пазаруване разполагат до Рождество Христово.

— Добре де, чух те, дебелак такъв — промърмори Ив и се намръщи, когато трябваше да спре на светофар. Доскоро празникът изобщо не я вълнуваше. Купуваше някаква идиотска вещ за Мейвис, нещо за хапване за Фийни и с това пазаруването ѝ приключваше.

Никога не беше имала любим човек, когото да изненада с подарък, избран с много любов.

По дяволите, какво да купи на човек, който не само имаше всичко, но притежаваше заводите и фабриките, които произвеждаха стоките. Това беше истинска дилема за нея, тъй като тя предпочиташе да я пребият, отколкото да прекара следобеда в обикаляне на магазините.

Червенобузестият старец заизрежда различните щандове и стоки в най-големия универсален магазин, а Ив реши, че Коледните празници са истинска досада.

Ала щом излезе на Бродуей, където имаше обичайното задръстване на движението, настроението ѝ се повиши. Тук се вихреше непрекъснато празненство. Уличните ескалатори бяха претъпкани с пешеходци, повечето от които бяха пияни, дрогирани или и двете. Продавачите зъзнеха зад подвижните си скари, от които се издигаше дим. Всеки, който имаше разрешително за продажба на това оживено място, беше готов с нокти и зъби да се пази от конкурентите си.

Ив свали стъклото, оставяйки малък процеп, и веднага усети миризмата на печени кестени, соеви наденички, дим и на много хора, събрани на едно място. Някакъв човек монотонно напяваше, че идва краят на света. Таксиметров шофьор наду клаксона си в нарушение на закона, опитвайки се да разпръсне пешеходците, които упорито пресичаха на червено. В небето се появиха ранните въздушни автобуси, които оставяха след себе си облаци дим, а първите рекламни хеликоптери започнаха да хвалят стоките на различни фирми.

Ив видя как две жени се сбиха и си каза, че подобно на амбулантните търговци и проститутките бранят територията си. Тъкмо се канеше да слезе от колата и да ги разтърве, ала дребната блондинка повали с удар червенокосата амазонка и като заек се шумугна в тълпата.

„Браво!“ — помисли си Ив и развеселено се втренчи в червенокосата, която скочи на крака, тръсна глава да проясни съзнанието си и забълва нецензурни ругатни.

Помисли си, че именно това е нейният Ню Йорк и със съжаление зави по сравнително по-спокойното Седмо авеню, към търговската част на града. Изгаряше от нетърпение отново да се залови за истинската си работа. Седмиците на принудително бездействие я бяха

изнервили, чувстваше се безполезна. Настоя да се подложи на теста, задължителен за всички полицаи, които са убили човек. Този път едва се размина с провала, но все пак успя да се справи и седмица преди да изтече отпуската ѝ по болест, побърза да се яви на работа. Помисли си, че щастието ѝ ще бъде пълно, ако успее да убеди командир Уитни да ѝ разреши да се включи в полицейските акции.

От радиото се разнесе гласът на диспечера и тя машинално се заслуша; трябваше да бъде в управлението едва след три часа.

До всички полицейски коли, намиращи се в района. Имаме съобщение за 1222 на Седмо авеню № 6843, апартамент 18-Б. Обръщайте се към управителя на сградата в апартамент 2-А. До всички коли...

Ив се включи на полицейската радиовълна преди колегата ѝ да повтори съобщението:

— Диспечер, тук лейтенант Ив Далас. Намирам се на около две минути път от Седмо авеню. Отправлям се незабавно към посочения адрес.

Прието, лейтенант Далас. Щом се озовете там, рапортувайте за положението.

— Слушам. Край на съобщението.

Паркира колата до тротоара и вдигна поглед към високата сива сграда. Няколко прозореца бяха осветени, но на осемнайсети етаж цареше мрак. Кодът „1222“ означаваше, че в полицията е постъпил анонимен сигнал за семейна свада.

Ив слезе от автомобила и машинално докосна оръжието си. Не се притесняваше, че денят ѝ започва с неприятности, но като всяко ченге изпитваше ужас от семейните скандали.

От опит знаеше, че оскърбеният съпруг или вбесената съпруга неизменно насочват гнева си към невинния полицаи, който се опитва да им попречи да се унищожат взаимно заради неплатения наем.

Фактът, че доброволно се беше заела с неприятната задача, показваше доколко е отегчена от досадната писмена работа, с която я беше затрупал Уитни.

Изтича нагоре по стъпалата и позвъни на вратата на апартамент 2-А.

Управителят попита кой е по вътрешния домофон, сетне предпазливо откряна вратата и впери в новодошлата изцъклените си

очички. Младата жена му показва значката си и попита:

— Вие ли съобщихте за скандала?

— Не. Ченгетата ми се обадиха. Нищичко не знам.

— Като те гледам, друго и не очаквам — промърмори Ив. От него лъхаше на мръсно спално бельо и кой знае защо — на мухлясало сирене. — Ще отключиш ли апартамент 18-Б?

— Имате шперцов код, нали?

— Добре, ще го използвам. — Тя го измери с поглед. Кльощавият, дребен човечец очевидно беше изплашен до смърт. — Поне ми кажи колко души обитават онзи апартамент.

— Собственичката живее сама. Май е разведена, ама не съм съвсем сигурен. Не е от разговорливите... държи се резервирано.

— Знаеш ли как се казва?

— Холи. Мариана Холи. Мисля, че още няма трийсет и пет. Страхотна мадама е. Живее тук от близо шест години и никога не ми е създавала неприятности. Слушайте, не съм чул и не съм видял нищо. Хич не ми е приятно да ме будят в пет и половина сутринта. Уведомете ме, ако живущата в 18-Б е нанесла някакви щети на апартамента. В противен случай не ме безпокойте. — Той затръшна вратата.

— Разбира се — промърмори Ив. — Връщай се в дупката си, пор такъв. — Сви рамене и тръгна към асансьора. Качи се в кабината и извади комуникатора си. — Тук лейтенант Ив Далас. Намирам се в сградата на Седмо авеню. Управителят е страхливец, отказва да ми съдейства. Ще се свържа отново, след като разпитам Мариана Холи, която живее в апартамент 18-Б.

Искате ли подкрепление?

— Засега не. Край.

Прибра комуникатора в джоба си, докато вървеше по коридора на осемнайсети етаж. Вдигна поглед и забеляза, че охранителните камери са включени. Наоколо цареше гробна тишина. Местоположението и вътрешното обзавеждане на сградата подсказваха, че обитателите ѝ принадлежат към средната класа. Повечето навярно ставаха след седем, набързо изпиваха чаша кафе и се втурваха към спирката на въздушните автобуси или към най-близката станция на метрото. Онези с по-престижни длъжности не напускаха апартаментите си, а се свързваха със службата си чрез домашните си компютри.

Някои щяха да заведат децата си на училище, други щяха да изпратят с целувка брачния си партньор и да зачакат пристигането на любовника или любовницата си.

Накратко тук живееха обикновени хора, като водеха съвсем обикновен живот.

Ив се запита дали Рурк е собственик и на тази сграда, но побърза да прогони мисълта, когато се приближи до апартамент 18-Б.

Забеляза примигването на зелената лампичка, което означаваше, че алармената система е изключена. Натисна звънеца и инстинктивно застана встрани от вратата. Не чу позвъняване и реши, че апартаментът е звукоизолиран. Никой не можеше да чуе какво става вътре. Усети странно безпокойство, извади шперца и отключи вратата.

Застана на прага и извика. Помисли си, че в най-лошия случай ще изплаши спящата собственичка, която ще се нахвърли върху нея със самоделна шокова палка или с кухненски нож.

— Госпожице Холи, къде сте? Аз съм от полицията. Съобщиха ни за скандал във вашето жилище. — Тя нареди на осветлението да се включи и лампите в хола проблеснаха.

Обзавеждането беше семпло, но елегантно. Телевизорът беше включен, даваха някакъв архивен филм. Изключително красиви мъж и жена се въргаляха голи върху легло, обсипано с листенца от рози и театрално стенеха.

Върху масичката пред канапето със светлозелена тапицерия беше поставена купичка с желирани бонбони. Около нея бяха подредени няколко сребърни свещника, а червените свещи в тях бяха с различна височина.

Помещението ухаеше на боровинки и на бор.

Уханието се носеше от миниатюрна елха, която лежеше преобърната пред прозореца. Разноцветните електрически лампички и стъклени ангелчета с усмихнати лица бяха счупени, клонките бяха прекършени.

Под коледното дръвче бяха затиснати десетина празнично опаковани пакета.

Ив извади оръжието си и обиколи помещението. Не забеляза други признаци, подсказващи, че тук се е случило нещо нередно. Мъжът и жената на екрана очевидно достигнаха върховния момент и

нададоха гърлени, животински звуци. Ив заобиколи телевизора и напрегнато се заслуша.

Отнякъде долиташе тиха, монотонна музика — беше една от баналните коледни песнички, които звучаха навсякъде по време на празниците.

Младата жена вдигна оръжието си и пристъпи в малкия коридор. Съзря две откренати врати. Надзърна в първото помещение и видя умивалник, тоалетна и вана от блестящо бял порцелан. Притисна гръб към стената и пристъпи към стаята, откъдето се носеше музиката.

Още преди напълно да отвори вратата, подуши характерната миризма на смъртта и разбра какво ще види.

Предпазливо прекрачи прага, без да изпуска оръжието си, готова да го използва при най-малкия признак за опасност. Ала нещо ѝ подсказваше, че е сама с мъртвата Мариана Холи. Въпреки това надникна в дрешника и зад завесите, сетне претърси целия апартамент.

Едва тогава се върна в спалнята и се приближи към леглото.

Хрумна ѝ, че управителят има право — Мариана действително е била много хубава — не някоя зашеметяваща красавица, а симпатична жена с мека кестенява коса и тъмнозелени очи. Смъртта още не я беше обезобразила.

В изцъклените ѝ очи се четеше страх, както в очите на повечето мъртъвци. Лицето ѝ беше восъчно бледо, начервените ѝ устни и страни изглеждаха някак абсурдно. Косата ѝ беше прикрепена с блестяща шнола във формата на елха, върху която бе „кацнала“ миниатюрна позлатена птица.

Беше гола, тялото ѝ беше обвито като коледно дръвче със сребриста гирлянда. Докато оглеждаше синините около шията ѝ, Ив се запита дали не е била удушена именно с гирляндата.

Забеляза протритата до кръв кожа на китките и глезените на жертвата, което подсказваше, че жената е била вързана и се е опитвала да се освободи.

Музиката долиташе от радиото до леглото, певецът пожелаваше Весела Коледа на всички, които го слушаха.

Ив въздъхна и извади комуникатора си.

— Диспечер, тук лейтенант Ив Далас. Извършено е убийство.

— Денят започва прекрасно, няма що. — Полицай Пийбоди прикри прозявката си и мрачно огледа жертвата. Въпреки безбожно ранния час, униформата на Пийбоди беше идеално изгладена, а тъмнокестенявите ѝ къдрици — грижливо сресани.

Само гънката от възглавницата, все още отпечатана върху страната ѝ, издаваше, че е била принудена набързо да напусне леглото.

— Какво да каже бедната жена, чийто ден е завършил фатално... — промърмори Ив. — Предварителният оглед показва, че смъртта е настъпила точно в полунощ. — Отдръпна се, за да позволи на хората от отдела по съдебна медицина да огледат трупа и да потвърдят предположението ѝ. — Жертвата е била удушена, а липсата на наранявания, получени при самоотбрана показва, че жената е започнала да се съпротивлява, след като са я завързали. — Повдигна левия глезен на мъртвата и огледа нараняването. — При прегледа установих още, че жертвата е била изнасилена анално и вагинално. Апартаментът е звукоизолиран — дори да е крещяла, никой не е чул писъците ѝ.

— Вратата очевидно не е била разбита, в дневната всичко си е на мястото, с изключение на елхичката. Струва ми се, че някой нарочно я е повалил.

Ив одобрително кимна.

— Имаш набито око. Отиди при управителя на сградата, който живее в апартамент 2-А и вземи дисковете от системата за сигурност на този етаж. Ще прегледаме записите и ще установим кой е посещавал жилището на убитата.

— Слушам.

— Изпрати няколко униформени да разпитат съседите — добави Ив и се приближи до видеотелефона върху нощното шкафче. — За бога, няма ли кой да спре тази музика?

— Май не сте в празнично настроение — отбеляза подчинената ѝ и натисна бутона на радиото, като предварително напръска ръцете си със специален спрей, за да не оставя отпечатьци.

— Мисля, че празниците са най-глупавото и досадно нещо на света. Свършихте ли вече? — обърна се тя към лаборантите. — Искам да я обърнем, преди да я отнесат.

Кръвта се беше стекла под мъртвото тяло и беше обагрила задните ѝ части в отвратителен червен цвят. Разнесе се миризмата на

изпразнения, съпровождаща всяка смърт. Ив докосна отпуснатото тяло и за миг ѝ се стори, че докосва восъчна кукла. Вниманието ѝ беше привлечено от татуировка върху дясната плешка на трупа и тя се наведе да я разгледа.

— Струва ми се, че е направена наскоро. Пийбоди, заснеми я с камерата.

— „Моята най-голяма любов“ — прочете сътрудничката ѝ и замислено се втренчи в яркочервените букви, изписани върху бялата плът.

— Изглежда, че е от временните татуировки. — Ив се приведе още повече и започна да души. — Направена е съвсем наскоро. Ще проверим кой козметичен салон е посещавала госпожица Холи.

— Яребица на крушово дърво — обади се Пийбоди.

— Това пък какво е? — Ив се изправи и въпросително повдигна вежди.

— Говоря за шнолата ѝ — изключително подходяща е за първия ден на Коледа. — Ив продължаваше неразбиращо да се взира в нея, затова по-младата жена поясни: — Това е една стара коледна песен, лейтенант. Нарича се „Дванайсетте празнични дни“. Мъжът всеки ден подарява по нещо на най-голямата си любов, като започва с яребица на крушово дърво.

— Що за глупост — на коя жена е притрябвала птица, кацнала на дърво? — възкликна Ив и изведнъж потръпна от странно предчувствие. — Да се надяваме, че госпожица Холи е била единствената „истинска“ любов на престъпника. Хайде, донеси дисковете. А вие можете да отнесете тялото — нареди тя на санитарите и отново се обърна към видеотелефона и прослуша всички разговори, които бе водила жертвата през последните двама и четири часа.

Първият беше в шест вечерта — Мариана беше разговаряла с майка си и двете очевидно бяха в празнично настроение. Докато наблюдаваше усмихнатото лице на майката, Ив си представи шокираното ѝ изражение, когато научеше за смъртта на дъщеря си.

Записан беше само още един разговор — този път жертвата бе набрала номера на събеседника си, когото наричаше Джери или Джер. Човекът на екрана изглеждаше на около четирийсет, имаше чаровна усмивка и печални кафяви очи. Двамата си разменяха шеговити

реплики, от които ставаше ясно, че са любовници. Може би това беше „най-голямата“ любов на Мариана.

Ив извади диска, постави го в специален плик и го прибра в чантата си. Претърси бюрото под прозореца и откри портативния видеотелефон и бележника на покойната. Прегледа записаните имена и адреси и откри само един мъж на име Джереми — Джереми Вандоурън.

Лаборантите и санитарите бяха излезли, в апартамента цареше тишина. Ив отново се приближи до леглото. В долната му част видя смачканите на топка окървавени чаршафи. Дрехите на жертвата, които убиецът внимателно беше разрязал и захвърлил на пода, бяха прибрани като веществено доказателство.

Младата жена се опита да си представи какво се е случило. Очевидно Мариана беше отворила на престъпника, но оставаше въпросът дали сама го е въвела в спалнята си или той я е упоил при влизането си. При токсикологичния анализ щеше да се установи дали в кръвта на мъртвата има наркотични вещества.

Щом са се озовали в спалнята, той е побързал да я завърже за леглото, използвайки колоните в четирите ъгъла.

Сетне е разрязал дрехите ѝ внимателно, без да бърза. Не го е сторил в пристъп на гняв или на страст. Действал е спокойно и методично. Накрая е изнасилвил безпомощната жена, която е била във властта му.

Мариана се е съпротивлявала, крещяла е, може би е молила за пощада, а това още повече е възбуждало престъпника, доставяло му е неописуемо удоволствие. „Всички изнасилвачи са еднакви“ — помисли си Ив, дълбоко си пое въздух и побърза да прогони спомена за баща си.

Когато се е наситил на жертвата си, убиецът е започнал да я души, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Щом изцъклените ѝ очи са му подсказали, че е мъртва, е сресал косата ѝ, начервил е устните и страните ѝ и е обвинил около тялото ѝ сребриста гирлянда. Дали той е донесъл шнолата или жената предварително е прикрепила косата си с нея? Дали Мариана си е направила татуировката на шегата или изнасилвачът е „украсил“ тялото ѝ?

Ив влезе в банята. Белите плочки проблясваха като заледени, усещаше се едва доловимата миризма на дезинфектант.

Беше почти сигурна, че след извършване на пъкленото си дело убиецът преспокойно се е измил, след което грижливо е заличил отпечатъците си.

Ив реши все пак да накара „метачите“ да огледат помещението. Достатъчно беше да намерят само косъм от престъпника — това щеше да помогне за залавянето му.

— Лейтенант, чувате ли ме?

Ив се обърна и видя, че сътрудничката ѝ е застанала в коридора.

— Какво има, Пийбоди?

— Взех дисковете от алармената система. Двама униформени полицаи вече разпитват съседите.

— Добре. — Ив потърка челото си. — Ще запечатаме апартамента, сетне отиваме в управлението. Трябва да съобща печалната новина на майката на жертвата. — Преметна тежката си чанта през рамо, взе чантичката със специалните инструменти и добави: — Права беше, Пийбоди. Денят започна отвратително.

ВТОРА ГЛАВА

— Провери ли информацията за предполагаемия любовник?

— Да, лейтенант. Джереми Вандоурън живее на Второ авеню и е брокер в прочутата фирма „Фостър, Брайд и Рамзи“. — Пийбоди прелисти бележника си и продължи: — Трийсет и шест годишен е, разведен... и трябва да призная — изключително привлекателен представител на мъжкия пол.

— Хм. — Ив пхна диска от системата за екрана във видеото си.

— Да проверим дали този красавец снощи е посетил възлюбената си.

— Да ви донеса ли чаша кафе, лейтенант?

— Какво?

— Искате ли кафе?

Ив, която с присвити очи се взираше в монитора, ядно се сопна:

— Ако ти се пие кафе, не е необходимо да увърташ — кажи го направо.

— Честно казано, пие ми се.

— Тогава си вземи, донеси и на мен... Жертвата се прибира вкъщи в 16:45. — Тя включи на „стопкадър“ и огледа Мариана Холи.

Жената на екрана беше млада, стройна и красива, с лъскава кестенява коса. Носеше яркочервена барета, дълго палто и ботуши в същия цвят.

— Явно е ходила да пазарува — отбеляза Пийбоди и остави на бюрото чашата с димящо кафе.

— Да, била е в „Блумингдейл“ — личи си от опаковките. — Ив продължи да гледа записа. Мариана премести пликовете в другата си ръка и извади електронната карта, която служеше вместо ключ. Устните ѝ се движеха. Отначало Ив си помисли, че жената говори на себе си, сетне се досети, че тя пее. Мариана отметна косата си, влезе в апартамента и затвори вратата. Червената лампичка, означаваща, че заключващият механизъм се е задействал, запримига в полумрака на коридора.

Записът продължаваше. Ив видя как други обитатели на сградата влизат и излизат от жилищата си, сами или придружавани от някого. Нищо не подсказваше, че след няколко часа тук ще бъде извършено зверско убийство.

— Вечеряла е вкъщи — заяви Ив. Представяше си как Мариана се движи из апартамента, облечена с тъмносините панталони и белия пуловер, който по-късно убиецът е разрязал и как мислено си говори: „Включи телевизора да ти прави компания, прибери палтото в дрешника, постави баретата на полицата и изхвърли пликите от покупките.“ Мариана е обичала реда и красивите вещи... подготвяла се е да прекара тиха вечер сред домашния уют.

— Проверих автоготвача й — приготвила си е супа към седем. — Ив забарабани с пръсти по бюрото си и продължи да се взира в екрана. — Майка й й е позвънила, после Мариана се е обадила на приятеля си. — Докато мислено отчиташе времето, видя как вратата на асансьора се отвори и смаяно облещи очи. — Да му се не види, това пък какво е?

— Дядо Коледа. — Пийбоди се усмихна и се надвеси през рамото й. — Разнася подаръци.

Човекът с червен плащ и снежнобяла брада носеше огромна кутия, опакована със сребриста хартия и украсена със зелено-златиста панделка, завързана на голяма фльонга.

Ив нареди на устройството:

— Стопкадър! Увеличи с трийсет и пет процента десети сектор.

Участъкът на изображението, който я интересуваше, моментално беше увеличен. Ив онемя, когато видя, че към фльонгата е прикрепена миниатюрна сребърна елха, върху която има позлатена птица.

— Ах, мръсник такъв. Ето шнолата, с която беше повдигната косата й!

— Но... това е Дядо Коледа...

— Осъзнай се, Пийбоди. Погледни, той отива към апартамента на Мариана. — Старецът натисна звънеца. Ив забеляза, че носи ръкавици, изчака секунда, сетне отметна глава и гръмко се разсмя. В този момент жената му отвори; лицето й сияеше, очите й дяволито проблесваха. Отметна косата си, сетне разтвори още по-широко вратата.

Дядо Коледа се извърна, погледна право в камерата, лукаво се усмихна и намигна.

— Стоп! — извика Ив. — Какво нахалство! — Нареди на устройството да направи разпечатка на изображението на екрана и продължи да се взира в зачервеното лице и искрящите сини очи на мнимия Дядо Коледа. — Мръсникът знае, че ще изгледаме записа и ни се подиграва.

— Преоблякъл се е като добрия старец... — прошепна Пийбоди, без да откъсва поглед от екрана. — Но това е... отвратително... неморално.

— Нима щеше да го приемеш по-спокойно, ако се беше преоблякъл като Сатаната?

— Да... всъщност не. — По-младата жена сви рамене. — Мисля, че така може да постъпи само извратен човек.

— Или пък човек, надарен с изключителен ум — студено отбеляза Ив. — Кой би затръшнал вратата на Дядо Коледа?

Видеозаписът продължи. Мъжът и жената влязоха в апартамента и затвориха вратата след себе си. Таймерът в долната част на екрана показваше 21:33.

„Излиза, че престъпникът изобщо не е бързал. Останал е в апартамента почти два часа и половина“ — помисли си Ив. Навярно въжето, с което е завързал жертвата си, както и всичко, от което се е нуждаел, е било скрито в огромната кутия.

Точно в единайсет от асансьора излязоха мъж и жена, които явно бяха попрекалили с алкохола. Разсмяха се и хванати под ръка отминаха по коридора, без да подозират какво се случва на няколко метра от тях.

Без да усетят страха и болката на жертвата.

Без да осъзнават, че близо до тях действа безмилостен убиец.

Вратата на апартамента се отвори в дванайсет и половина. Човекът с червеното наметало излезе в коридора. Носеше под мишница празнично опакованата кутия. Устните му бяха разтегнати в зловеща усмивка. Отново погледна право в камерата, очите му бяха очи на безумец.

Сетне с танцова стъпка се запъти към асансьора.

Ив нареди на компютъра да запише информацията от диска във файла на убитата Холи, и се обърна към сътрудничката си:

— Колко са коледните дни според онази песен?

— Дванайсет. — Пийбоди отпи от кафето си, защото усети, че гърлото ѝ пресъхва.

— Незабавно трябва да открием дали Мариана е била „най-голямата любов“ на престъпника или той има още единайсет. Предлагам да поговорим с приятеля на покойната.

Кабинетът на Джереми Вандоурън беше като килийка от огромен пчелен кошер. В тясното помещение се побираше само бюро, върху което имаше компютър и телефон и стол на колелца. На стената бяха прикрепени с кабарчета разпечатки с борсова информация, театрална програма, коледна картичка, изобразяваща пищна красавица, чиято голота беше прикрита от „снежинки“, поставени на стратегическите места, и снимка на Мариана Холи.

Когато Ив влезе, Джери ѝ направи знак да изчака и продължи да въвежда информация в компютъра си, докато напрегнато говореше в микрофона на слушалката.

— „Комстат“ е на пет и една осма, „Кенмарт“ пада с три и три четвърти. „Рурк Индъстрийс“ току-що скочи с шест пункта. Нашите специалисти предричат, че до края на деня акциите им ще се покачат с още два пункта.

Ив иронично повдигна вежди и пхна ръце в джобовете на панталоните си. Докато тя чакаше да разпита заподозрения в убийство, Рурк печелеше милиони.

Положението ѝ се стори абсурдно.

— Приключих. — Вандоурън натисна друг клавиш, на монитора изплуваха загадъчни символи и цифри. След няколко секунди търпението на младата жена се изчерпа, тя извади значката си и я поднесе пред очите му.

Джери примигна, обърна се и се втренчи в нея, като произнесе в микрофона:

— Изпълних инструкциите ви. Имате онези акции. Бъдете спокоен. Благодаря. — Озадачено се усмихна, но усмивката не можа да прикрие обзелия го страх. Свали слушалките и попита: — С какво мога да ви бъде полезен, лейтенант?

— Вие ли сте Джереми Вандоурън?

— Да. — Той бегло огледа Пийбоди. Сетне отново се втренчи в Ив. — Арестуван ли съм? Ще ме арестувате ли?

— Защо, нима сте извършил нещо противозаконно?

— Доколкото си спомням, не съм. — Младият мъж отново принудено се усмихна, на едната му страна се появи трапчинка. — Ако не се смята шоколадчето, което задигнах в невинната си детска възраст.

— Познавате ли Мариана Холи?

— Разбира се. Само не ми казвайте, че тя е отмъкнала някое шоколадче. — Внезапно усмивката му помръкна, сякаш някой изгаси лампа. — Какво има? Нещо лошо ли се е случило? Как е Мариана? — Скочи от стола и се загледа към вратата, сякаш очакваше да види любимата си.

— Съжалявам, господин Вандоурън. — Ив така и не беше свикнала да съобщава печалната новина на близките на убитите, затова предпочете да говори без заобикалки. — Госпожица Холи е мъртва.

— Не... невъзможно е — прошепна той и впери тъмните си очи в Ив. — Лъжете. Снощи разговаряхме по телефона, а днес в седем ще се срещнем, за да вечеряме някъде... Слушайте, навярно сте допуснали грешка.

— Съжалявам, но няма грешка — меко каза тя, ала младият мъж безмълвно продължи да се взира в нея. — Мариана Холи снощи е била убита в апартамента си.

— Убита ли? — Той бавно поклати глава, сякаш Ив му говореше на неразбираем език. — Не може да бъде! Не може да бъде! — Рязко се извърна и посегна към видеотелефона. — Ей сега ще ѝ се обадя в службата...

— Господин Вандоурън. — Ив го хвана под ръка и го накара да седне. Самата тя се отпусна на ръба на бюрото и го погледна право в очите. — Пръстовите отпечатыци и ДНК тестовете доказаха, че мъртвата е госпожица Мариана Холи. Ако имате сили, бих искала да ме придружите, за да потвърдите самоличността ѝ.

— Да потвърдя... — Той отново скочи от мястото си и неволно удари с лакът рамото на Ив, засягайки още незаздравялата рана. — Непременно ще ви придружа, за да ви докажа, че сте сгрешили!

По принцип моргата беше неприятно място. Фактът, че някой с извратено чувство за хумор или изпаднал в празнична еуфория беше

окичил стените с червени и зелени стъклени топки и грозни сърмени гирлянди, придаваше още по-ужасяващ вид на тази обител на смъртта.

Ив стоеше до прозореца, гледащ към залата с мъртъвците. Усети как човекът до нея потръпна, щом съгледа трупа зад стъклото.

Личеше си, че служителите на моргата набързо са покрили мъртвата, за да скрият от приятелите и роднините ѝ голотата ѝ, грозния клинообразен разрез, направен от патолога и печата от вътрешната страна на ходилото, обозначаващ името и номера на убитата жена.

— Не! — Вандоурън безпомощно притисна ръце към стъклото. — Не, не може да бъде! О, Мариана!

Ив нежно докосна рамото му и усети, че младият мъж трепери. Той стисна юмруци и заудря по стъклената преграда.

— Моля ви само да кимнете, ако потвърждавате, че това е Мариана Холи.

Джери кимна и се разрида.

— Пийбоди, намери стая, където никой няма да ни безпокои. Донеси и чаша вода... — Докато говореше, младият мъж я прегърна и смазан от скръб, отпусна глава на рамото ѝ. Тя не се отдръпна, само даде знак на служителя да спусне щората върху стъклото.

— Хайде, Джери, ела с мен — зашепна му тя и го поведе по коридора, като си мислеше, че предпочита да бъде подложена на електрошок, отколкото да успокоява опечалените близки на някой мъртвец. Никой не можеше да ги утеши, не бяха измислени магически думи, помагачи на хората да забравят мъката си. Ала все пак се опита да го стори, докато подкрепяше младия мъж по кънтящия коридор. Пийбоди посочи една врата и промърмори:

— Стаята е свободна. Сега ще донеса и водата.

— Седни, Джери. — Ив го заведе до стола, извади кърпичката от джоба на самото му и я тикна в ръката му. — Моите съболезнования за тежката ти загуба — промърмори и както винаги, почувства колко банални са думите ѝ.

— Кой би пожелал да причини зло на Мариана? Защо са я убили?

— Мое задължение е да открия истината. Повярвай, че ще го сторя.

Тонът ѝ го накара да вдигне глава. Очите му бяха зачервени, в тях се четеше отчаяние. С очевидно усилие си пое въздух и прошепна:

— Мариана означаваше... всичко за мен. — Порови в джоба си и извади кутийка от кадифе. — Щях да ѝ го дам тази вечер. Бях намислил да ѝ го поднеса на Бъдни вечер, но не можах да се сдържа. — С трепереци ръце отвори кутийката и показа годежния пръстен с голям диамант. — Довечера щях да я помоля да се омъжи за мен. Знаех, че ще приеме, защото се обичахме. — Внимателно затвори кутийката, пусна я обратно в джоба си и тихо попита: — Защо са я убили — за да я ограбят ли?

— Не. От колко време познавате госпожица Холи?

— От шест месеца. — Той вдигна поглед към Пийбоди, която му поднесе чаша вода. Благодари ѝ, взе чашата, но не отпи нито глътка. — Това беше най-щастливият период в живота ми.

— Как се запознахте?

— Чрез агенция за запознанства.

— Нима използвате услугите на подобни агенции? — смаяно възкликна Пийбоди.

Младият мъж унило въздъхна.

— Знаете ли, действах импулсивно. Прекарвам голяма част от времето си на работното си място и почти не се срещам с приятели. Преди няколко години се разведох, навярно това ме кара да изпитвам недоверие към представителките на нежния пол. Излизах с няколко жени, но нищо не се получи. Една вечер видях реклама по телевизията и си казах, че нищо не ми струва да опитам. — Отпи малка глътка вода и с мъка я преглътна. — Мариана беше третата от петте кандидатки, избрани от агенцията. С първите две бях излизал само по веднъж, да пийнем по нещо, и се бях убедил, че не ми подхождат. Но щом видях Мариана, разбрах, че съм срещнал мечтаната жена... — Затвори очи и се опита да се овладее. — Тя е... прекрасна. Изпълнена е с енергия и с ентузиазъм. Харесваше работата си, жилището си, изпитваше удоволствие от участието си в театралната трупа.

Ив забеляза, че Джери говори ту в сегашно, ту в минало време за любимата си. Очевидно съзнанието му отказваше да приеме жестоката истина.

— Започнали сте да излизате заедно — подкани го да продължи.

— Да. Уговорихме се да се срещнем в някакво заведение и да изпием по чашка, за да... преценим дали си подходдаме. Вместо това вечеряхме в ресторант, после я поканих на кафе; през цялото време разговаряхме. След онази вечер разбрахме, че сме създадени един за друг.

— Значи и Мариана е изпитвала същите чувства, така ли?

— Да. Отначало бяхме доста плахи — вечеряхме заедно, ходехме на театър. И двамата обичаме театралното изкуство. Започнахме да прекарваме заедно съботните следобеди — посещавахме някое представление или музей, понякога само се разхождахме. На Четвърти юли заминахме за родния й град и тя ме запозна с родителите си. После я заведох при моите... Мама приготви специална вечеря... — Той млъкна и неவிждащо се загледа в стената.

— Сигурен ли сте, че Мариана не е излизала с друг по същото време?

— Да. Бяхме си дали дума.

— Известно ли ви е дали някой я е заплашвал — стар приятел или любовник, може би бившият й съпруг?

— Не. Сигурен съм, че щеше да ми го съобщи. Нямахме тайни един от друг. — Очите му се проясниха и суровият му поглед ги превърна в кехлибарени топчета. — Защо питате? Нима е била... О, господи! — Дланта му, отпусната върху коляното, се сви в юмрук. — Първо я е изнасилил, прав ли съм? Изнасилил я е, преди да я убие. Трябваше да бъде при нея. — Той запрати чашата към стената и скочи на крака. — Това нямаше да се случи, ако бях при нея.

— Къде беше, Джери?

— Моля?

— Къде бяхте снощи между девет и половина и полунощ?

— Нима ме подозирате... — Младият мъж млъкна, вдигна ръка и стисна клепачи. Три пъти вдиша и издиша, сетне отново отвори очи. — Не ви се сърдя. Трябва да се убедите, че не съм я убил, за да откриете истинския виновник. Знам, че го правите заради нея.

— Точно така. — Ив го изглежда и изпита още по-голямо съжаление към този сломен от мъка човек.

— Бях у дома. Поработих, обадох се на няколко души и напазарувах чрез компютъра. После се свързах с ресторанта и проверих дали са запазили маса за тази вечер. Бях доста нервен.

Искаше ми се... — Той се изкашля. — Искаше ми се всичко да бъде идеално, за да прекараме една незабравима вечер. След това се обадох на майка ми. — Вдигна ръце и уморено потърка страните си. — Трябваше да споделя с някого, нали разбирате. Мама много се зарадва, защото беше изключително привързана към Мариана. Мисля, че този разговор проведох около десет и половина. Можете да проверите записите на видеотелефона ми, компютъра ми. Направете всичко необходимо.

— Добре, Джери.

— Съобщихте ли... родителите й знаят ли какво се е случило с нея?

— Да, разговарях с тях.

— Трябва да им се обадя. Навярно ще искат дъщеря им да бъде погребана в родния си град. — Отново се разрида и през сълзи прошепна: — Ще я заведа у дома.

— Ще се погрижа да приключим с формалностите колкото е възможно по-бързо. Искате ли да се обадим на някого от ваше име?

— Не. Тръгвам си. Трябва да съобщя на моите родители. — Тръгна към вратата, но преди да я отвори, спря и заговори, без да се обръща: — Моля ви, открийте злодея, който ми отне любимата.

— Непременно. Един последен въпрос.

Младият мъж избърса сълзите си и се обърна.

— Какво ви интересува?

— Мариана имаше ли някаква татуировка?

Той дрезгаво се изсмя, хрипливият звук сякаш раздра гърлото му.

— Не. Беше доста старомодна, не би се съгласила да й направят дори временна татуировка.

— Сигурен ли сте?

— Бяхме любовници, лейтенант. И което е още по-важно, бяхме лудо влюбени един в друг. Познавах не само тялото й, но сърцето и душата й.

— Добре, благодаря ви. — Изчака го да излезе и побърза да попита сътрудничката си: — Какво мислиш за него, Пийбоди?

— Че сърцето му е разбито.

— Съгласна съм. Но хората често убиват любимите си същества. Алибито му не е солидно, дори ако записите потвърдят, че е провел онези разговори.

— Изобщо не прилича на Дядо Коледа.

Ив кисело се усмихна.

— Сигурна съм, че и убиецът не прилича на добрия старец. Иначе не би се осмелил да позира пред камерата. С помощта на подплънки, контактни лещи, грим, брада и перука всеки може да се превърне в Дядо Коледа. — Ала инстинктът ѝ подсказваше, че Джери е невинен. — Почти съм убедена, че господин Вандоурън не е убил любовницата си. Да отидем в службата на покойната, да открием приятелите и враговете ѝ.

Оказа се, че Мариана има безброй приятели и никакви врагове.

Докато разговаряше с познатите ѝ, Ив научи, че тя е била щастлива и много сърдечна млада жена, която е обичала работата си, била е привързана към семейството си, но е изпитвала удоволствие да живее сама в шумния град.

Оказа се, че е имала няколко много близки приятелки, слабост към правенето на покупки, обичала е страстно театъра и любовника си Джереми Вандоурън.

„Беше на седмото небе.“

„Нямаше човек, който да я мрази.“

„Беше искрена и доверлива.“

Докато шофираше колата на път за дома си, Ив сякаш чуваше гласовете на колегите и приятелите на убитата. Никой не каза лоша дума за Мариана, не се чуха злобните подмятания, които често се правят по адрес на мъртъвците.

И все пак убийството ѝ доказваше, че на този свят има поне един човек, който е изпитвал омраза към нея и който беше отнел живота ѝ, без да бърза и с удоволствие, ако се съди по веселото проблясване на очите му.

„Моята най-голяма любов.“

Да, някой я беше обичал достатъчно, за да я убие. Ив знаеше, че подобна извратена любов действително съществува, защото я беше изпитала върху себе си. И беше оцеляла, напомни си и включи видеотелефона.

— Получи ли резултатите от токсикологичните проби, Дики?

На екрана изплува грозноватото лице на началника на лабораторията, което както винаги имаше страдалческо изражение.

— Знаеш, че преди празниците настъпва истински хаос. Убийците се развихрят, а моите лаборанти само дрънкат за Коледа и Ханука, вместо да си гледат работата.

— Искрено ти съчувствам. Незабавно искам резултатите.

— А пък аз искам отпуска — промърмори Дики, но се обърна към компютъра си. След секунди заяви: — Била е упоена с препарат, който се продава в аптеките. Като се има предвид теглото ѝ, дозата само я е зашеметила за десет-петнайсет минути.

— Напълно достатъчно — промълви Ив.

— Предполагам, че опиатът е бил инжектиран в ръката ѝ и тя се е почувствала така, сякаш е изгълтала половин дузина приспивателни таблетки. Повдигало ѝ се е, виело ѝ се е свят, може би временно е загубила съзнание и мускулите ѝ са се отпуснали.

— Ясно. Открихте ли семенна течност?

— Не. Може би престъпникът е използвал презерватив — още не сме напълно сигурни. Трупът е бил напръскан с дезинфектант, открихме следи от него и във вагината ѝ, което също би могло да унищожи сперматозоидите. И още нещо — козметичните средства, използвани при гримирането ѝ, не бяха открити в жилището. Не сме ги изследвали напълно, но предварителните резултати показват, че червилото съдържа природни съставки, което означава, че е много скъпо. Предполагаме, че убиецът го е донесъл със себе си.

— Постарайте се възможно най-бързо да откриете марката. Уликата е много важна. Браво на теб, Дики.

— Благодаря за похвалата. Дано да прекараш добре шибаните празници.

— Пожелавам същото и на теб — промърмори младата жена и прекъсна връзката, сетне подкара колата по алеята към къщата.

В зимния мрак осветените прозорци блещукаха примамливо.

„Това е моят дом“ — помисли си тя. Никога не беше предполагала, че ще нарече така сградата, подобна на замък. Ала сега действително се чувстваше у дома сред неописуемия разкош заради човека, който притежаваше къщата. Човекът, който я обичаше и ѝ беше подарил венчален пръстен, както Джереми бе решил да дари пръстен на Мариана.

Машинално докосна халката си, докато паркираше пред главния вход.

„Разбрах, че с нея сме създадени един за друг“ — беше казал Джери. Допреди година не би го разбрала, ала сега беше познала истинската обич и не се учудваше от думите му.

За миг остана неподвижна, сетне прокара пръсти през косата си. Скръбта на младия човек я беше извадила от равновесие, а това само можеше да затрудни разследването. Каза си, че не бива да проявява сантименталност, че трябва да прогони от съзнанието си разкритието от мъка, обляно в сълзи лице на Джери, който беше потърсил утеха в прегръдките ѝ.

Напомни си, че невината любовта побеждава, но поне би могла да помогне на справедливостта да възтържествува.

Слезе от колата и се отправи нагоре по стъпалата. Щом се озова в огромното фойе, свали коженото си яке и както ѝ беше обичай, го захвърли на перилото на вътрешната стълба.

Съмърсет изникна като призрак от мрака и се изправи пред нея; тъмните му очи, които блестяха като въгленчета на фона на бледото му лице, укоризнено я изгледаха.

— Лейтенант... — промърмори той.

— Да не си посмям да преместиш колата ми — сопна му се Ив и тръгна към стълбата.

Икономът презрително изсумтя, сетне надменно заяви:

— Има няколко съобщения за вас.

— Ще почакай. — Обърна му гръб и се заизкачва по стълбата — мечтаеше за горещ душ, чаша вино, искаше ѝ се да подремне поне десет минути.

Съмърсет се провикна след нея, но тя вече не го слушаше. „Целуни ме отзад“ — промърмори по навик и влезе в спалнята.

Ледът, сковал сърцето ѝ, мигом се стопи, мрачното ѝ настроение се изпари при вида на Рурк, който стоеше гол до кръста пред гардероба; той посегна да извади чиста риза и мускулите му се очертаха под гладката му кожа. Когато дочу отварянето на вратата, извърна глава и красотата му отново поразил Ив. Усмихна се, устните му, сякаш издялани от скулптор, леко се извиха, тъмносините му очи дяволито проблясваха, той отметна гъстата си, гарвановочерна коса.

— Здравей, лейтенант.

— Мислех, че ще пристигнеш след няколко часа.

Рурк остави ризата и изгледа съпругата си. Лилавите сенки под очите ѝ му подсказаха, че е била измъчвана от безсъние и от кошмари. Отмести поглед от умореното ѝ лице и промърмори:

— Надявам се, че не си разочарована.

— Напротив. — Тя се спусна към него и дори не забеляза изненаданото му изражение и неизказаната любов в погледа му. Притисна се към него, вдъхна аромата на кожата му, прокара длани по гърба му и въздъхна.

— Изглежда, че наистина съм ти липсвал — прошепна младият мъж.

— Моля те, прегърни ме.

— С удоволствие, скъпа.

Притиснатите им тела като че бяха парченца от мозайка, прилягащи едно до друго. Ненадейно Ив си спомни за пръстена, който Джереми Вандоурън никога нямаше да подари на мъртвата си годеница, и едва чуто промълви:

— Обичам те. — Гласът ѝ беше прегракнал от едва сдържаните сълзи. — Съжалявам, че не ти го казвам често, но е самата истина.

Рурк беше доловил неизказаната ѝ скръб. Нежно замасажира раменете ѝ, опитвайки се да я накара да се отпусне.

— Какво се е случило, Ив?

— Не искам да го обсъждаме точно сега. — Тя се изтръгна се от прегръдката му и обгърна с длани лицето му. — Толкова съм щастлива, че си до мен. — Леко се усмихна, наведе се и прилепи устни към неговите. Усети топлината им, почувства страстта на съпруга си, който сякаш никога не успяваше да ѝ се насити. Обгърнатата от любовта му, тя забрави всичко, дори ужаса, който бе преживяла през този ден.

— Стори ми се, че когато влязох, се преобличаше. Съжалявам, ако съм ти попречила.

— Появи се точно навреме — прошепна Рурк и леко захапа долната ѝ устна.

— Точно така — в противен случай трябваше отново да те събличам. — Посегна и разкопча панталоните му.

— Умница си ми ти. — Рурк свали кобура с оръжието ѝ и промърмори: — Прави ми удоволствие да те обезоръжавам, лейтенант.

Тя рязко се обърна и го притисна към вратата на гардероба.

— Мога да се справя с теб и без оръжие.

— Докажи го.

Тя го докосна между краката и усети твърдостта му. Сините му очи потъмняха, в тях проблеснаха странни пламъчета.

— Ръцете ти са ледени — сигурно си била навън без ръкавици.

Ив лукаво се усмихна и го обгърна със студените си пръсти.

— Оплакваш ли се?

— В никакъв случай — задъхано промълви Рурк. Беше имал много жени, но единствено съпругата му можеше да го възбуди за секунди. Нежно докосна зърната ѝ, сетне заразкопчава ризата ѝ.

— Ела в леглото.

— Защо да не се любим тук, още сега? — Ив сведе глава и го ухапа по рамото.

— Защо не? — Той ѝ подложи крак и двамата паднаха на пода.

— Но този път ще го направим както искам аз.

Впи устни в гърдата ѝ, а Ив почувства как пред очите ѝ притъмня, в съзнанието ѝ като че избухна експлозия, бедрата ѝ се повдигнаха.

Рурк често си мислеше, че познава съпругата си по-добре, отколкото самата тя се познаваше. Знаеше, че сега са ѝ нужни обич и страст, за да забрави онова, което я терзаше. Беше отслабнала след тежкото нараняване, от което още не се бе възстановила, но той знаеше, че сега не е моментът да я щади. Милваше я безмилостно, безпощадно, докато я чу да се задъхва и усети как сърцето ѝ лудо бие под жадните му устни.

Ив се загърчи под него и го сграбчи за косата, а огромният диамант, който ѝ беше подарил преди година, просветна между гърдите ѝ.

Той ги докосна с език и продължи надолу, като леко я захапваше, после смъкна панталоните си и езикът му се стрелна в нея. Насладата ѝ беше неописуема, кръвта ѝ закипя, ушите ѝ забучаха, челото ѝ се ороси с пот. Мъжката му миризма я опияняваше.

Усети как Рурк я повдигна, разтвори бедрата ѝ и я облада. Безпомощно изстена, почувствала се лека като перце, завладяна от желанието изцяло да му се отдаде.

Задъхано прошепна името му, заби нокти в гърба му и обви бедра около кръста му.

Телата им се сляха в добре познатия ритъм. Рурк почувства как тя го стяга като в железен юмрук и жадно потърси устните ѝ.

Не откъсваха очи един от друг, дъхът им се сливаше, плътта им като че се беше превърнала в разтопен метал.

Миг преди той да изпита върховната наслада, очите му помътняха. Стори му се, че тялото на Ив избухна под него. Сведе глава и я целуна по шията, а тя притисна лице към косата му и отново вдъхна аромата му.

— Хубаво е да се прибереш у дома — прошепна Рурк.

Желанията на Ив се сбъднаха — взе горещ душ, изпи чаша вино, сетне вечеря в леглото заедно със съпруга си, което според нея беше връх на декадентството.

Рурк я изчака да се нахрани, наля ѝ още една чаша вино и промълви:

— Разкажи ми какво се е случило.

Очите ѝ помръкнаха.

— Мисля, че не е редно да те обременявам със служебните си проблеми.

— Защо? — Той се усмихна и допълни чашата си. — Аз също споделям някои неща с теб.

— Това е различно.

— Скъпа Ив. — Рурк докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Професиите ни са такива, че не можем да не обсъждаме проблемите си дори у дома.

Тя се облегна върху възглавниците, впери поглед в таванския прозорец, от който надничаше тъмното небе, и му разказа всичко.

— Мариана беше зверски убита — промълви най-накрая, — но не това ме порази — виждала съм много по-ужасяващи гледки. Ала в нея имаше нещо невинно, радостта, с която посрещна мнимия Дядо Коледа беше искрена, почти детинска. Самата аз... никога не съм била невинна, но знам какво е да бъдеш унищожен. — Тихо изруга и отмести чашата с вино.

Рурк хвана ръката ѝ и изчака, докато Ив го погледна.

— Слушай, скъпа, струва ми се, че още не си достатъчно укрепнала, за да се заемеш с разследването на това отвратително

убийство.

— Спокойно можех да се престоря, че не съм чула обаждането на диспечера — призна тя и засрамено извърна поглед. — Ако знаех какво ме очаква в онзи апартамент, нямаше да отговоря на повикването.

— Все още можеш да прехвърлиш случая на колега от отдела. Никой няма да те обвини.

— Важното е, че ще се самообвинявам. След като видях мъртвата жена, ме обзе чувството, че съм я познавала през целия си живот. — За миг тя затвори очи. — Трябва да отмъстя заради нея. — Приглади косата си и се опита да се съсредоточи. — Когато отвори вратата, изглеждаше щастлива като дете, на което ще поднесат подарък... Никога няма да забравя как онзи мръсник погледна към камерата, преди да влезе в апартамента, как се ухили до уши и закачливо намигна. Потръпвам, като си спомня как на излизане се отпрати с танцова стъпка към асансьора.

В погледа ѝ заискри гняв и Рурк си помисли, че навярно така би изглеждал Ангелът на отмъщението.

— По всичко изглеждаше, че злодеянието му безкрайно го забавлява. — Тя отново стисна клепачи, опитвайки се да възкреси в паметта си лицето на престъпника. Когато отново отвори очи, гневните искрици бяха помръкнали и в погледа ѝ се четеше само скръб. — Повярвай, че ми прилоша. — Смутена от проявата си на слабост, Ив отпи от виното си. — Мой дълг беше да съобщя печалната вест на родителите ѝ, станах свидетел на мъката им. Още по-страшно беше да наблюдавам как Вандоурън сякаш рухна пред очите ми, как не можеше да повярва, че мечтите му са били разбити. Мариана е била симпатична и простодушна жена, която се е радвала на живота, която скоро е щяла да се сгоди за любимия човек. За нещастие е пуснала в жилището си някой, който символизира доброто. И е заплатила с живота си за невинността си.

Рурк посегна към ръката ѝ и отвори пръстите ѝ, свити в юмрук.

— Съчувствието ти към тази жена не означава, че не си добро ченге.

— Ден след ден, година след година съм свидетелка на какви ли не жестокости. Страхувам се, че ако започна да давам воля на

чувствата си, скоро ще настъпи момент, когато не ще мога да преживея поредното убийство.

— Мислила ли си да си вземеш по-дълга отпуска? — Рурк забеляза смаяното ѝ изражение и се усмихна. — Не, разбира се. Нищо не може да те сломи, защото си напълно отдадена на професията си.

— Страхувам се, че много скоро ще се сблъскам с ново убийство. — Тя вплете пръсти в неговите. — Питам се дали Мариана е била „най-голямата любов“ на престъпника или ще има още единайсет жертви.

ТРЕТА ГЛАВА

Скърцайки със зъби, Ив за трети път обикаляше паркинга пред универсалния магазин и търсеше място за колата си.

— Защо всички тези хора не са на работа? Няма ли си други занимания?

— За някои пазаруването е най-важното занимание — мъдро отбеляза Пийбоди.

— Добре де. — Ив се опита да паркира между два автомобила, но не успя и издраска броните им, при което сътрудничката ѝ примирено затвори очи. — И все пак не разбирам защо е нужно да си губиш времето в магазина, след като можеш да поръчаш всичко, без да излизаш от дома си.

— Този вид пазаруване не доставя същото удоволствие — заяви Пийбоди и се хвана за таблото на колата, когато началничката ѝ рязко спря в забранената за автомобили алея пред „Блумингдейл“. — Не използваш сетивата си, не изпитваш удоволствието с лакти да си проправиш път през тълпата. Пазаруването чрез компютър е истинска скука.

Ив презрително изсумтя, включи светещата табелка с надпис „служебен автомобил“ и слезе от колата. Стори ѝ се, че ще оглушее от гръмките коледни песни, разнасящи се от високоговорителите. Хрумна ѝ, че хората бързат да влязат в магазина, готови да купят каквото и да било, само да се избавят от оглушителната музика.

Въпреки че компютъризираната климатична инсталация поддържаше приятна трийсетградусова температура, в огромния купол, покриващ района около магазина, падаха синтетични снежинки. Витрините бяха пълни с дроиди в маскарадни костюми. В огромна работилница усърдно се трудеха беловласи старци с червени мантии и техните джуджета, елени теглеха шейни или танцуваха върху покривите, златокоси деца с ангелски личица разопаковаха пакети.

На друга витрина юноша, издокаран по последна мода с черен гащеризон и риза на блестящи райета, демонстрираше хита на сезона

— най-новия модел въздушни кьнки. Когато клиентът натиснеше копчето до витрината, се разнасяше механичен глас, който рекламираше предимствата на кьнките, съобщаваше цената им и на кой щанд се продават.

— Ще ми се и аз да ги опитам — промърмори Пийбоди, докато вървяха към входа на магазина.

— Май отдавна си минала възрастта за играчки.

— Това не е играчка, а истинско приключение — заяви помладата жена, рецитирайки рекламата за кьнките.

— Побързай, искам да приключим час по-скоро. Ненавиждам подобни панаири.

Вратите безшумно се плъзнаха встрани, мелодичен глас произнесе: „Добре дошли в «Блумингдейл». Вие сте най-добрият ни клиент“.

Музиката в огромния магазин беше по-тиха и почти се заглушаваше от гласовете на многобройните клиенти. Ив вдигна поглед и забеляза, че под гигантския купол кръжат ангелчета.

Магазинът беше като приказен дванайсететажен разкошен дворец, а стоките бяха изложени така, че да примамват клиентите.

Дроиди и хора от персонала демонстрираха модни дрехи, аксесоари и фризури; клиентите можеха да посетят многобройните фризьорски и козметични салони. До входа беше поставено електронно табло с най-подробни указания за щандовете. На партера се намираха специалните служби, които се грижеха за малките деца, домашните любимци и за възрастните — от услугите им се възползваха доста хора, за да напазаруват на спокойствие.

Магазинът предлагаше срещу минимална сума и електрически колички за превозване на клиентите и на покупките.

Към двете жени се приближи дроид, чиято огненочервена коса беше сплетена на безброй плитчици, и им поднесе кристално шишенце.

— Веднага разкарай тази гадост! — сопна му се Ив.

— А пък аз искам да изпробвам парфюма. — Пийбоди отметна глава и му позволи да напръска шията ѝ.

— Нарича се „Грабни ме“ — промълви дроидът. — Използвайте го и мъжете ще се захласват по вас.

— Нима? — Пийбоди наклони глава към началничката си. — Какво ще кажете?

Ив помириса парфюма и поклати глава.

— Не подхожда на жена като теб.

— Защо сте толкова сигурна? — промърмори по-младата жена.

— Моля те да не се разсейваш. — Ив дръпна за ръката сътрудничката си, когато тя спря пред някакъв щанд за козметика, загледана в жената, чието лице и шия козметичката боядисваше в златистожълто. — Холи е пазарувала на етажа за мъжки облекла, затова ще се постареем да открием продавача, който я е обслужил. Използвала е кредитната си карта, следователно имат адреса ѝ!

— Тук бих могла да довърша коледното пазаруване само за двайсет минути.

— Да го довършиш ли? — смаяно попита Ив и забърза към ескалатора.

— Да, остава ми да купя само няколко дреболии. — Пийбоди прехапа устни, за да скрие усмивката си. — А вие сигурно още не сте избрала подаръците...

— От няколко дни се каня да обиколя магазините, но...

— Какво ще купите на Рурк?

— Още не съм намислила. — Ив нервно пхна ръце в джобовете си.

— На този щанд има страхотни модели. — Пийбоди кимна към манекените дроиди, демонстриращи спортни облекла.

— Съпругът ми има гардероб, голям колкото щата Мейн, който вече е препълнен.

— А вие подарявала ли сте му някаква дреха?

Ив небрежно сви рамене и предизвикателно заяви:

— От къде на къде? Да не съм му майка?

Сътрудничката ѝ спря и огледа дроида, облечен с риза от сребриста тъкан и черни кожени панталони.

— Мисля, че Рурк ще изглежда прекрасно в тези дрехи. — Опила ръкава на ризата и добави: — Всъщност той би изглеждал прекрасно дори в дрипи. — Повдигна вежди и дяволито се усмихна. — Уверявам ви, че мъжете много обичат съпругите да им купуват дрехи.

— Рурк никога няма да получи подобен подарък от мен. Ако си забелязала, дори за себе си не умея да избира подходящо облекло. —

Внезапно си представи съпруга си в тези тесни кожени панталони и затаи дъх. Прогони съблазнителното изображение, сетне заяви: — Освен това не сме дошли да пазаруваме.

Придаде си строго изражение, запъти се към първата каса, където клиентите заплащаха покупките си и показа значката си на касиера.

Той смутено се изкашля и отметна дългата си черна коса.

— С какво мога да ви бъда полезен, полицай?

— Аз съм лейтенант, млади човече. Интересувам се от ваш служител, който преди два дни е обслужвал клиентка на име Мариана Холи.

— С удоволствие ще ви помогна да го откриете. — Очите му с контактни лещи, обагрени в златисто според последната дума на модата, смутено се стрелкаха на ляво и на дясно. — Лейтенант, умолявам ви да приберете значката си и да закопчаете якето си, за да не се вижда оръжието ви. В противен случай ще подплашите клиентите ни.

Ив безмълвно се подчини.

— Интересувате се от някоя си Холи, нали така? — Касиерът очевидно се беше успокоил и беше възвърнал учтивостта си. — Знаете ли как е платила — в брой, с кредитна карта или пък има открита сметка в нашия магазин?

— С кредитна карта. Купила е две мъжки ризи — копринена и памучна, кашмирен пуловер и сако.

— Да. — Той изключи компютъра, чрез който се отчитаха продажбите. — Лично аз я обслужих, затова си я спомням. Беше привлекателна, трийсетинагодишна брюнетка. Спомена, че избирала подаръци за приятеля си. — Той затвори очи. — Чакайте, сега ще си спомня всички подробности. Ризите бяха четирийсет и втори номер, с дълги ръкави. Сакото и пуловерът бяха за мъж с гръдна обиколка сто и двайсет.

— Имате отлична памет.

— Работата ми го изисква. — Той отвори очи и се усмихна. — Добрият продавач трябва да помни клиентите, техните вкусове и желания. Госпожа Холи имаше отличен вкус, освен това предвидливо беше донесла холограма на приятеля си, което ни позволи да изберем дрехи в цветовата гама, която най-добре би му подходила.

— Обслужи ли я друг продавач, освен вас?

— Не. Посветих ѝ цялото си внимание.

— Имате ли адреса ѝ?

— Разбира се. Предложих на дамата да ѝ изпратим покупките, но тя заяви, че искала сама да ги отнесе у дома. Засмя се и добави, че това било част от удоволствието. Направи ми впечатление, че действително изпитва удоволствие да пазарува. — Младежът се намръщи. — Какво се е случило? Нима се е оплакала от обслужването?

— Не. — Ив внимателно го изгледа; шестото чувство ѝ подсказваше, че си губи времето. — Не се е оплакала. Забелязахте ли някой да я заговаря или да я наблюдава?

— Не, но онзи ден имаме изключително много клиенти — възможно е да съм пропуснал да забележа онова, което ви интересува. Надявам се, че дамата не е имала неприятности на паркинга. През последните няколко седмици случаите на нападения върху жени зачестиха. Мисля си, че човекът не върви на добре, щом и по време на най-хубавите празници се извършват престъпления.

— Абсолютно сте прав. Продават ли костюми на Дядо Коледа?

— Моля? — Той смаяно примигна. — О, разбрах. Маскарадните облекла се предлагат на шести етаж.

— Благодаря. — Тя се обърна към сътрудничката си. — Запиши имената и адресите на всички, които през последния месец са купили или взели под наем такъв костюм. Отивам на щанда за бижутерия. Дано нашият „Дядо Коледа“ да е купил шнолата от този магазин. Ще те чакам там.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди очевидно жадуваше да остане сама, за да огледа стоките.

Ив отгатна намеренията ѝ и добави:

— Давам ти петнайсет минути. Ако се забавиш, ще те понижа и ще те изпратя да охраняваш някой магазин.

Пийбоди вдигна рамене и промърмори:

— Толкова е стриктна...

Ив трябваше с лакти да си пробива път през тълпите клиенти, за да се добере до щанда за бижутерия, което още повече развали настроението ѝ. В безбройните остъклени витринки бяха изложени

безчет украшения, изящно изработени от злато и сребро и украсени с блестящи камъни, които привличаха като магнит очите на жените.

Рурк непрекъснато ѝ купуваше колиета и обеци, сякаш не беше разбрал, че подобни неща изобщо не я интересуват. Ив машинално докосна огромния диамант, който носеше окачен на верижка под ризата си. Съпругът ѝ се радваше, когато тя носеше бижутата и дрехите, които беше избрал.

Постоя пред щанда и когато никой от персонала не ѝ обърна внимание, се приведе и сграбчи за яката един от продавачите.

— Госпожо, как си позволявате! — Младежът я стрелна с ледените си сини очи.

— Не съм ти никаква госпожа, а полицейски служител — заяви тя и със свободната си ръка извади значката си. — Сега ще ми отделиш ли малко време?

— Разбира се. — Той изпъна рамене и оправи тънката си сребриста вратовръзка. — Какво обичате?

— Продавате ли подобни бижута? — Ив извади от чантата си шнолата, която беше запечатана в прозрачно пликче.

— Това не е купено от нашия щанд. — Младежът се наведе и внимателно огледа шнолата. — Прекрасна изработка, пък и украшението е много подходящо за празниците. — Облегна се назад и добави: — Не ще можем да ви върнем парите, ако нямате касова бележка. Мисля, че ние не предлагаме такива шноли.

— Не искам да я върна. Имате ли представа откъде е купена?

— Навярно от специализиран магазин. Повтарям, че изработката е великолепна. В търговския център има шест бижутерски ателиета. Може би някой от собствениците им ще ви даде по-точна информация.

— Много ми помогнахте, няма що. — Тя прибра шнолата в чантата си и тежко въздъхна.

— Ще желаете ли нещо друго?

Ив разгледа витринката пред себе си. Погледът ѝ беше привлечен от колие, украсено с разноцветни камъни с големината на орехи. Беше изключително екстравагантно и дори малко безвкусно, но щеше да допадне на Мейвис.

— Ето това. — Тя посочи колието.

— О, това е езическа огърлица. Изключително рядка, много...

— Престанете да бърборите и я опаковайте. И по-бързо, ако обичате.

— Ясно. — Само дългогодишният му опит му помогна да не се облещи от смайване. — Как ще желаете да платите?

Пийбоди се появи точно когато продавачът подаваше на Ив красиво опакованата покупка.

— Залових ви на местопрестъплението. Забранявате ми да пазарувам, а вие го правите.

— Не пазарувах, а купих нещо — има голяма разлика между понятията. Шнолата не е закупена от този магазин. Продавачът ми се стори доста добър професионалист и съм склонна да му вярвам. Не ми се иска повече да си губим времето тук.

— По всичко личи, че не сте си губила времето — промърмори Пийбоди.

— Ще поискам чрез компютъра информация за шнолата. Дано Фийни да има време да проследи данните.

— Признайте какво купихте.

— Подаръче за Мейвис. — Ив забеляза обиденото изражение на сътрудничката си и побърза да добави: — Не се цупи. Ще има подарък и за теб.

— Наистина ли? — Лицето на Пийбоди грейна. — А пък аз отдавна съм подготвила вашия, дори е опакован.

— Ама и ти си една фукла...

По-младата жена, чието настроение се беше подобрило от новината, че ще получи подарък, седна в колата и дяволито попита:

— Искате ли да отгатнете какво съм ви купила?

— Не.

— Ще ви подсказва мъничко.

— Вземи се в ръце и започни да проверяваш хората, които са купили или наели костюми на Дядо Коледа. Току-виж си се натъкнала на някого с криминално досие.

— Слушам, лейтенант. Къде отиваме?

— В агенцията за запознанства. — Изглежда изпод око сътрудничката си и добави: — Забранявам ти да се възползваш от услугите им.

— Ама и вие сте една... — Пийбоди се опомни. — Слушам, лейтенант. — Тя побърза да се залови за работа.

В центъра на града, на Пето авеню, се издигаше висока сграда, облицована с черен мрамор, която беше истински дворец на красотата и удоволствията. До горните етажи с позлатени балкони се достигаше с ескалатори и асансьори с прозрачни стъклени кабинни.

В сградата се помещаваха салони за козметична хирургия, за сексуална ориентация. Други бяха приспособени със специална апаратура за повишаване на настроението. Без да напускат зданието, клиентите можеха да се разкрасят или да задоволят сексуалните си прищевки.

Няколкото гимнастически салона бяха обзаведени с най-модерните уреди за онези, които предпочитаха да свалят излишните килограми чрез физически упражнения. Останалите, избрали полесния път към красотата, имаха на разположение лицензирани консултанти, които отстраняваха чрез лазер излишните подкожни мазнини.

Цял етаж беше „посветен“ на холистичния подход. Предлагаше се какво ли не — от чакри до апарати за клизма с кафе. Докато ги разглеждаше, Ив не знаеше дали да се засмее или да потръпне от отвращение.

Предлагаха се още кални бани и бани с морски водорасли, инжекции с плацента от овце, отгледани на Алфа Шест, сеанси за успокояване на нервите, „пътувания“ чрез устройства за виртуална реалност, корекции на зрението, пластични операции за премахване на бръчките по лицето и други телесни недостатъци. Имаше и специални програми, при които посетителите ползваха известно намаление на цените.

Щом клиентът излезеше от козметичния салон подмладен и освежен, опитните сътрудници на брачната агенция „Лично за вас“ се заемаха да му търсят подходящ партньор.

Фирмата заемаше три етажа от сградата, а служителите ѝ носеха елегантни черни костюми, на чиито ревери бяха избродирани червени сърчица. Всички до един бяха изключително привлекателни, което не беше никак чудно, след като работеха в едно здание с опитни козметички и фризьори.

Фойето напомняше гръцки храм; в езерцата се стичаха ромолящи поточета и плуваха златни рибки, колони от бял мрамор, обвити в зеленина, разделяха огромното помещение. Подът беше с теракотни плочки, навсякъде имаше ниски и удобни канапета. Бюрото на администраторката беше дискретно поставено между две палми с огромни листа.

— Необходима ми е информация за ваша клиентка. — Ив извади значката си и забеляза как жената нервно присви очи.

— Забранено ни е да даваме сведения за нашите клиенти. — Администраторката прехапа устни и докосна миниатюрното сърчице, татуирано под окото ѝ, което напомняше червена сълза. — Дейността, която извършваме, е поверителна. Гарантираме на клиентите максимална дискретност.

— Една от вашите клиентки вече не се тревожи дали ще запазите в тайна информацията за нея. Навярно разбирате, че като полицейски служител за пет минути мога да получа разрешение за обиск; алтернативата е да ми съобщите онова, което ме интересува и да избегнете посещението на нашите хора, които ще прегледат всички файлове.

— Почакайте, ако обичате. Сега ще повикам шефа.

— Добре. — Ив се обърна, а секретарката си постави специални слушалки.

— Тук ухае страхотно — промълви Пийбоди. — Навярно ароматизират въздуха чрез климатичната инсталация. Действа успокояващо. — Приседна върху възглавница от позлатен бродат до един от ромолящите фонтани и въздъхна. — Искан ми се да живея тук.

— Напоследък си станала голяма романтичка.

— Винаги се размеквам по празниците. Господи, погледнете само! — Тя извърна глава и проследи с поглед някакъв мъж с буйна руса коса, който премина край тях. — Питам се какво търси такъв красавец в бюро за запознанства.

— Много хора използват услугите на тези агенции, макар че не виждам полза от тях.

— Кой знае, може би по този начин се спестява време и се избягват усложнения и неприятности. — Пийбоди се приведе, опитвайки се да не изпуска от поглед русокосия красавец. — Няма да е зле да опитам и аз. Възможно е да ми излезе късметът.

— Не е твой тип мъж.

Лицето на Пийбоди помръкна точно както преди минути, когато Ив беше прогонила дроида, предлагащ съблазнителния парфюм.

— Не знам дали е мой тип, но ми е приятно да го гледам.

— Естествено, ала ще промениш мнението си, ако се опиташ да поговориш с него. — Ив пъхна ръце в джобовете си. — Този хубавец е влюбен в себе си и си въобразява, че щом го зърне, всяка жена ще изпадне във възторг... точно като теб. Гарантирам ти, че ако поговорите само десет минути, той ще те отегчи до смърт, защото ще бърбори само за това, което му харесва и за външния си вид. Ти ще бъдеш само поредната му „придобивка“.

Пийбоди замислено огледа русокосия Адонис, който спря пред бюрото на администраторката, сетне заяви:

— Може би сте права. Какво пък — притрябвало ни е да разговаряме. Само ще се любим.

— Повярвай, че този тип не го бива в леглото. Сигурна съм, че пет пари не дава дали ще ти достави удоволствие.

— Изпитвам удоволствие само като го гледам, камо ли... — Тя млъкна и печално въздъхна, когато русокосият извади от джоба си огледалце в посребрена рамка и с наслада се втренчи в собственото си изображение. — За съжаление се оказахте права... както винаги.

— Погледни — прошепна Ив. — Тези двамата са толкова ослепителни, че не мога да ги наблюдавам без тъмни очила.

— Приличат на Кен и Барби — промърмори Пийбоди и като видя изражението на началничката си, отново въздъхна. — Божичко, нима не сте имала кукла Барби? Какво ли е било детството ви?

— Никога не съм била дете — горчиво отбеляза Ив и се обърна към двамата, които грациозно вървяха към нея.

Жената беше с тесен ханш и голям бюст, както беше модно в момента. Правата ѝ сребриста коса падаше като водопад върху раменете ѝ и върху едрите ѝ гърди. Лицето ѝ беше гладко и бяло като алабастр, огромните ѝ тъмнозелени очи бяха с дълги ресници, боядисани в същия цвят. Плътните ѝ червени устни бяха извити в любезна усмивка.

Мъжът до нея беше също така ослепителен, сребристите му коса беше прибрана в дълга плитка, в която бяха вплетени златни ленти. Беше широкоплещест, с дълги мускулести крака.

За разлика от останалите служители, двамата не бяха в черно, а носеха бели, плътно прилепнали костюми. Жената беше опасала около кръста си прозрачен червен шал.

Когато проговори, гласът ѝ беше мек като коприна.

— Здравейте. Аз съм Пайпър, а това е колегата ми Руди. С какво можем да ви помогнем?

— Необходима ми е информация за ваша клиентка. — Ив им показва значката си. — Разследвам жестоко убийство.

— Убийство ли? — Непознатата притисна длан до сърцето си. — Какъв ужас! Наистина ли жертвата е била наша клиентка? Как да постъпим, Руди?

— Смятам, че трябва да окажем пълно съдействие на полицията — промълви мъжът с приятен баритонов глас. — Предлагам да поговорим насаме. — Посочи към асансьора, пред който бяха поставени огромни саксии с цъфнали азалии. — Сигурна ли сте, че жертвата е била една от нашите клиентки?

— Любовникът ѝ се е запознал с нея чрез вашата агенция. — Ив се качи в прозрачната кабина и сведе поглед, когато асансьорът се понесе нагоре. Въпреки усилията си не беше преодоляла страха си от височините.

— Ясно. — Пайпър въздъхна. — Агенцията ни се слави с това, че повечето от запознанствата, които уреждаме, завършват с брак. Надявам се, че убийството не е извършено от любовника след някакъв „семеен“ скандал.

— Засега убиецът е неизвестен.

— Не вярвам партньорът да е виновникът. Много внимателно проучваме всички наши клиенти. — Руди посочи към вратата на асансьора, която бавно се отвори.

— По какъв начин?

— Включени сме в информационната мрежа „Комтрак“. — Докато говореше, той ги поведе по тих коридор. Върху белите стени бяха окачени пастелни акварели в позлатени рамки, под които бяха поставени кристални вази с великолепни цветя. — Всеки кандидат се проучва чрез системата. Интересуваме се дали вече е имал брак, от финансовото му положение и, разбира се, дали е криминално проявен. Нашите кандидати трябва да издържат и стандартния психологически тест. Отхвърляме молбите на всички, при които се забелязва склонност

към насилие. Сексуалните предпочитания и желания се анализират и въз основа на тях се извършват запознанствата.

Руди отвори вратата на огромен кабинет, обзаведен в ослепително бяло и яркочервено. Върху прозореца, който заемаше едната стена, беше поставен специален филтър, изолиращ слънчевите лъчи и шума от въздушния трафик.

— Колко от клиентите ви са със сексуални... отклонения?

Пайпър стисна плътните си устни и се намръщи.

— Смятаме, че щом партньорите не възразяват, личните сексуални предпочитания не бива да се определят като извращения.

Ив иронично повдигна вежди.

— Предлагам да наричаме нещата с истинските им имена. Имате ли клиенти, проявяващи склонност към садомазохизъм? Или пък такива, които обичат да гримират партньора си, след като са правили секс?

Руди смутено се изкашля и застана пред компютъра.

— Признавам, че някои клиенти се интересуват от... необикновени сексуални преживявания. Както вече споменах, извършваме запознанства на хора с еднакви вкусове и предпочитания.

— Кого определихте като подходящ партньор на Мариана Холи?

— Мариана Холи ли? — Той озадачено погледна колежката си.

— Името не ми говори нищо, но щом видя лицето ѝ, положително ще се досетя. — Пайпър се обърна към огромния монитор на стената, а Руди въведе името в компютъра. След секунди на екрана се появи усмихнатото лице на Мариана.

— О, спомням си я. Беше очарователна. Беше истинско удоволствие да се работи с нея. Търсеше приятел, който да е забавен и да споделя страстта ѝ към живописиста... не, към театъра. — Тя разсеяно подръпна долната си устна. — Беше романтична и очарователно старомодна. — Внезапно осъзна, че говори в минало време и рязко отпусна ръка. — Нея ли са убили? О, Руди!

— Седни, скъпа. — Той грациозно заобиколи бюрото, хвана я под ръка и я поведе към канапето с огромни възглавници. Обърна се към Ив и обясни: — Пайпър се сприятелява с всички наши клиенти. Навярно тайната на успеха ѝ се крие в това, че не е безразлична към съдбите им.

— Аз също не съм безразлична, Руди — промълви Ив.

Той внимателно я изгледа и кимна.

— Вярвам ви. Навярно смятате, че убиецът е човек, с когото се е запознала чрез нашата агенция.

— Засега не смятам нищо. Натоварена съм с разследването на случая и са ми необходими имената на мъжете, с които сте я свързали.

— Съобщи й всички, Руди. — Пайпър избърса сълзите си с опакото на дланта си.

— С удоволствие, но ние носим отговорност пред клиентите ни, задължени сме да запазим имената им в тайна...

— Мариана Холи е била изнасилена и удушена — прекъсна го Ив. — Мисля, че при подобни случаи се допуска нарушаване на професионалната етика. Нима не се боите, че същото може да се случи с друга ваша клиентка?

Руди тежко въздъхна... Беше блед като мъртвец и очите му блестяха като тлеещи въглени. След секунди промълви:

— Надявам се да действате дискретно.

— Уверявам ви, че ще действам професионално — сопна се тя и нетърпеливо зачака на монитора да се появят имената на мъжете, които компютърът беше преценил като най-подходящи за Мариана Холи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сарабет Грийнбалм беше в отвратително настроение. По принцип тя мразеше следобедната смяна в клуба за стриптийз „Суит спот“. Клиентите, посещаващи заведението в часовете от обед до пет бяха предимно дребни чиновници, които киснеха по масите и си падаха по евтините удоволствия. Начинаещите нямаха излишни пари за стриптийзьорките. Единственото им удоволствие беше да оглеждат женските прелести и да подсвиркват.

След пет часа работа Сарабет беше получила по-малко от сто долара и няколко предложения от пияни клиенти.

Нито един от тях не ѝ беше предложил брак.

Сарабет мечтаеше да се омъжи, както древните рицари са мечтаели да открият Свещения Граал. Отлично знаеше, че не ще открие богат съпруг по време на следобедната смяна, въпреки че „Суит спот“ се посещаваше от изискана публика. Много по-богати възможности се предоставяха през нощните часове, когато в клуба идваха важни персони, които водеха още по-могъщите си клиенти. Тогава Сарабет изкарваше поне по хиляда долара, понякога срещу специални услуги, дори двойно повече. Но най-голямото предимство беше възможността да събира визитни картички.

Тя знаеше, че рано или късно някой от костюмираните мъже с широки, фалшиви усмивки и с добре поддържани, алчни ръце, ще се ожени за нея, за да има удоволствието да я опипва всяка нощ.

Когато преди пет години напусна Алънтаун и се премести в Ню Йорк, тя действаше според предварителния си план. Стриптизът в родното ѝ градче нямаше бъдеще и парите, които изкарваше, ѝ стигаха само за храна и жилище. И все пак отиването ѝ в Ню Йорк беше рисковано, защото в огромния град конкуренцията беше безмилостна.

През първата година Сарабет работеше по две, дори по три смени, стига да можеше да стои на крака. Обикаляше по няколко клуба и даваше на собствениците половината от заработеното. Понякога изнемогваше, но все пак успя да спести малко пари.

През втората година целта ѝ бе да си извоюва постоянно място в първокласен клуб. Постигна я едва в края на декември, когато се установи в „Суит спот“. През следващите дванайсет месеца тя внимателно подбираше партньорите в леглото си и предвидливо инвестираше печалбите си. Все пак беше допуснала грешка като загуби цели шест месеца, обмисляйки дали да заживее с „главния бияч“ на заведението.

Може би щеше да приеме предложението му, ако глупакът не се беше оставил да го наскочат на парчета по време на сбиване в бара, където работеше допълнително, защото Сарабет беше заявила, че ще стане негова любовница, само ако той ѝ осигури луксозен живот.

По онова време се беше зарадвала, че така лесно се е отървала от него, ала оттогава бяха изминали четири години и тя започваше да се притеснява за бъдещето си.

Не се срамуваше от професията си. Беше добра танцьорка, а тялото ѝ (тя се втрени в голямото огледало) щеше да ѝ донесе мечтаното богатство.

Природата щедро я беше дарила с великолепни, стегнати гърди, които още не се нуждаеха от „корекции“. Краката ѝ бяха дълги, задникът — стегнат. Накратко, тя притежаваше всички необходими оръжия.

Беше хвърлила доста пари за пластични операции на лицето си, но смяташе, че е направила добра инвестиция. По рождение имаше тънки устни, къса брадичка и ниско чело. Ала след няколко посещения на центъра за козметична хирургия устните ѝ вече бяха сочни и плътни, брадичката заострена, а челото — високо.

Сарабет си каза, че изглежда дяволски добре.

Проблемът беше, че спестяванията ѝ се бяха стопили, не беше платила наема си, а отгоре на всичко някакъв тъпак от следобедните зяпачи беше разкъсал най-хубавите ѝ бикини, преди да успее да ги сваля.

Измъчваше я страхотно главоболие, едва се държеше на краката си от умора и нямаше никаква надежда скоро да си намери съпруг.

Упрекваше се, че е изръсила цели три хиляди долара в агенцията за запознанства. Преди няколко месеца ѝ се струваше, че това е добра инвестиция, ала сега си мислеше как си е хвърлила парите на вятъра. „Само неудачниците използват подобни агенции — помисли си тя,

докато навличаше късия си червен халат. — А неудачниците като с магнит привличат други неудачници.“

След като се беше срещнала с първите двама мъже от списъка, тя отиде на Пето авеню и си поиска обратно парите. Русокосата ледена кралица не се беше държала особено любезно. Беше ѝ обяснила, че в никакъв случай не могат да ѝ върнат внесената сума.

Сарабет примирено сви рамене и отиде в кухнята, като премина по късия коридор — апартаментът беше малко по-голям от общата гримьорна на стриптийзърките в клуба.

Парите ѝ бяха безвъзвратно загубени, но беше получила добър урок — трябваше да разчита единствено и само на себе си.

Докато тъжно проучваше оскъдното меню, предлагано от автоготвача, на вратата се почука. Тя машинално пристегна колана на халата си, сетне удари с юмрук по стената. Мъжът и жената в съседния апартамент денем се караха почти непрекъснато, а нощем се чукаха като обезумели. Едва ли щяха да чуят тропането по стената, което се заглушаваше от виковете им, но все пак Сарабет се почувства малко по-добре.

Подозрително погледна през шпионката, после се усмихна като момиченце. Побърза да отключи и широко отвори вратата.

— Здравей, Дядо Коледа.

Очите на стареца закачливо проблеснаха.

— Честита Коледа, Сарабет. — Той разклати голямата кутия, която носеше, сетне намигна на младата жена. — А сега ще проверим дали си била послушна.

Капитан Райън Фийни беше приседнал на бюрото на Ив и дъвчеше обичайните захаросани бадеми. Грозноватото му лице напомняше на кучетата от породата басет, известни с тъжните си очи. Острата му рижа коса беше започнала да се прошарва. Върху предницата на измачканата му риза се мъдреше ръждиво петно от супата, с която беше обядвал, а брадичката му бе порязана при сутрешното бръснене.

Изглеждаше напълно безобиден и изключително добродушен.

Ив беше готова да премине през всякакви изпитания заедно с него. И неведнъж го беше правила.

Фийни я беше обучавал, беше ѝ предал тънкостите на професията. А сега като шеф на отдела за електронна обработка на информацията той беше безценен източник на сведения.

— Ще ми се да ти кажа, че тази дрънкулка е уникална. — Той лапна едно захаросано бадемче. — Но в града има още дузина магазини, където се предлагат такива шноли.

— Колко продажби трябва да проследим?

— През последните седем седмици са били продадени четирийсет и девет броя. — Фийни почеса брадичката си и се намръщи, когато докосна раничката. — Всички, с изключение на една, са платени с кредитни карти.

— Онзи, който е платил в брой, е убиецът.

— Навярно си права. — Той извади електронния си бележник. — Шнолата е купена от „Салс“ на Четирийсет и девета улица.

— Ще се отбия в този магазин. Благодаря за услугата.

— Няма защо. Имаш ли други задачи? Макнаб изгаря от желание да се включи в акцията.

— Макнаб ли?

— Точно така. Харесало му е да работи с теб. Съветвам те да го използваш. Умът му сече като бръснач, освен това можеш да му възложиш най-неприятните задачи.

Ив отлично си спомняше младия детектив, странното му облекло, бързите му реакции и острия му език.

— Май е хвърлил око на сътрудничката ми — промълви тя.

— Мисля, че Пийбоди може да се справи с ухажванията му.

Ив се намръщи, сетне сви рамене.

— Разбира се. Всъщност ми е необходима помощ. Свързах се с бившия съпруг на жертвата, който живее в Атланта. Алибито му за нощта на убийството изглежда доста солидна, но няма да е зле да проверим дали е пътувал до Ню Йорк и дали се е обаждал на Мариана Холи.

— Фасулска работа за Макнаб.

— Кажи му да не бъде прекалено самоуверен и да провери всички подробности. — Подаде му диска и добави: — Тук е цялата информация за бившия съпруг. Ще прегледам списъка на мъжете, които компютърът е посочил като най-подходящи за Холи, сетне ще го предам на Макнаб.

— Странно нещо са тези агенции за запознанства. — Фийни поклати глава. — Когато бях млад, запознанствата с жени ставаха по баровете.

Ив повдигна вежда.

— Сега разбрах къде си срещнал съпругата си.

Ирландецът се ухили.

— Не е важно къде съм я срещнал, важен е крайният резултат...

— Изправи се и продължи: — Ще предам диска на Макнаб. Хей, Далас, струва ми се, че работното ти време е приключило.

— Прав си. Все пак ще проверя мъжете от списъка, преди да си тръгна.

— Както искаш. Аз обаче изчезвам. — Запъти се към вратата, напъхвайки в джоба си пликчето със захаросаните бадеми. — Да знаеш, че с нетърпение очакваме коледното празненство.

Ив вече се взираше в монитора и разсеяно попита:

— Какво празненство?

— Кое то организирате с Рурк.

— О... — Тя напразно се опитваше да си спомни кога е канила гости на тържеството в дома си. — О, и аз го очаквам с нетърпение.

— Нямаш представа за какво говоря, нали?

— Гресиш — опита се да го излъже тя, сетне се усмихна. — По-маловажните неща са в дъното на съзнанието ми. Слушай, ако на излизане видиш Пийбоди, кажи й, че може да си върви.

— Дадено.

„Коледно празненство — само това ми липсваше“ — помисли си тя и въздъхна. Рурк непрекъснато устройваше празненства или пък я караше да го придружава на всевъзможни приеми. Нищо чудно Мейвис отново да я вземе под крилото си, да я помъкне по фризьори и козметички и да настоява Ив да си купи рокля, изработена от неповторимия Леонардо.

Ив си каза, че ако все пак трябва да присъства на коледно празненство, би предпочела да бъде с любимите си джинси и коженото яке. Но това беше невъзможно, защото като съпруга на Рурк не трябваше да прилича на ченге, което мисли за разследването на поредното убийство.

Прогони от съзнанието си неприятните мисли за предстоящото тържество и се съсредоточи върху работата си.

— Компютър, искам списък на мъжете, избрани за Мариана Холи от агенцията за запознанства.

Работя...

Номер едно... Дориан Марсел, неженен, от бялата раса, трийсет и две годишен...

Докато компютърът изреждаше данните, Ив се взираше в снимката на Дориан Марсел на монитора. Човекът беше симпатичен и изглеждаше доста свенлив. Според информацията той харесваше живописата, театъра и архивните филми, твърдеше, че е романтик, който търси сродна душа. Негови хобита бяха снимките и пързаянето с шейни.

Дориан изглеждаше напълно нормален и безобиден, ала Ив си каза, че трябва да проверят алибито му за нощта, когато е била убита Мариана Холи.

Партньор номер две... Чарлс Мънроу, неженен, от бялата раса...

— Стоп! — Ив усмихнато впери поглед в лицето на екрана. — Е, Чарлс, не очаквах да те видя сред кандидат-младоженците.

Никога нямаше да го забрави. Беше се запознала с него преди по-малко от година, докато разследваше друго убийство... всъщност след този случай и Рурк беше влязъл в живота ѝ. Чарлс беше елегантен и очарователен мъж, по „професия“ жиголо. Ив смаяно се запита какво търси едно жиголо в агенция за запознанства.

— Решил си да се позабавляваш, а? Изглежда, че съдбата отново ни среща. Компютър, премини към третия кандидат.

Кандидат номер три... Джереми Вандоурън, разведен...

— Лейтенант...

— Компютър, стоп. Какво има? — Тя погледна към сътрудничката си, която стоеше на прага.

— Капитан Фийни ми предаде, че съм свободна за днес.

— Точно така. И аз си тръгвам, само ще проверя нещо...

— Капитан Фийни спомена, че ще използвате Макнаб за обработване на информацията.

— Да. — Ив наклони глава, сетне отново се отпусна на стола, наблюдавайки как сътрудничката ѝ напразно се опитва да прикрие чувствата си. — Имаш ли нещо против?

— Не... Лейтенант, той не ви е необходим. Този човек е истинска напаст.

Ив широко се усмихна.

— Не съм останала с такова впечатление. А ако ти досажда, знаеш как да се справиш с него. Горе главата, Пийбоди. Ще затрупам нашето момче с толкова много работа, че няма да ти се мотае в краката.

— Сигурна съм, че ще намери начин и да се пречка — промърмори Пийбоди. — Не съм виждала по-голям фукльо.

— Бъди справедлива и признай, че е истински професионалист. Освен това... — Тя млъкна, защото комуникаторът ѝ избръмча. — По дяволите, трябваше да си тръгна по-рано. — Извади устройството от джоба си и промърмори: — Тук Далас.

— Лейтенант. — Мрачното лице на командира Уитни сякаш запълни миниатюрния екран.

— На вашите заповеди, сър.

— Извършено е убийство, което очевидно е свързано със случая, който разследваш. Изпратих на местопрестъплението униформени полицаи. Заеми се и с този случай. Незабавно отиди на Западна 112, апартамент 5-Д. Обади ми се, след като разучиш положението.

— Веднага тръгвам, сър. — Тя стана, грабна якето си и извика на Пийбоди да я последва.

Погледът на униформената полицайка, застанала пред вратата на апартамент 5-Д, подсказа на Ив каква гледка я очаква вътре.

Тя погледна името върху значката на униформата.

— Полицай Кармайкъл, какво открихте?

— Мъртва бяла жена на около четирийсет. Апартаментът е нает от Сарабет Грийнбалм. По всичко личи, че жертвата сама е отворила вратата на убиеца, тъй като бравата не е разбита. Сградата е оборудвана само с една охранителна камера над входната врата. С партньора ми извършвахме рутинна обиколка на района, когато в 16:35 получихме съобщение от диспечера. Анонимен глас е съобщил, че на този адрес е избухнал семеен скандал. В 16:42 вече бяхме тук. Входната врата, както и вратата на апартамента, за който ни бе съобщено, бяха отключени. Влязохме и открихме мъртвата. Погрижихме се никой да няма достъп до местопрестъплението и повторно се свързахме с диспечера.

— Къде е партньорът ви, Кармайкъл?

— Отиде да доведе управителя на сградата.

— Добре. Погрижете се никой да не излиза в коридора. Не напускате поста си до второ нареждане.

— Слушам, лейтенант — Кармайкъл завистливо изглежда Пийбоди, която униформените полицаи наричаха „любимката на Далас“ и изпитваха към нея смесица от омраза и страхопочитание.

Пийбоди усети враждебния поглед на колежката си и изпъна рамене. Двете с Ив влязоха в апартамента.

— Включи записващото устройство.

— Слушам, лейтенант.

— Лейтенант Далас и сътрудничката ѝ се намират на Западна 112, в апартамента на Сарабет Грийнбалм. — Докато диктуваше, Ив извади от чантата си флакона с безцветен спрей, напръска ръцете и обувките си, сетне го подаде на Пийбоди. — Жертвата, чиято самоличност още не е установена, е жена от бялата раса.

Тя пристъпи към трупа. „Спалнята“ всъщност беше голяма ниша встрани от дневната, където имаше място само за съгъваемо легло. То беше застлано с бели чаршафи и кафяво, орфано по краищата одеяло.

Този път убиецът беше украсил жертвата си с червена гирлянда. Обвил я беше около тялото на младата жена така, че тя приличаше на мумия. Косата на мъртвата, боядисана във виолетов цвят, който положително би допаднал на Мейвис, беше сресана в сложна прическа.

Отворените устни на жената също бяха обагрени във виолетово, страните ѝ бяха покрити с розов руж. Върху клепачите ѝ грижливо бяха нанесени бледо златисти сенки.

Към гирляндата, която беше увита около шията ѝ, бе прикрепена брошка — лъскава зелена окръжност, в която бяха монтирани златна и сребърна птица, допрели човките си.

— Би трябвало да са гургулици, нали? — промърмори Ив, докато разглеждаше брошката. — Изслушах песента, за която ми говореше, Пийбоди. На втория ден голямата му любов му подарява две гургулици. — Ив притисна длан до страната на жената. — Още е топла. Навярно я е довършил преди по-малко от час. — Тя отстъпи, извади комуникатора си и се свърза с Уитни, за да изпратят специалисти на местопрестъплението.

Когато най-сетне се прибра вкъщи, приближаваше полунощ. Все още незарасналата рана на рамото ѝ пулсираше, но тя се престори, че не усеща тъпата болка. Много повече я притесняваше фактът, че напоследък прекалено бързо се уморяваше.

Знаеше какво би ѝ отговорил полицейският лекар — че все още не се е възстановила напълно. Полагаха ѝ се още десет дни болнични, но тя беше пренебрегнала лекарската забрана и се бе върнала към обичайните си задължения.

Тръсна глава и се опита да прогони тази мисъл, която разваляше настроението ѝ.

Едва когато се озова сред домашния уют, осъзна, че не е хапнала нито залък и че е гладна като вълк. Хрумна ѝ да утоли глада си с обичайното шоколадче. Уморено потърка лицето си и се обърна към скенера до вратата:

— Къде е Рурк?

Рурк е в кабинета си.

„Че къде ли другаде би могъл да бъде“ — помисли си тя, докато се изкачваше по стъпалата. Той сякаш не се нуждаеше от сън като всяко нормално човешко същество. Навярно дори в този късен час изглеждаше свеж и отпочинал както сутринта, когато се беше сбогувала с него.

Беше оставил вратата отворена и когато Ив надникна в кабинета, подозренията ѝ се потвърдиха. Съпругът ѝ седеше зад огромното си бюро, зорко следеше информацията на мониторите и даваше нареждания по видеотелефона, докато лазерният факс жужеше зад него.

И макар да беше погълнат от работата си, изглеждаше безкрайно съблазнителен и сексапилен.

Ив с насмешка си каза, че ако изяде мечтаното шоколадче, може би ще почувства прилив на енергия и ще се опита да прелъсти съпруга си.

— Няма ли почивка за теб? — попита го и влезе в кабинета.

Рурк се обърна, усмихна ѝ се, сетне отново заговори по видеотелефона:

— И така, Джон, погрижи се корекциите да бъдат направени. Ще обсъдим подробностите утре. — Той прекъсна разговора.

— Не биваше да прекъсваш. Исках само да ти се обадя, че съм се прибрала.

— Не се притеснявай за работата ми, скъпа. Просто се забавлявах, докато те чаках. — Той наклони глава и внимателно я изгледа. — Отново си забравила, че трябва да се храниш, нали?

— Случайно да ти се намира едно шоколадче?

Рурк стана и се приближи до автоготвача. След няколко секунди поднесе на Ив дълбока купа с гореща супа.

— Нали ти поисках шоколадче?

— Ще нахраним детето, след като се погрижим за жената. — Той постави купата на масата и си наля чаша бренди.

Ив се приведе, подуши супата и усети вълчи глад.

— Ухае прекрасно — заяви и с удоволствие се зае с храната. — А ти вечерял ли си? — сети се да го попита и едва не възкликна от удоволствие, когато той постави на масата чиния с нарязан топъл хляб. — Крайно време е да престанеш да ме глезиш.

— Това е едно от малките ми удоволствия. — Рурк седна до нея и отпи от брендите си. След няколко секунди забеляза как страните ѝ се зачервиха от топлата супа. — Вечерял съм, но няма да откажа, ако ми предложиш малко топъл хляб.

Ив разчупи наполовина голямо парче и му подаде неговия дял. Хрумна ѝ, че това е истинският семеен живот — да вечеряш със съпруга си след тежък и изморителен ден. Все едно, че двамата с Рурк бяха съвсем... обикновени хора.

— И тъй, вчера акциите на „Рурк Индъстрийс“ се повишиха с осем пункта, нали?

Той смаяно повдигна вежди, сетне отвърна:

— По-точно с осем цяло и три четвърти. Какъв е този внезапен интерес към сделките на фондовата борса, лейтенант?

— Да предположим, че те държа под око. Ако акциите на предприятието ти започнат да падат, ще те зарежа.

— Ще съобщя този факт на следващото събрание на акционерите. Искаш ли чаша вино?

— С удоволствие. Аз ще си наляя.

— Не мърдай и си изяж супата. Още не съм те поглезил достатъчно. — Той донесе бутилката, предварително отворена и охладена.

Докато наливаше виното, Ив изяде и последната лъжица супа. Внезапно се почувства по-добре. Приятно ѝ бе да бъде в дома си и някой да се грижи за нея.

— Рурк, ще устройваме ли коледно празненство?

— Сигурно. На коя дата ще бъде?

— Нямам представа. — Тя го погледна и смръщи чело. — Ако знаех, нямаше да те питам, Фийни спомена нещо за нашето коледно тържество.

— То ще се състои на двайсет и трети декември.

— Но защо го устройваш?

— Скъпа Ив. — Той се наведе и я целуна по челото. — Организирам празненството по случай празниците.

— Но защо не си ми казал?

— Мисля, че те уведомих.

— Не съм сигурна.

— Бележникът под ръка ли ти е?

Тя намръщено извади от джоба си електронния си бележник и въведе датата. На монитора се появи информацията, последвана от нейните инициали, което означаваше, че лично я е написала.

— О, напълно бях забравила за проклетото тържество.

— Утре ще докарат елхите.

— Елхите ли?

— Да. Ще поставим огромно коледно дръвче във фойето и няколко в балната зала на горния етаж, но ми хрумна, че няма да е зле да имаме елхичка и в спалнята. Ще я украсим сами и...

Ив смаяно повдигна вежди.

— Какво? Нима искаш да украсяваш коледно дръвче?

— Да.

— Никога досега не съм го правила.

— Аз също... от много години насам. Това ще бъде първата ни Коледа заедно.

Ив почувства странна топлина, която не се дължеше на горещата супа и на отлежалото вино. Поусмихна се и заяви:

— Навярно няма да се справим.

Рурк пое протегнатата ѝ ръка.

— Сигурно. Струва ми се, че се чувстваш по-добре.

— Много по-добре.

— Искаш ли да ми разкажеш за случилото се тази вечер?

Тя стисна още по-силно ръката му, сетне я отпусна и стана, тъй като ѝ беше по-лесно да размишлява, докато крачеше из кабинета.

— Имаме нова жертва на същия убиец. Охранителната камера над входната врата го е заснела. Отново носи червения костюм на Дядо Коледа и огромната кутия, превързана с панделка. Този път е оставил на местопрестъплението брошка, изобразяваща две птички в окръжност.

— Две гургулици.

— Точно така... Всъщност не знам как изглеждат гургулиците... Бравата не е била разбита, няма следи от борба, което показва, че жертвата не се е съпротивлявала. Навярно токсикологичния анализ ще потвърди, че е била упоена. Убиецът я е завързал и вероятно е запушил устата ѝ, тъй като апартаментът не е звукоизолиран. В устата ѝ и върху езика ѝ открихме нишки от някаква тъкан, но престъпникът е взел парчето плат, с което е запушил устата на жертвата си.

— Била ли е изнасилена?

— Да, също като Мариана Холи. Върху дясната ѝ гърда открихме току-що направена временна татуировка. Надписът гласеше „Моята най-голямата любов“. Беше увил около жената червена гирлянда, беше я гримирал и сресал. Банята беше най-чистото помещение в апартамента. Предполагам, че лично я е почистил, след като се е измил. Когато се озовах на местопрестъплението, жената беше мъртва от около час. Анонимното обаждане е било от телефонен автомат, намиращ се в близост до дома ѝ.

Рурк забеляза как тя отново се развълнува при спомена за преживяното. Изправи се, взе двете чаши с вино и попита:

— Коя е жертвата?

— Някоя си Сарабет Грийнбалм. Работела е като стриптийзърка в „Суит спот“ — луксозен клуб в западната част на града.

— Известно ми е къде се намира. — Когато Ив се обърна и го изгледа с присвити очи, той ѝ подаде чашата с вино. — Не виждам нищо срамно във факта, че по една случайност клубът е моя собственост.

— Повярвай, че подобни случайности са ми ужасно неприятни — сопна се тя, а съпругът ѝ само се усмихна. Ив примирено въздъхна и продължи: — И тъй, след следобедното представление жената е напуснала клуба малко преди пет. Съдейки по оскъдната информация, тя се е прибрала право вкъщи. В шест е проверила с каква храна е зареден автоготвачът ѝ, а в този момент убиецът е влязъл в сградата — знаем точния час от охранителните камери. — Тя се втренчи в чашата си и тъжно прошепна: — И Сарабет е пропуснала вечерята...

— Този тип май не си губи времето.

— При това отлично се забавлява. Струва ми се, че е решил да „изпълни плана си“ до Нова година. Трябва да проверя всички разговори, проведени по видеотелефона на жертвата, както и банковата ѝ сметка. Трябва да открия откъде е купена всяка от брошките. Безнадеждно е да проследя всички хора, които през тези дни взимат под наем или купуват костюми на Дядо Коледа. Да му се не види, как да открия връзката между някаква чиновничка и стриптийзърка в елитен клуб?

— Познавам тона ти и ми е ясно за какво намекваш. — Рурк се отправи към компютъра си. — Да видим дали ще успея да ти помогна.

— Не съм искала помощта ти.

Той я погледна и отново извърна очи към монитора.

— Така е, само ми намекна. Как се казва покойната?

— Не съм от жените, които си служат с намеци. А името е Сарабет Грийнбалм. — Ив заобиколи бюрото и също се загледа в монитора. — Само изрекох мислите си на глас. Адресът е Западна 112.

— Открих я. Какво те интересува най-много?

— Мога да прослушам записите на разговорите ѝ утре сутринта. По-добре да прегледаме банковата ѝ сметка и да надникнем в личния ѝ живот.

— Да започнем с финансовите въпроси. Предполагам, че ще те затруднят повече, ако търсиш информацията чрез полицейските компютри.

— Престани да се фукаш — предупреди го Ив и се разсмя, когато той я прегърна през кръста и я притегли към себе си.

— Разбира се, че обичам да показвам превъзходството си. Искam всички данни за Сарабет Грийнбалм, живуща на Западна 112 — започна Рурк, допря устни до шията ѝ, сетне докосна гърдата ѝ: —

Интересуват ме всички финансови операции, предимно преводите на суми, които е правила напоследък.

Работи...

— Мисля, че разполагаме с достатъчно време за... — промълви Рурк и обърна Ив към себе си. Притисна устни към нейните и тя изпита главозамайващо усещане.

Имам желаната информация.

— Май се излъгах. — Той шеговито захапа долната ѝ устна. — Този приятел работи по-бързо, отколкото очаквах. Ето сведенията, които те интересуват, лейтенант.

Ив смутено се изкашля, сетне с дълбока въздишка заяви:

— Признавам, че си те бива. — Отново въздъхна и добави: — Много си добър.

— Знам. — Рурк използва смущението ѝ и я придърпа на скута си.

— Не се закачай, не виждаш ли, че съм заета?

— Аз също. — Обърна я с гръб към себе си и закачливо я целуна по врата. — Върши си своята работа, а пък аз ще се позанимавам с теб.

— Не мога да се съсредоточа, когато ме... — Тя изпъна рамене, сподави смеха си и се втрени в монитора. — Изглежда, че Сарабет е давала почти всичките си пари за наема на апартамента и за дрехи. Престани! — Тя плесна Рурк през ръцете, тъй като сръчните му пръсти вече бяха успели да разкопчат ризата ѝ.

— Не е необходимо да си облечена, за да проучваш информацията — закачливо изрече той и понечи да съблече ризата ѝ.

— Слушай, приятел, май си забравил за резервното ми оръжие и ако продължаваш да нахалстваш... — Ив внезапно скочи на крака. — Ето го! По дяволите, открих точно каквото ми трябваше — връзката между двете жертви.

Рурк примирено въздъхна и реши, че точно сега не ще успее да я прелъсти. Погледна към монитора и попита:

— Какво откри?

— Преди шест седмици е превела три хиляди долара по сметката на агенцията „Лично за вас“. — Обърна се и го погледна, лицето ѝ беше пламнало от възбуда. — Сарабет и Мариана са използвали една и съща агенция за запознанства. Това не е случайно съвпадение. Искам имената на мъжете, които компютърът е избрал за Сарабет — допълни

тя, но като видя въпросителния поглед на Рурк, поклати глава. — Не, ще действам по каналния ред. Утре ще отида в агенцията и ще поискам списък на „кандидатите“.

— Можеш да го имаш след няколко минути.

— Но няма да бъде законно. — Ив се постара да запази сериозното си изражение, когато Рурк иронично се усмихна. — Това не ти влиза в работата. Все пак съм ти благодарна за предложението.

— Намери начин да изразиш благодарността си.

Тя отстъпи, застана между бедрата му и го изгледа, сетне се настани в скута му.

— Ще ти позволя да ме любиш... след като направя с теб онова, което желая.

Рурк вплете пръсти в косата ѝ и притегли главата ѝ така, че устните им почти се допряха.

— Съгласен съм.

ПЕТА ГЛАВА

Ив седеше пред домашния си компютър и подреждаше събраната информация. Бледите лъчи на зимното слънце проникваха през остъклената стена зад нея. Възнамеряваше до обяд да рапортува на командира, но първо трябваше да уточни още няколко подробности.

— Компютър, включи се. Искam всички данни за агенцията за запознанства „Лично за вас“, намираща се на Пето авеню в Ню Йорк.

Работя...

„Лично за вас“ е основана през 2052. Собственост на Руди и Пайпър Хофман.

— Стоп. Искam потвърждение, че агенцията принадлежи на Руди и Пайпър Хофман.

Потвърждавам. Агенцията е собственост на Руди и Пайпър Хофман, близнаци, двацет и осем годишни. Живеят на Пето авеню №500. Да продължа ли с проучването на агенцията?

— Не. Искam пълна информация за собствениците.

Търся...

Докато компютърът извършваше операцията, Ив поръча на автоготвача да ѝ приготви кафе. Още не можеше да повярва, че онези двамата са брат и сестра. Наблюденията ѝ подсказваха, че по-скоро са любовници. Спомни си как се споглеждаха и докосваха и се запита дали между близнаците няма кръвосмесителна сексуална връзка. При тази мисъл почувства, че ѝ се повдига.

С крайчеца на окото си долови някакво движение, след миг Рурк влезе в кабинета ѝ.

— Добро утро. Много си ранобудна.

— Искah да подготвя рапорта си за Уитни. — Взе чашата си от автоготвача и пригладн косата си. — Искah ли кафе?

— Да. — Той усмихнато взе чашата ѝ и не обърна внимание на киселата ѝ гримаса. — Почти през целия ден ще имам заседания.

— Не ми казваш нищо ново — промърмори младата жена и програмира автоготвача да приготви второ кафе.

— Но можеш да се свържеш с мен, ако съм ти необходим.

Тя се готвеше да му отвърне, когато компютърът сигнализира, че е приключил с търсенето на информацията.

— Добре, ще ти се обадя. Трябва да... — Ив изненадано изкрещя, щом Рурк я сграбчи за ризата и я привлече към себе си. — Хей, какво си намислил? Компютър, стоп! — извика и отблъсна съпруга си.

— Харесва ми как ухаеш всяка сутрин — промълви той и се наведе да помирише косата ѝ.

— Използвам най-обикновен сапун.

— Знам.

— Хайде, вземи се в ръце — нареди му тя и мислено го прокле, защото беше накарал сърцето ѝ лудо да бие. — Предстои ми тежък ден — добави и машинално го прегърна.

— На мен също. Липсваш ми, Ив. — Той отмести чашата си и се притисна до съпругата си.

— През последните седмици и двамата бяхме доста заети — промърмори тя и си помисли колко щастлива и спокойна се чувства в прегръдките му. — Невъзможно е да се откажа от разследването на този случай.

— Не съм и очаквал да го сториш. — Рурк потърка страната си в нейната и си каза, че още не може да преодолее ужаса си от онова, което ѝ се беше случило толкова наскоро. — Ще бъда доволен, ако успея да открадна няколко минути от времето ти. — Леко я целуна по устните и добави: — Знаеш, че ме бива по кражбите.

— Как се осмеляваш да ми го напомняш? — Ив се усмихна и обгърна лицето му с длани.

Пийбоди стоеше на прага и се питаше как да постъпи. Прекалено късно бе да отстъпи в коридора, но се страхуваше да влезе в кабинета и да прекъсне двамата влюбени. Те дори не се целуваха, а само стояха прегърнати, ала лицето на Пийбоди пламна и тя със завист си помисли, че едва ли ще намери мъж, който да я обича толкова много.

Изкашля се неловко, за да ги предупреди за появата си.

Рурк отпусна ръце от раменете на Ив и се усмихна на новодошлата.

— Добро утро, Пийбоди. Искаш ли кафе?

— Ами... да. Благодаря... Знаете ли, навън е доста студено.

— Нима? — засмя се Рурк.

— Да. Казват, че температурата щяла да падне още, следобед се очаквала снежна буря.

— Да не работиш в националната метеорологична служба? — поинтересува се Ив и изгледа сътрудничката си. Пийбоди беше поруменяла и машинално опипваше копчетата на униформата си. — Какво се е случило, защо си толкова особена?

— Нищо не се е случило. Благодаря — обърна се Пийбоди към Рурк, който ѝ поднесе кафето.

— Няма защо. А сега ви оставям да работите.

Когато той влезе в съседния кабинет и затвори вратата, Пийбоди въздъхна.

— Сигурно щях да забравя дори името си, ако съпругът ви ме погледне както гледа вас.

— Сигурно затова всички жени припадат по него — иронично отбеляза Ив.

Сътрудничката ѝ я изгледа и промълви:

— Как ли се чувствате, когато сте с него?

— Моля? — Ив смаяно я изгледа, забелязва напрегнатия ѝ поглед и смутено сви рамене. — Не се занимавай с глупости. Предстои ни много работа.

— Мисля, че любовта е най-прекрасното чувство — упорито продължи сътрудничката ѝ. — Та нали и двете нещастни жени са искали да бъдат обичани...

Ив понечи да я прекъсне, но погледна към вратата между двата кабинета и забеляза, че Рурк не я е заключил.

— Едва ли можеш да си представиш какво означава истинската любов — промълви тя и остана учудена от собствените си думи. — Тя променя целия ти живот. Може би никога няма да бъдеш същата, може би дълбоко в душата си ще се страхуваш какво ще се случи, ако... ала любимият винаги ще бъде до теб... Трябва само да протегнеш ръка и той ще бъде там... — Внезапно се почувства неловко и побърза да пъхне ръце в джобовете си. — Нима можеш да откриеш любовта, ако въведеш определени данни в компютъра и той определи най-подходящия за теб партньор? Не съм сигурна. Но двете мъртви жени са си мислели, че си струва да опитат. Седни до мен, Пийбоди, да се залавяме за работа.

— Слушам, лейтенант.

— Ще проучим най-подробно Джереми Вандоурън. Интуицията ми подсказва, че е невинен, но трябва да потвърдим или да отхвърлим предположенията ми. Щом получим пълна информация за петимата мъже, определени като най-подходящи за Холи, отново ще посетим агенцията.

— Детектив Макнаб се явява по ваша заповед — дочу се мъжки глас.

Ив вдигна поглед и видя как младежът се приближава към бюрото ѝ с характерната си ленива походка. Красивото му лице беше озарено от сияйна усмивка. Беше издокаран с аленочервена туника и тъмозелен гащеризон, дългата му златиста коса беше привързана с панделка на червени и зелени райета.

Ив почувства как сътрудничката ѝ се вцепени и едва успя да сподави въздишката си.

— Как си, Макнаб?

— Отлично, лейтенант. Здравей, Пийбоди. — Той ѝ намигна и приседна на ръба на бюрото. — Капитан Фийни ми каза, че ще имате нужда от помощта ми при залавяне на този Дядо Коледа. И ето ме на вашите услуги. Да ви се намира нещо за хапване?

— Провери менюто в автоготвача.

— Супер. Сътрудничеството с вас, лейтенант, има своите предимства. — Той отново намигна на Пийбоди и отиде да си поръча богата закуска.

— Явно сте решила да използвате този тъпак. Не е ли възможно да си работи в отдела? — прошепна Пийбоди.

— Не. Не разбра ли, че главната цел в живота ми е да те дразня? Слушай, Макнаб — обърна се тя към младежа, — щом вече си тук, заеми се с издирване на информацията. Ние със сътрудничката ми имаме други задачи.

— Само ми дайте нарежданията си. — Той отхапа огромно парче от пая с боровинки. — Веднага ще ги изпълня.

— Ще те изчакам да закусиш — престорено учтиво заяви Ив. — Искам информация за мъжете от файла „Холи“... интересуват ме всички данни.

— Снощи проверих бившия съпруг — отвърна с пълна уста младежът. — Засега не съм открил пролука в алибито му.

— Браво. — Ив се възхищаваше от експедитивността му, но реши да не го хвали, за да не предизвика гнева на сътрудничката си. — Ще ти изпратя нов списък. Провери всички, които са включени в него, сетне сравни двата списъка. Проявявам особен интерес към близнаците Хофман. Дръж ме в течение за всичко, което откриеш. И още нещо. — Тя откри в компютъра файла с веществените доказателства и направи разпечатка на снимката на брошката. — Искам да знам кой я е изработил, колко екземпляра са направени, в кой магазин са били изложени, колко броя са продадени и на кого. Съпостави получената информация със сведенията за шнолата, която намерихме в косата на Мариана Холи. Запомни ли всичко, Макнаб?

— Естествено. — Младежът набързо преглътна залька си и докосна челото си. — Мозъкът ми е като компютър.

— Ако откриеш човек, който фигурира в списъците на брачната агенция и е купил шнолата или брошката, тържествено ти обещавам, че до края на живота си ще закусваш топли кифлички.

— Сега вече имам стимул за работа — шеговито обяви младежът. — Изгарям от нетърпение да започна.

— Да тръгваме, Пийбоди. — Ив стана и взе чантата си. — Предупреждавам те да не безпокоиш Рурк, Макнаб.

— Изглеждаш шеметно, сладурче — извика той след Пийбоди. Тя спря на прага, обърна се, гневно го изгледа и затръшна вратата, което му достави още по-голямо удоволствие.

— В компютърния отдел работят толкова способни детективи — промърмори по-младата жена, докато слизаха по стълбата. — Как се случи така, че ни пробутаха единственият дебил?

— Такъв ни бил късметът — философски заяви Ив, грабна якето си от перилото и го облече, докато вървеше към вратата. — Майчице, какъв студ!

— Няма да е зле да носите по-топла дреха, лейтенант.

— Свикнала съм с якето си. — Все пак тя побърза да влезе в колата и да включи отоплението.

— Обичам този автомобил! — възкликна сътрудничката ѝ, когато се настани до нея. — Всичките му системи работят.

— Така е. Но за разлика от предишния е доста... безличен. — Все пак Ив не можа да скрие удоволствието си, когато видеотелефонът на автомобила сигнализира, че някой иска да се свърже с нея. —

Провери кой ме търси, но не включвай видеото — обърна се тя към Пийбоди.

— Далас, къде си, по дяволите? — Привлекателното, изкривено от гняв лице на прочутата телевизионна репортерка Надин Фарст изплува на екрана. — Потърсих те в дома ти, но разбрах, че съм те изпуснала. Съмърсет каза, че си потеглила с колата. Дявол да го вземе, обади се!

— Как не! — промълви Ив.

— Видеотелефоните в онези таратайки, които карат полицаите, никога не работят — изрече като на себе си Надин.

Пийбоди и Ив усмихнато се спогледаха, докато репортерката продължи да роптае.

— Навярно е научила за убийствата — предположи Пийбоди.

— Сигурно. Сега ще ме притисне да ѝ дам информация, която ще използва за утринните новини, после ще поиска да ме интервюира за обедното предаване.

— Далас, необходими са ми повече сведения за убитите жени. Има ли връзка между двата случая? Хайде, Далас, помогни на приятелката си. Искам да повиша рейтинга на утринното си предаване.

— Предварително знаех какво ще ми поиска — доволно заяви Ив, докато умело шофираше по оживените улици.

— Обади се, моля те. Искам да ми дадеш интервю, а времето ми изтича...

— Много ми е мъчно за теб. — Ив се прозина, когато репортерката прекъсна връзката.

— Харесвам я — обади се Пийбоди.

— Аз също. Почтена е и е добра професионалистка. Но това не означава, че ще си губя времето, за да повиша рейтинга на предаването ѝ. Ако в продължение на няколко дни я избягвам, тя ще започне свое разследване. Да видим дали този път тя ще ни помогне.

— Умът ви е като бръснач, лейтенант, харесвам ви заради това. Ако не бяхте привлякла онзи Макнаб...

— Престани да ми опяваш и се примири — посъветва я Ив и ловко паркира колата на второто ниво на Пето авеню.

Двете се качиха в прозрачната кабина на асансьора и тя стоически понесе изкачването до етаж, където се намираще канцеларията на „Лично за вас“.

Този път в приемната ги посрещна млад мъж, красив като гръцки бог. Раменете му бяха необикновено широки, кожата му беше с цвета на млечен шоколад, а очите му напомняха древни златни монети.

— Не издавай колко го харесваш — прошепна Ив на сътрудничката си, сетне се обърна към служителя: — Съобщете на Руди и Пайпър, че лейтенант Далас и сътрудничката ѝ са тук.

— Съжалявам, лейтенант. — Младежът замечтано се усмихна. — Руди и Пайпър имат консултация с клиент.

— Кажете им, че съм тук — повтори тя. — И че вече са изгубили втора клиентка.

— Разбира се. — Той посочи към канапетата и масичките вляво. — Моля, седнете и си поръчайте нещо, докато чакате.

— Надявам се да не ме накарате дълго да чакам.

Само след пет минути, преди Пийбоди да се поддаде на изкушението да си поръча някакво питие, наречено „Къпинова пяна“, Руди и Пайпър се появиха във фоайето.

Отново бяха в бяло, но този път туниките им достигаха до глезените, а Пайпър беше завързала около кръста си шал от синя коприна. Двамата носеха на дясното си ухо еднакви златни халки, при вида на които Ив усети, че я побиват тръпки.

— Извинете, лейтенант — заговори Руди, без да сваля ръка от рамото на сестра си, — но тази сутрин сме много заети. Графикът ни е претоварен.

— Съжалявам, но ще се наложи да ми отделите от скъпоценното си време. Тук ли ще разговаряме или предпочитате да не ни наблюдават клиентите ви?

За миг в странните очи на мъжа проблесна раздразнение, сетне той учтиво ги покани в кабинета си.

— Става въпрос за Сарабет Грийнбалм — започна Ив веднага, щом затвори вратата след себе си. — Вчера е била убита. Била е ваша клиентка.

— Боже мой, боже мой! — Пайпър тежко се отпусна в широкото кресло и закри с длани лицето си.

— Успокой се. — Руди я помилва по косата, сетне постави ръка на рамото ѝ. — Сигурна ли сте, че убитата е била наша клиентка?

— Да. Искам списъка на мъжете, които компютърът е избрал за нея. Кой от двамата ви работеше със Сарабет?

— Навярно аз. — Пайпър отпусна ръцете си в скута си. В тъмнозелените ѝ очи блестяха сълзи, устните ѝ, обагрени в бледозлатисто, трепереха. — Аз работя с жените, а Руди с мъжете, освен ако клиентите не изявят друго желание. Установили сме, че хората много по-свободно обсъждат романтичните и сексуалните си наклонности с представител на своя пол.

Ив не откъсваше поглед от лицето на Пайпър, но не пропусна да забележи как тя вдигна ръка и се вкопчи в дланта на брат си.

— Спомням си за Сарабет, защото тя беше недоволна от двамата кандидати, които ѝ представихме. Поиска да ѝ върнем внесената такса.

— Изпълнихте ли желанието ѝ?

— По принцип не връщаме таксата на клиенти, които са се възползвали от нашите услуги. — Руди окуражаващо стисна ръката на сестра си и се доближи до бюрото си.

— Ясно. Но защо при предишния ни разговор не споменахте, че двамата сте собственици на агенцията?

— Защото не ни попитахте — отговори той и поиска от компютъра данните, които интересуваха Ив.

— Кой, освен вас, има достъп до информацията за клиентите?

— Имаме трийсет и шестима консултанти — започна Руди. — След първото интервю, което провеждаме заедно с Пайпър, с кандидатите започват да се занимават консултанти, които най-добре отговарят на характера и на потребностите им. Нашите служители са проверени и са специално обучени, лейтенант.

— Искам имената им и най-подробни сведения за тях.

Погледът му стана суров.

— Не мога да ви ги предоставя. Не желая да обидя служителите си, като ви позволя да се намесите в личния им живот.

Ив кимна.

— Пийбоди, поискай разрешение за обиск и за изземване на цялата документация на агенцията. Съобщи, че „Лично за вас“ е свързана с убийствата на Холи и Грийнбалм. Искам час по-скоро да получа разрешението.

— Слушам, лейтенант.

— Руди... — Пайпър потърка дланите си и се изправи. — Необходим ли е този документ?

— Да. — Той ѝ протегна ръка и я притисна до себе си. — Искам всичко да бъде по законния ред, щом документацията ни ще бъде обект на полицейско разследване. Лейтенант Далас, извинете постъпката ми, която може би ще изтълкувате като нежелание да ви сътруднича, но съм длъжен да предпазя от неприятности много хора.

— Аз също. — Комуникаторът на Ив избърмча и Пайпър стреснато подскочи. — Извинете ме. — Тя им обърна гръб и извади устройството от джоба си. — Тук Далас.

— Открихме марката на грима, който убиецът е използвал върху Мариана Холи — намръщено заяви шефът на лабораторията. — Нарича се „Природна красота“ и както предположих, никак не е евтин.

— Браво на теб, Дики.

— Загубих толкова време, а още не съм купил коледните подаръци — намусено промърмори той. — Предварителните тестове показват, че същият грим е използван и при Грийнбалм. Научих, че подобни мазила не могат да се купят дори от най-люксовите магазини, а се поръчват в козметичните салони или в центровете за разкрасяване.

— Прекрасно, така по-лесно ще открием производителя. Кой е той?

Дики лукаво се усмихна.

— Фирмата се нарича „Ренесансова красота и здраве“ и е подразделение на „Кенбар“, която пък е част от предприятията на Рурк. Нима не знаеш с какво се занимава съпругът ти, Далас?

— По дяволите — промърмори тя и прекъсна връзката, преди да се обърне. — Знаете ли дали в някой от салоните в тази сграда се предлагат продуктите на „Природна красота“?

— Да. — Пайпър се притисна към Руди и на Ив отново ѝ се повдигна. — Тази козметична серия се продава в „Красиви неща“ на десети етаж.

— Козметичният салон също ли е ваша собственост?

— Не е, но ние поддържаме връзки с всички салони и магазини в сградата. — Руди отиде до бюрото си и извади от чекмеджето лъскава брошура, към която беше прикрепен диск. — Тук са описани всички процедури и продукти, предлагани от „Красиви неща“. Това е най-добрият козметичен салон в цялата сграда. Те работят съвместно с нашите консултанти.

— Много удобно, нали?

— Бизнесът ни е почтен — заяви Руди.

— Получихме разрешението за обиск — обади се Пийбоди и прибра комуникатора си.

— Изпрати всички данни на Макнаб — нареди ѝ Ив, когато отново се озоваха в асансьора.

— Всички ли?

Ив се престори, че не забелязва смаяния ѝ поглед.

— Да. Започни с мъжете, избрани за Грийнбалм, после му дай списък на служителите, както и на клиентите на агенцията от дванайсет месеца насам. Имам чувството, че човекът, когото търсим, е сред тях.

— Това ще ми отнеме около половин час.

— Намери си някое тихо местенце и се заеми за работа. Щом свършиш, ще ме откриеш в козметичния салон.

— Слушам, лейтенант.

— И престани да се цупиш — не ти отива.

— Не се цупя — вирна нос Пийбоди. — Направо скърцам със зъби. — Тя тъжно подсмръкна, когато началничката ѝ слезе от асансьора.

Ив дълбоко вдъхна аромата на гора и ливади, покрити с цветя. От високоговорителите се разнасяше тиха музика. Плътният килим беше с цвета на смачкани розови листенца. По сребристите стени се спускаха водни потоци и се стичаха в канал, заобикалящ целия етаж. Върху огледалната му повърхност плуваха миниатюрни лебеди, чиято перушина беше обагрена с пастелни тонове.

На етажа имаше шест козметични салона. Вратите им бяха от матово стъкло и над всяка се виеха екзотични растения. Ив разпозна копие на цветето безсмъртниче, което се беше увило около позлатената арка над входа на „Красиви неща“.

„Това цвете сякаш ме преследва“ — помисли си тя, припомняйки си какви неприятности ѝ беше донесло преди време.

Когато се приближи, двойната врата се разтвори пред нея. Просторното фоайе беше обзаведено с дълбоки кресла, тапицирани в светлозелено. Към всяко беше прикрепено миниатюрно телевизорче и

вътрешен телефон. Тук-там се виждаха бронзови скулптури на голи красавици.

Малки дроиди пъргаво тичаха напред-назад, поднасяха напитки, списания, очила за виртуална реалност и всичко, което клиентите поръчваха, за да се забавляват, докато чакаха.

Две жени се бяха разположили удобно и отпиваха от чашите си, сякаш пълни с морска пяна, очаквайки козметичките им да се заемат с тях. Те донесоха бледорозови роби, върху които дискретно беше избродирано названието на салона.

— Какво обичате, госпожо? — Жената зад подковообразното бюро присви сребристите си очи и презрително изгледа избелелите джинси, изтърканите обувки и зле подстриганата коса на Ив. Изпод триъгълния ѝ бретон, обагрен в пурпурно, се спускаха като змии сребристи кичури. — Навярно се интересувате от нашата услуга, наречена „Стани пълноценна жена“.

Ив учтиво се усмихна и попита:

— Има ли далавера, ако се заинтересувам?

Жената запърха със сребристите си мигли.

— Моля?

— Няма значение, миличка. Искам да си поговорим за вашата серия „Природна красота“.

— Разбира се. Това е най-добрата козметична серия, която напълно си струва високата цена. С удоволствие ще ви запиша час при нашите консултанти. Кога ще ви бъде най-удобно?

— Още сега. — Ив извади значката си и я сложи на бюрото.

— Нищо не разбирам! — възкликна служителката.

— Това ми е ясно. Повикайте управителя на салона.

— Един момент. — Жената се обърна и прошепна по видеотелефона: — Саймън, моля, ела в приемната.

Ив пхна ръце в джобовете на джинсите си и поклащайки се на пети, впери поглед във въртящата се витринка, където бяха изложени красиви шишенца.

— Какво е това?

— Парфюми, създадени за определени личности. Въвеждаме вашите психологически и физически данни в компютъра и създаваме аромат, който подхожда само на вас. Всяко шишенце е уникат и след като бъде избрано от клиент, повече не се изработва.

— Много любопитно.

— Тези парфюми са прекрасен подарък. — Жената повдигна тънката си вежда. — Но са изключително скъпи.

— Нима? — Ив се раздразни от ироничния ѝ тон и гневно я изгледа. — В такъв случай веднага ще си поръчам едно шишенце.

— Поръчката се предплаща.

Този път Ив се вбеси. Искаше ѝ се да сграбчи жената за пурпурната коса и да притисне лицето ѝ към бюрото, за да не вижда подигравателната ѝ усмивка. Пристъпи към нея, но в този момент зад нея отекнаха забързани стъпки.

— Ивет, какъв е проблемът? Днес не мога да си вдигна главата от работа.

— Тази дама е проблемът — кисело се усмихна Ивет. Ив се обърна и едва не се сблъска с необикновения Саймън.

Най-силно впечатление ѝ направиха очите му — бледосини и сякаш прозрачни, с тъмни гъсти мигли. Тънките му черни вежди се сключваха над носа му. Рубиненочервената му коса беше пригладена назад и се спускаше като водопад от ситни къдрици чак до кръста му.

Кожата му беше обагрена в златисто, което подсказваше произхода му от смесени раси... или пък използване на специални оцветители. Устните му бяха боядисани в бронзово, върху лявата му скула беше татуиран бял еднорог със златни копита.

Той отметна електриковосиния си плащ. Отдолу носеше гащеризон на зелени и сребристи райета. Няколко реда златни верижки блестяха върху мускулестите му гърди. Наклони глава, при което златните му обеци мелодично издрънчаха, сложи ръка на кръста си и се втренчи в Ив.

— С какво мога да ви бъда полезен, миличка?

— Искам...

— Почакай, почакай! — Саймън вдигна ръце и Ив забеляза, че върху дланите му са татуирани сърчица и цветя. Той театрално отметна глава и заобиколи младата жена, давайки ѝ възможност да вдъхне екзотичния му парфюм.

„Господи, този тип мирише на зрели сливи!“ — помисли си тя и подозрително присви очи.

— Лицата на хората са моето изкуство, моят занаят — продължи Саймън. — Сигурен съм, че съм виждал вашето лице. Абсолютно съм

сигурен. — Притегли Ив към себе си, докато носовете им почти се допряха.

Тя заплашително промърмори:

— Слушай, приятелю...

— Вие сте съпругата на Рурк! — възкликна Саймън, целуна я по устните и отскочи, преди тя да успее да го зашлеви. — Познах ви. — Той сложи ръка на сърцето си и се обърна към секретарката: — Скъпа, съпругата на Рурк е удостоила с присъствието си нашия скромнен салон.

— Жената на Рурк ли? — Ивет почервения като рак, сетне пребледня като платно. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Седнете, седнете и споделете с мен най-съкровениите си желания. — Той прегърна Ив през раменете и я наведе към едно кресло. — Ивет, бъди така добра и отмени другите ми консултации. Скъпа госпожо, на ваше разположение съм. Откъде ще започнем?

— Ще започнем с това да престанеш да ме опипваш, приятел. — Тя отблъсна ръката му и с известно съжаление извади значката си вместо оръжието си. — Тук съм по служебен въпрос.

— Божичко! — Саймън се плесна по челото. — Как можах да забравя, че съпругата на Рурк е една от най-добрите служителки на полицията. Простете ми, миличка.

— Казвам се Далас. Лейтенант Далас.

— Разбира се. — Едрият мъжага любезно се усмихна. — Извинете ентусиазма ми, лейтенант. Понякога съм прекалено емоционален. Когато ви видях, буквално изгубих разсъдък си. Разбирате ли, вие сте сред десетте най-желани клиентки, заедно с госпожа президентшата и прочутата актриса Слинки Лемар. — Когато забеляза, че не е омиловил Ив, побърза да добави: — Не бихте могла да се озовете сред по-изискано общество.

— Престани да бърбориш. Искам списъка на клиентите, които са закупили продукти от серията „Природна красота“.

— Списъкът ли? — Той отново притисна длан до сърцето си и се отпусна в съседното кресло, сетне натисна някакъв клавиш и на монитора се появи менюто, предлагано от ресторанта на салона. — Госпожо лейтенант, позволете да ви предложа разхладителна напитка.

— Навън е доста студено и нямам нужда от разхлаждане — язвително промълви тя, но като забеляза покрусеното изражение на Саймън, който очевидно не възнамеряваше отново да я целуне, седна срещу него и повтори: — Искам списъка.

— Разрешавате ли да попитам защо ви е необходим?

— Разследвам едно убийство.

— Убийство... — шепнешком повтори той и се приведе към нея.

— Навярно ще ви се стори ужасно, но според мен всичко това е безкрайно интересно. Аз съм голям почитател на криминалните видеофилми. — Саймън отново се усмихна и детинската му усмивка смекчи сърцето на Ив.

— Действителността доста се различава от филмите, Саймън.

— Знам, знам. Страхувам се, че ще си развалите мнението за мен и ще ме помислите за... кръвожаден. И все пак изгарям от любопитство да разбера как козметични препарати могат да послужат за... — Внезапно очите му се разшириха. — Сетих се! Някой е сложил отрова в червилата. Жертвата се е подготвяла да прекара приятна вечер, начервила е устните си и...

— Имаш прекалено развинтено въображение, Саймън.

Той запърха с мигли, изчерви се и се изкиска.

— Май се поувлякох. Заслужавам да ме напляскат. — Без да откъсва поглед от Ив, той протегна ръка и взе от подноса на сервитьора дроид чаша с някаква бледожълта течност. — Ще се постареем да ви помогнем, но ви предупреждавам, че списъкът на клиентите ни е много дълъг. Ще ни улесните, ако посочите определен козметичен продукт, от който се интересувате.

— Засега ми е необходим пълният списък.

— На вашите услуги, госпожо лейтенант. — Той стана, поклони се и с валсова стъпка се приближи до бюрото си, като подметка на секретарката:

— Ивет, бъди така добра да покажеш някои мостри на скъпата лейтенант Далас.

— Не ме интересуват другите ви продукти. — Ив леко се усмихна на Ивет. — Ще купя парфюма, който споменахте.

— Великолепен избор — възкликна секретарката и за малко не коленичи пред нея. — За вас ли е?

— Не, искам да го подаря.

— Прекрасен и щедър подарък. — Ивет извади от джоба си миниатюрен компютър. — За мъж или за жена е предназначен?

— За жена.

— Опишете ми я по-подробно. Каква е — напориста, стеснителна или романтичка?

— Интелигентна е — отговори Ив, мислейки за доктор Майра. — Проявява разбиране и съчувствие към ближните си. Истинска професионалистка е.

— Много добре. А сега опишете външността ѝ.

— Средна е на ръст, слаба, с кестенява коса, сини очи и бяла кожа.

— Прекрасно описание — угоднически възкликна Ивет и си помисли, че описанието повече подхожда за полицейски рапорт. — Какъв оттенък на кестенявото е косата на дамата, каква е прическата ѝ?

Ив тежко въздъхна. Покупката на коледни подаръци се оказа доста трудна работа. Опита се да се съсредоточи и описа най-добрата психиатърка в Ню Йорк.

Когато сътрудничката ѝ се появи, Ив вече беше избрала и шишенцето за парфюма и чакаше Саймън да ѝ предаде разпечатката и диска.

— Пак сте пазарувала! — обвинително заяви Пийбоди.

— Греша, отново купих нещо.

— Къде да доставим поръчката ви, лейтенант? В службата или в дома ви?

— У дома.

— Желаете ли специална опаковка?

— Опаковайте го, щом толкова искате. Саймън, още дълго ли ще трябва да чакам?

— Почти съм готов, скъпа госпожо лейтенант. — Той вдигна поглед и лъчезарно ѝ се усмихна. — Толкова съм щастлив, че имам възможност да помогна на полицията. — Пъхна разпечатката и диска в плик от златисто фолио и продължи: — Добавих и няколко мостри. Надявам се да харесате продуктите ни; знайте, че по всяко време сте добре дошла тук. С удоволствие ще поработя за подчертаване на естествената ви красота.

ШЕСТА ГЛАВА

На Пето авеню цареше обичайното празнично оживление. Забързани минувачи се блъскаха по тротоарите, на светофарите и пред огромните витрини; всички изгаряха от желание да влязат в магазините и да похарчат парите си за подаръци.

Някои вече се бяха натоварили като мулета и с лакти си пробиваха път, напразно опитвайки се да намерят свободно такси.

Рекламните хеликоптери насърчаваха и без това почти умопобърканите хора към по-безразсъдни покупки, като непрекъснато обявяваха разпродажби на стоки, „без които потребителят не можел да живее“.

— Имам чувството, че всички са полудели — отбеляза Ив, докато наблюдаваше разразилата се битка за места в огромния автобус, пътуващ към центъра на град.

— Самата вие купихте нещо само преди половин час.

— Да, но постъпих като разумен и цивилизован човек и не се блъсках по магазините.

Пийбоди вдигна рамене и заяви:

— Харесва ми предпразничната суматоха.

— В такъв случай ще те ощастливя. След малко ще слезем от колата.

— Тук ли?

— По-бързо ще се придвижим пеша. — Ив паркира близо до пресечката на Пето авеню с 51 улица. — Бижутерският магазин е само на няколко преки оттук.

Пийбоди си запробива път през тълпата и настигна началничката си едва на ъгъла. След няколко секунди носът ѝ почервения от мразовития вятър, който фучеше из улицата като буйна река през каньон.

— Мразя празниците — промърмори Ив. — Повечето от тези хора дори не живеят в Ню Йорк. Но всяка година през декември идват от най-затъntenите краища на страната и задръстват улиците.

— Не забравяйте, че оставят парите си в нашия град.

— И предизвикват закъсненията на превозните средства, пътнотранспортни произшествия, повишаване на престъпността. Опитай се вечер около шест да се добереш до който и да било район на града. Преживяването е кошмарно. — Тя свъси вежди, когато я лъхна миризмата на печено месо, идващо от подвижния павилион на ъгъла.

Внезапно се разнесе вик. Ив видя как крадец с въздушни кьнки нападна две жени, грабна чантите им и се понесе сред множеството.

— Лейтенант, видяхте ли какво се случи?

— Да. — Ив забеляза победоносната усмивка на крадеца, който ловко се промушваше сред минувачите и набираше скорост, докато те изплашено отскачаха встрани.

Той се приведе, извъртя се, сетне се насочи вдясно от Ив. За миг очите им се срещнаха — неговите искряха от възбуда, нейните блестяха като стомана. Тя замахна и го удари с юмрук. Ако улицата беше празна, навярно младежът щеше да отхвъркне поне на три метра. Ала сега се блъсна в групичка хора, падна по гръб и вирна крака. От носа му бликна кръв, очите му се забелиха.

— Пийбоди, потърси кварталното ченге — нека се занимае с този боклук. — Ив раздвижи пръстите си, които я наболяваха след силния удар, изпъна рамене и машинално сложи крак върху гърдите на крадеца, когато той изстена и се размърда. — Знаеш ли, сега се чувствам много по-добре.

По-късно Ив осъзна, че залавянето на крадеца е било най-вълнуващият момент през целия ѝ ден. Посещението при бижутера се оказа безрезултатно. Нито той, нито намръщеният му помощник си спомняха за клиент, който да е платил в брой за шнолата. „Как искате да си спомням всеки клиент в тази навалица“ — оплака се собственикът на магазина, докато помощникът му маркираше покупките с бързината и точността на сметачна машина.

Ив го посъветва да напегне паметта си и да се свърже с нея, когато си спомни нещо. Накрая тя успя да разгневи още повече сътрудничката си като купи екзотична обещаност за любовника на Мейвис. Престори се, че не забелязва негодуванието ѝ и ѝ каза:

— Вземи автобуса, върни се у нас и помогни на Макнаб.

— Предпочитам да ме пребиете.

— Дръж се като голямо момиче, Пийбоди. Отивам в управлението. Трябва да рапортувам на Уитни какво сме предприели и какви резултати сме постигнали, сетне ще се срещна с Майра и ще я помоля да състави психологически профил на престъпника.

— Може би пътъм ще купите още няколко подаръка.

Ив спря до колата и изгледа сътрудничката си.

— За какво намекваш?

— Не намеквам, а ви го казах право в очите.

— Дано да откриеш един и същи човек между кандидатите на Холи и Грийнбалм, в противен случай ще ни се наложи да разпитаме доста „самотни сърца“.

Докато Пийбоди си пробиваше път през навалищата, за да вземе автобуса от Шесто авеню, Ив потегли с колата в противоположната посока и по видеотелефона уговори да се срещне с командира и с доктор Майра.

Прослуша записите на обажданията, долови притеснението в гласа на Надин и се смили над нея.

— Престани да скимтиш, Надин.

— Далас, къде беше досега?

— Охранявах града, за да спиш спокойно.

— Слушай, обаждаш се тъкмо навреме. Все още имам възможност да включа някаква информация в обедните новини. Какво ново около теб?

— Току-що арестувах някакъв крадец, който вилнееше на Пето авеню.

— Не си играй с мен. Притисната съм до стената. Каква е връзката между двете убийства?

— Какви убийства? По това време на годината моргата е препълнена с трупове. Очевидно Коледните празници стимулират престъпниците...

Репортерката нетърпеливо я прекъсна:

— Говоря за убийствата на Холи и Грийнбалм. Били са удушени. Разбрах, че си натоварена с разследването на двата случая, и че жертвите са били изнасилени. Вярно ли е?

— В момента не мога да потвърдя, нито да отрека подобна информация.

— Убиецът ги е изнасиллил.

— Не коментирам.

— По дяволите, защо ми правиш въртели?

— В момента положението е много сериозно, Надин. Опитвам се да попреча на престъпника да извърши ново убийство и хич не ме е грижа за рейтинга на Канал 75.

— Мислех, че сме приятелки.

— Действително те смятам за приятелка и обещавам, че щом стане възможно, първа ще научиш всичко.

Лицето на репортерката грейна.

— Ще изпълниш ли обещанието си?

— Да. А сега ще те помоля да прекъснем — искам линията да е свободна, защото всеки момент могат да ме потърсят.

— Спомняш ли си, че ми обеща интервю? Предлагам да бъда в кабинета ти точно в един.

— Няма да стане. Ще те уведомя къде и кога ще се срещнем, но днес нямам време за теб — заяви Ив и си каза, че сега времето е най-важният фактор. Знаеше, че Надин Фарст може да проведе собствено разследване и то по-бързо от когото и да било. — Между другото, виждаш ли се с някой мъж напоследък?

— Какво означава „виждаш ли се“? Питаш ме дали излизам или дали се чукам с някого, така ли? В момента нямам приятел.

— Хрумвало ли ти е да се възползваш от услугите на агенция за запознанства?

— Обиждаш ме. — Репортерката запърха с мигли, вдигна ръка и огледа маникюра си. — Мисля, че сама мога да си намеря гадже.

— Не исках да те засегна. Просто ми хрумна, че не е зле да опиташ. Казват, че подобни агенции били много популярни. — Тя замълча и видя как очите на репортерката заблестяха.

— Права си, може би ще те послушам. Благодаря за съвета. Трябва да прекъсна. Имам емисия в пет.

— Още нещо. Трябва ли да ти купя коледен подарък?

Репортерката повдигна вежди и широко се усмихна.

— Непременно.

— Да му се не види, точно от това се страхувах. — Ив се намръщи, прекъсна връзката и вкара колата в гаража на полицейското управление.

Преди да се яви при командира, си купи от автомата шоколадче и кутия кока-кола. Набързо изяде шоколадчето и изгълта напитката, а когато влезе в кабинета на Уитни, почувства, че ѝ се повдига.

— До къде стигна разследването, лейтенант?

— Макнаб от компютърния отдел и сътрудничката ми работят в дома ми, сър. Получих от агенцията имената на мъжете, избрани от компютъра като най-подходящи за двете жертви. Надяваме се в двата списъка да фигурира едно и също име. Още не сме открили откъде са купени шнолата и брошката, но установихме марката на козметичните средства, използвани от убиеца.

Командирът кимна. Беше едър, широкоплещест мъж с мургаво лице и уморени очи. През прозореца зад него се виждаше градът и различните въздухоплавателни съдове, които летяха над небостъргачите. Ив знаеше, че ако пристъпи до прозореца, ще съзре някъде долу улицата, изпълнена със забързани минувачи. С хора, които беше длъжна да защитава от престъпниците.

Както обикновено тя си помисли, че предпочита миниатюрната си канцелария с прозорче, през което се виждаше само късче небе.

— Известно ли ти е колко туристи и хора, дошли специално да напазаруват, посещават града ни през седмиците преди Коледа?

— Не, сър.

— Днес сутринта кметът ми съобщи точната цифра. Всъщност ми се обади да ме уведоми, че не бива да позволим на серийния убиец да подплаши и прогони хората, дошли да похарчат парите си в Ню Йорк. — Уитни печално се усмихна. — Изобщо не го притесняваше фактът, че има опасност други жени да бъдат изнасилени и удушени. Тревожеше се какво ще се случи, ако медиите раздухат историята за престъпника, преоблечен като Дядо Коледа.

— Засега репортерите не знаят нищо.

— Но не след дълго ще го научат. — Уитни се облегна на стола и втренчено изгледа младата жена.

— Разполагаме с един-два дни. Някой е подшушнал на Надин Фарст от Канал 75, че убитите жени са били изнасилени, но тя още няма пълна информация.

— Дано да успеем да държим медиите на разстояние. Кога смяташ, че престъпникът ще продължи изпълнението на плана си?

— Мисля, че ще действа още довечера или най-късно утре.

„Не можем да му попречим“ — мислено добави тя и изражението на Уитни ѝ подсказа, че е прочел мислите ѝ.

— Доколкото разбрах, агенцията за запознанства е единственото общо между убитите жени.

— Засега знаем само това, сър. Нямаме сведения, че жертвите са се познавали. Живеели са в различни квартали, движели са се в различни среди, дори физически са били напълно различни. — Замълча за миг, но след като командирът не проговори, тя забързано продължи: — Все пак съм убедена, че престъпникът преследва определена цел — да убие дванайсет жени до края на годината. Остават му по-малко от две седмици, затова не бива да губи време.

— Ти също.

— Да, сър. Убедена съм, че той набелязва жертвите си чрез агенцията „Лично за вас“. Открихме, че козметичните средства, които е използвал за „разкрасяване“ на убитите, се продават само в няколко козметични салона. — Тя въздъхна. — Знаел е, че лесно ще открием произхода на гримовете, ето защо нарочно е оставил шнолата и брошката. Това предполага, че се чувства недосегаем и че умело е прикрил следите си. Ако за двайсет и четири часа не открием името на човек, който е свързан едновременно с Холи и Грийнбалм, може би именно медиите ще ни помогнат, ще бъдат нашата най-добра защита.

— Какво предлагаш да им съобщим? „Ако забележите пълничък човек в костюм на Дядо Коледа, повикайте първия срещнат полицаи.“ — Той се изправи и удари с юмрук по бюрото. — Открийте по-бързо връзката между двете жени, лейтенант. Не искам вместо подаръци да имам под елхата си дванайсет трупа!

Когато излезе от кабинета на Уитни, Ив извади комуникатора си.

— Макнаб, ще ме зарадваш ли?

— Правя всичко възможно, лейтенант. — Младежът отхапа от огромно парче сладкиш с ананас. — Засега съм „елиминирал“ бившия съпруг на първата жертва. В нощта на убийството е бил на бейзболен мач с трима приятели. Пийбоди ще разговаря с тримата, но алибито му изглежда солидно. Проверих и в компютрите на билетните центрове — оказа се, че повече от две години той не е пътувал до Източното крайбрежие.

— Един заподозрян по-малко — въздъхна Ив и ловко скочи на стъпалото на ескалатора. — Давай нататък.

— Нито един от „кандидатите“ на Хол и не фигурира в списъка на мъжете, избрани за Грийнбалм, но за всеки случай проверявам пръстовите отпечатащи, за да се уверя, че не се опитват да ни измамат.

— Браво на теб.

— Двама от „кандидатите“ на Холи изглежда са невинни, но все пак искам някой да потвърди алибитата им. Сега започвам да се занимавам с Грийнбалм.

— Първо се заеми с козметичните средства. — Тя машинално приглади косата си, слезе от ескалатора и се качи на асансьора. — Ще се чуем след два часа.

Прекоси малкото фойе и влезе в кабинета на психиатърката. Секретарката отсъстваше, а доктор Майра се взираше в монитора на компютъра и отхапваше от сандвича си.

Ив се възхищаваше от нея. Доктор Майра забелязваше всичко, дори наглед незначителните подробности; беше успяла да разгадае тайната на Ив, която самата тя несъзнателно се бе опитвала да потисне.

Ив не знаеше защо я чувства толкова близка. Прекланяше се пред способностите ѝ, въпреки че на моменти проникателността на психиатърката я караше да се чувства неловко.

Майра беше дребничка, изящна жена с мека кестенява коса, която падаше на вълни и обрамчваше красивото ѝ лице. Обикновено носеше елегантни костюми в бежово, сиво и черно. За Ив тя беше олицетворение на истинска дама.

На пръв поглед никой не би предположил, че тази елегантна жена, която никога не повишаваше глас, се занимава със слабоумни, с престъпници и хора, склонни към сексуални извращения.

Съставените от нея психологически профили на умопобъркани и убийци оказваха неоценима помощ на нюйоркската полиция.

Ив застана на прага и почака по-възрастната жена да я забележи. Доктор Майра се обърна и сините ѝ очи приветливо заблестяха.

— Не исках да те прекъсвам, но секретарката я нямаше...

— Има обедна почивка. Влез и затвори вратата. Очаквах те.

Ив смутено промълви:

— Не исках да прекъсвам обяда ти.

— Ченгетата и лекарите нямат определено време за обедна почивка. Хапват на крак и продължават работата си. Между другото, гладна ли си?

— Не съм. — Повдигаше ѝ се от шоколадчето, което беше изяла и тя се питаше от кога ли автоматът не е зареждан с пресни закуски.

Въпреки отказа ѝ, Майра поръча на автоготвача да приготви чай. Ив вече се беше примирила с този ритуал. Насила пиеше ароматната отвара, за да не обиди психиатърката.

— Запознах се с данните и сведенията, които си ми изпратила, както и с рапортите ти по двата случая. До утре ще подготвя пълния профил на престъпника.

— Какво можеш да ми кажеш днес?

— Може би някои малки подробности, които сама не си проумяла. — Майра се настани в дълбокото кресло, подобно на онези в салона на Саймън.

Забеляза, че посетителката е прекалено бледа, а лицето ѝ изглежда изпито. Не беше виждала Ив от преждевременното ѝ завръщане на работа и веднага разбра, че по-младата жена не е трябвало да прекъсва отпуската си. Ала тя не изрази на глас мнението си, а предпочете да опише престъпника.

— Лицето, което търсите, най-вероятно е от мъжки пол, на възраст между трийсет и петдесет и пет. Той е умен, умее да се владее и умело планира начинанията си. Обича да бъде центъра на внимание и смята, че го заслужава. Претендира да бъде добър актьор, може би по някакъв начин е свързан с тази професия.

— Спомням си как погледна към камерата и намигна, сякаш се наслаждаваше на ролята си.

— Точно така — кимна Майра. — Преоблича се като Дядо Коледа и оставя „подаръци“ на местопрестъплението не само за да подведе, но и заради иронията в цялата ситуация. Питам се дали вижда ирония в жестокостта си. — Тя въздъхна и отпи от чая си, като съжали, че не е добавила витамини към напитката на Ив. — Не изключвам подобна възможност. За него това е сцена, представление, което подготвя с най-големи подробности. Страхливец е, но е много предпазлив.

— Всички убийци са страхливци — заяви Ив, а психиатърката наклони глава.

— Навярно мислиш така, защото според теб отнемането на човешки живот не е оправдано, освен когато защитава друг живот. За теб извършването на убийство е върховна проява на малодушие. Но в

този случай бих казала, че престъпникът осъзнава слабостта си. Бърза да упои жертвите си не за да им спести страданията, а защото се бои, че ако се съпротивляват, ще бъде победен. После „подрежда“ сцената. Привързва жените към леглото, преди да разреже дрехите им. Не ги съблича в пристъп на гняв и здраво ги завързва, след което предприема следващата стъпка. Сега жертвите му са безпомощни и му принадлежат.

— После ги изнасилва.

— Да, след като са завързани, голи и безпомощни. Той знае, че ако са свободни, ще го отблъснат. Много жени са го отблъсквали, ала сега може да прави каквото си пожелае. Искане жертвите му да го наблюдават, да знаят, че са във властта му и че въпреки усилията си никога не ще му се изплъзнат.

Думите ѝ накараха Ив да се почувства още по-зле. Ужасяващите спомени нахлуха в съзнанието ѝ.

— Онзи, който изнасилва, винаги иска да докаже превъзходството си.

— Така е. — Майра разбираше какво мисли и чувства по-младата жена и копнееше окуражаващо да докосне ръката ѝ. Но точно заради това не го стори. — Удушаване ги, защото това е нещо като продължение на половия акт. Обвива пръсти около шиите им... такъв интимен жест. — Тя се поусмихна и отбеляза: — Предполагам, че сама си стигнала до същите заключения и че не ти казвам нищо ново.

— Няма значение. Важното е, че потвърждаваш преценката ми за него.

— В такъв случай ще продължа. Гирляндата, шнолата и брошката са допълнителен реквизит в представлението. Каква ирония — той дарява подаръци на самия себе си. Може би коледната тема има особено значение за него или пък той просто е привлечен от символиката.

— Как мислиш, защо е съборил елхата на Мариана Холи и е счупил играчките? — Майра само повдигна вежди, а Ив сви рамене. — Може би чрез унищожаването на дръвчето се е стремил към заличаване на празника и на душевната чистота, символизирана от ангелите.

— Напълно типично е за човек с подобни убеждения.

— Ами бижутата и татуировките?

— Той е романтик.

— Романтик ли?

— Точно така. Нарича всяка жертва своята най-голяма любов, оставя им подарък и отделя време да ги разкраси, преди да ги остави. Ако не стори всичко това, удоволствието му няма да е пълно.

— Мислиш ли, че ги е познавал?

— Да. Не съм сигурна, че те са го познавали. Но престъпникът внимателно ги е наблюдавал, спрял се е именно на тях и докато е обладал всяка, тя е била най-голямата му любов. Той не осакатява и не обезобразява — добави тя и се приведе, — а украсява. Може би го прави с любов. Ала след като бъде сексуално удовлетворен, жената вече не го интересува. Напръсква трупа с дезинфектант, за да не остави никакви следи. Сетне грижливо се измива, заличавайки всички улики. Когато си тръгва, тържествува, защото е победил. Време е да се подготви за следващата жертва.

— Холи и Грийнбалм са били напълно различни по външност, начин на живот, навици, професии...

— Все пак са имали нещо общо — намеси се Майра. — И двете в определен момент от живота си са били толкова самотни, че са платили, за да им намерят приятел.

— Най-голямата им любов. — Ив отмести чашата си, без да е отпила от чая.

— Дано напълно да си се възстановила... — Майра се питаше как да я задържи.

— Добре съм.

Психиатърката виждаше състоянието ѝ, но беше решила да не спори.

— Трябваше да използваш цялата си отпуска по болест след тежкото нараняване.

— Чувствам се по-добре, когато работя.

— Обичаш да се самозаблуждаваш, нали? — Майра отново се усмихна. — Подготви ли се за празниците?

Ив едва се сдържа да не потръпне.

— Купих подаръци за няколко души...

— Навярно е много трудно да намериш нещо подходящо за Рурк.

— Позна.

— Сигурна съм, че ще му поднесеш най-хубавия подарък. Никой не го познава по-добре от теб.

— Понякога ми се струва, че съм омъжена за съвсем непознат човек. — Промълви Ив и импулсивно добави: — Напълно е завладян от духа на празника — организира грандиозно тържество, поръчал е поне петдесет коледни дръвчета. Мислех, че ще си разменим по някой скромен подарък и ще приключим цялата дандания.

— И двамата сте били лишени от детство, за което всеки от нас пази щастливи спомени: вълнението и очакването преди празника, коледната утрин и пакетите с подаръци под елхата. Навярно Рурк иска да компенсира тази липса. — Майра се засмя. — Доколкото го познавам, ще организира незабравимо посрещане на Коледа.

— Но защо е било необходимо да поръчва да изсекат цяла елхова гора?

— Скъпа, не е ли по-добре да очакваш с вълнение изненадите, които ще ти бъдат поднесени? Това ще бъде дар за теб и съпруга ти.

— Имам ли избор, след като съм омъжена за Рурк? — Ив се изправи. — Благодаря, че ми отдели толкова време.

— Още нещо. — Майра също стана. — Засега престъпникът представлява опасност само за набеязаната от него жертва. Сигурна съм, че няма да убива безразборно или без предварително обмислен план. Но не мога да предскажа дали внезапно няма да промени поведението си и какво би могло да предизвика промяната.

— Имам известни предположения. Ще поддържам връзка с теб.

Когато отвори вратата на кабинета в дома си, завари Пийбоди и Макнаб да седят пред компютъра ѝ и да се зъбят един на друг като злобни кучета, които се бият за кокал.

По принцип подобна гледка би развеселила Ив, но сега усили раздразнението ѝ.

— Престанете — сопна им се тя, а двамата скочиха и застанаха мирно, въпреки че лицата им останаха изкривени от злоба. — Рапортувайте за резултатите.

Двамата заговориха едновременно, при което търпението ѝ напълно се изчерпа и тя изкрещя. Макнаб и Пийбоди стреснато замълчаха.

— Започни ти, Пийбоди.

По-младата жена тържествуващо изгледа младежа.

— Двама от „кандидатите“ на Холи и един от тези на Грийнбалм са купили цялата козметична серия — от балсам за тяло до спирала за мигли. Вторият от списъка на Холи е купил моливи за вежди и два вида червило. Установихме марката на червилото, използвано при Грийнбалм — нарича се „Купидон“. И тримата мъже са купили същия цвят.

— Тук възникна проблем. — Макнаб вдигна пръст като учител, който прекъсва ученика зубрач. — Червилото „Купидон“ и кафявата спирала за мигли винаги се дават като безплатни мостри. — Той посочи към кутията, която бяха връчили на Ив. — Ще ги видите и тук.

— Невъзможно е да открием всички, на които са раздадени мостри — намеси се с леден тон Пийбоди. — Вече имаме трима души, с които да започнем.

— Очните сенки „Лондонска мъгла“, които убиецът е използвал при гримирането на Холи, са много скъпи и не се раздават безплатно. Могат да се купят отделно или с комплекта „Делукс“. Предлагам да тръгнем по тази следа.

— Може би онзи мръсник е задигнал сенките, докато е купувал останалите козметични средства — сопна се Пийбоди и се обърна към Макнаб: — Вероятно ще предложиш да проследим всеки крадец в този град.

— Мисля, че най-важното в момента е да открием имената на хората, които са купили въпросната марка сенки — отвърна младежът.

Двамата бяха готови да се сбият, но Ив се приближи и заяви:

— Ако някой от вас проговори, ще изяде такъв плесник, че ще го запомни за цял живот. И двамата сте прави. Ще разпитаме „кандидатите“ и ще проверим онези, които са купили сенките. Пийбоди, чакай ме при колата.

Сътрудничката ѝ хвърли към Макнаб поглед, изпълнен с омраза и презрение, сетне безмълвно се отдалечи с изпънати рамене, сякаш беше глътнала бастун. Щом излезе, Макнаб решително пхна ръце в джобовете си и понечи да каже нещо, но се отказа, щом видя заплашителния поглед на Ив.

— Искам отново да провериш чрез компютъра всички клиенти, както и персонала на „Лично за вас“ — каза му тя. — Открий имената

на хората, купили очните сенки и се постарай да разбереш колко еднакви козметични продукта са използвани при двете жертви. — Повдигна вежда и добави: — Кажи „слушам, лейтенант Далас“.

Младежът тежко въздъхна, после промърмори:

— Слушам, лейтенант Далас.

— И престани да се мръщиш — подметна му тя на излизане.

— Жени... — прошепна Макнаб и внезапно долови някакво движение. Извърна глава и видя Рурк, който беше отворил вратата между двата кабинета и усмихнато го наблюдаваше.

— Прекрасни създания са, нали? — Рурк се приближи до него.

— Не съм на същото мнение.

— Ще бъдеш герой в очите им, ако успееш да разбереш името на онзи, който е купил сенките. — Той небрежно прегледа списъците и материалите, които бяха строго поверителни. — Установих, че имам един-два свободни часа. Искаш ли да ти помогна?

— Ами... — Младежът погледна към вратата.

— Не се притеснявай, мога да се справя с лейтенанта. — Рурк потри ръце и се залови за работа.

Дони Рей Майкъл носеше протритата кафява хавлия, пред носа му беше прокарана халка с изумруд. Очите му бяха мръснокафяви, косата му — сламеноруса, а дъхът му вонеше.

Огледа значката на Ив, оригна се така, че за малко не повали младата жена, и се почеса под мишницата.

— Какво искате?

— Ти ли си Дони Рей? Ще ми отделиш ли няколко минути?

— Имам време колко щеш, ама трябва да знам какво искате.

— Ще ти кажа като влезем и след като си направиш гаргара с цял галон освежител на дъха.

— О... — Той се изчерви и отстъпи крачка назад. — Бях заспал и не очаквах гости. И то ченгета. — Рей покани неканените посетителки да влязат, сетне се отдалечи по късия коридор.

Апартаментът напомняше кочина — на пода се въргаляха празни и полупразни кутийки с храна за вкъщи, компютърни дискове. Пепелниците бяха препълнени, навсякъде бяха разхвърляни мръсни

дрехи. В ъгъла на изтърбушеното канапе стояха музикална уредба и лъскав саксофон.

Ив долови миризмата на кромид лук и на наркотик, който обикновено се пушеше.

— Мисля, че ако извършим обиск, ще открием доста нарушения на закона — обърна се тя към Пийбоди.

— Подозирате, че е пушил наркотик, нали?

— Абсолютно... — Ив отмести с крак някакъв парцал, който някога е бил долна фланелка. — Не усещаш ли как вони?

Пийбоди промърмори:

— Долавям само миризмата на лук и пот.

— Значи обонянието ти не е наред.

Дони Рей отново се появи; погледът му беше отчасти прояснен, а лицето му бе зачервено от студената вода, с която се беше наплискал.

— Извинете, че жилището е в такъв безпорядък. Пуснал съм дроида в едногодишна отпуската. За какво съм ви притрябвал?

— Познаваш ли Мариана Холи?

— Мариана ли? — Той озадачено сбърчи чело. — Хабер си нямам. Трябва ли да я познавам?

— Компютърът на „Лично за вас“ ви е определил като подходящ кандидат за нея.

— О, агенцията за запознанства... — Той изрита купчина мръсни дрехи и се изтегна на креслото. — Потърсих услугите им преди няколко месеца... бях изпаднал в криза, нали разбираш. — Поусмихна се, сетне сви рамене. — Тази Мариана беше едра червенокоса мадама... не, онази се казваше Таня. Работата помежду ни потръгна, ама тя взе, че замина за някакво забравено от бога градче. Сигурно вече е пукнала от скука.

— Мариана е стройна, зеленоока брюнетка.

— Да бе, сега се сетих. Беше адски мила, въпреки че между нас нищо не се получи. Веднъж дойде в клуба, където свирех, пийнахме по чашка. Защо ме разпитваш за нея?

— Нима не гледаш телевизия? Не четеш ли вестници?

— Хич не ми е до това, щом има постоянна работа. В момента свиря с една група в „Импайър“. През последните три седмици бачкаме от десет до четири сутринта.

— Нямах ли почивен ден?

— Разбира се — цели два. Ако надуваш свирката без почивка, започваш да звучиш кофти.

— Работиш ли във вторник?

— В понеделник и вторник почивам. — Внезапно осъзна, че го разпитват и враждебно изгледа Ив. — Какво се е случило?

— Мариана Холи е била убита във вторник вечерта. Имаш ли алиби за периода от девет до полунощ?

— Мамка му! Убили са Мариана. — Той скочи, препъна се в някаква кутия и закричи из стаята. — Кофти работа. Тя беше много мила.

— Искаше ли ти се Мариана да бъде най-голямата ти любов?

Дони се закова на място. Ив с интерес отбеляза, че младият мъж не изглеждаше изплашен и разгневен, а дълбоко потресен.

— Слушай, вече ти казах, че само веднъж съм се срещал с нея. Изпихме по чаша, поговорихме си, опитах се да я навия да си легне с мен, но тя не пожела... Харесах я... всеки на мое място би я харесал.

— Притисна клепачите си с пръсти, после отново разроши косата си.

— Това беше преди шест месеца, може би дори повече. Не съм я виждал оттогава. Какво се е случило с нея?

— Първо ми кажи къде беше вторник вечерта.

— Във вторник ли? — Дони разсеяно потърка страната си. — Да пукна, ако си спомням. Сигурно съм се отбил в няколко клуба... чакай да си помисля. — Затвори очи и няколко пъти вдишва и издишва, сякаш правеше йогистки упражнения. — Във вторник наминах в „Крейзи Чарли“ да послушам новия им оркестър.

— Сам ли отиде там?

— Отначало бяхме цяла компания. Представа си нямам кой дойде с мен в клуба. Бях се натряскал като мотика.

— Кажи ми за кого купи пълната серия козметични продукти „Природна красота“? Не ми приличаш на момче, дето се гримира.

— Какво? — Той озадачено я изгледа, сетне отново се излегна на креслото. — Какво е туй чудо „Природна красота“?

— Би трябвало да знаеш, след като си дал повече от две хиляди долара за цялата серия. Става въпрос за козметични средства, Дони Рей.

— Козметични средства ли? — Той разроши косата си, която щръкна във всички посоки. — О, сетих се. Купих онези щуротии за

майка ми по случай рождения ѝ ден.

— Хвърлил си два бона за подарък на майка ти, така ли? — Ив се огледа, сякаш да му подсказже, че не вярва толкова богат човек да живее в подобна дупка.

— Мама е върхът. Старият ни заряза, когато бях много малък. Тя работеше на сто места, за да плаща наема и уроците ми по музика. — Дони кимна към саксофона и продължи: — Сега изкарвам адски добри пари и помагам на мама с наема на къщата в Кънектикът. Мечтата ми се сбъдна — тя живее в хубав дом, намиращ се в хубав квартал. Тази кочина... — той небрежно махна с ръка — изобщо не ме интересува. Идвам тук само да спя.

— Какво ще кажеш още сега да се обадя на майка ти и я попитам какво си ѝ подарил за последния ѝ рожден ден?

— Обади се, щом настояваш. — Дони посочи видеотелефона върху масичката. — Номерът ѝ е програмиран. Обаче не ѝ казвай, че си ченге, щото ще си изкара ангелите. Излъжи я, че правиш някакво проучване.

— Пийбоди, свали си униформената куртка и се обади на майка му. — Ив излезе от обсега на монитора и приседна на дръжката на другото кресло. — Руди ли изготви характеристиката ти?

— Не, въпреки че първоначално разговарях с него. Имам чувството, че той приема всички желаещи — нещо като прослушване. После някакъв индивид се зае с консултацията. Разпита ме към какви развлечения проявявам интерес, за какво мечтая, какъв е любимият ми цвят. Подложиха ме и на медицински преглед, за да се уверят, че не съм заразен...

— Нима не откриха следи от тревата, дето пушиш?

Дони се престори на изненадан.

— Не, бях „чист“.

— Обзалагам се, че майка ти мечтае да бъдеш добро момче...

— Госпожа Майкъл потвърди, че за рождения ѝ ден Дони Рей ѝ е подарил пълната серия козметични продукти „Природна красота“. — Пийбоди облече куртката си и се усмихна на младия човек. — Каза ми, че е възхитена от подаръка.

— Мама е много красива, нали?

— Да.

— Няма по-добра от нея.

— Същото каза и тя за теб.

— За Коледа съм й купил диамантени обеци. Е, камъните са много малки, ама мама страшно ще се зарадва. — Интересът му към Пийбоди очевидно се беше повишил, след като я беше разгледал без куртката, която прикриваше формите й. — Хей, била ли си в „Импайър“?

— Още не.

— Трябва да се отбиеш някоя вечер. Оркестърът ни си го бива.

— Може би ще дойда... — Пийбоди забеляза намръщеното лице на началничката си и смутено се изкашля. — Благодаря за съдействието, господин Майкъл.

— Обещай ми да направиш нещо заради майка си — обърна се Ив към него, преди да си тръгнат. — Почисти тази кочина и престани да се друсаш.

— Непременно ще те послушам. — Дони Рей намигна на Пийбоди, преди да затвори вратата.

— Не бива да флиртуваш със заподозрените, Пийбоди.

— Той не е заподозрян. Освен това е много симпатичен.

— Обвинението срещу него ще отпадне едва когато потвърдим алибито му. Освен това младежът е истинско прасе.

— Симпатично прасе... лейтенант.

— Предстоят ни още два разпита. Опитай се да овладееш хормоните си.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди се качи в колата и въздъхна.

— Чувствам се толкова добре, когато съм под тяхна власт.

СЕДМА ГЛАВА

Ив отново беше в отвратително настроение — почти през целия ден беше заета с разпити, които се оказаха напълно безрезултатни. Настроението ѝ се влоши още повече, когато се прибра вкъщи и установи, че Макнаб си е отишъл. Гневът ѝ донякъде се уталожил от факта, че младежът ѝ беше оставил запис, с който съобщаваше за разкритията си.

„Лейтенант,

Напуснах работното място в 16:45. Ще намерите списък на имената и козметичните продукти във файл В — веществени доказателства. Изскочиха подробности, които вероятно ще ви заинтересуват, най-вече попаденията ми за Руди и Пайпър относно сенките за очи. Между другото, двамата са въшливи с пари. Не могат да се сравняват с Рурк, но са много богати. Най-интересното е, че абсолютно всичките им пари са в общи банкови сметки. Подробностите ще намерите в същия файл.“

„Всичките им пари са в общи банкови сметки“ — повтори на ум Ив. Беше останала с впечатлението, че Руди ръководи бизнеса. Докато разпитваше него и сестра му, винаги той отговаряше и взимаше необходимата информация от компютъра. От това следваше, че той се занимава и с паричните въпроси.

Той беше властен, енергичен и имаше достъп до всички досиета на клиентите.

„Открих още един човек, който е купил от въпросните сенки за очи — продължаваше да говори Макнаб. — И двама, които са купили същата марка

червило. Единият е Чарлс Мънроу. Първия път съм го пропуснал, тъй като е написал друго име на поръчката за каталога на новите козметични продукти. Във файла ще намерите и характеристика на Мънроу.“

Ив се намръщи, когато съобщението свърши. Интуицията ѝ подсказваше да прояви по-голям интерес към Руди, но по всичко личеше, че ще ѝ се наложи отново да се срещне с Чарлс Мънроу.

Вдигна поглед и забеляза, че лампичката над вратата между двата кабинета свети, което означаваше, че Рурк е зает и не желае да го безпокоят. Тя реши, че сега е най-подходящият момент да свърши нещо, което искаше да запази в тайна от съпруга си.

Безшумно се изкачи по стълбите, вместо да използва асансьора, сетне забързано тръгна към библиотеката, като се озърташе за Съмърсет. Стените на огромното помещение, построено на две нива, бяха заети от полици с книги. Ив не преставаше да се учудва защо човек, който може да купи малка планета, без да му мигне окото, предпочита да разгръща тежките книги, вместо да чете текста, изписан на монитора.

„Навярно това е една от странностите на съпруга ѝ“, мислеше си тя, въпреки че докато оглеждаше лавиците, се наслаждаваше на специфичната миризма на кожените подвързии и на блясъка на надписите, гравирани на гърбовете на дебелия томове.

Имаше два къта за четене, обзаведени с удобни канапета и столове с богата дърворезба. Абажурите на месинговите настолни лампи бяха във всички цветове на дъгата, дървените шкафове бяха дело на майстор от отдавна отминала епоха.

Завесите на еркерния прозорец не бяха спуснати, върху широкия му перваз бяха поставени възглавници в пъстри калъфи, които сякаш отразяваха цветовете на абажурите. Върху лакирания под бяха застлани огромни старинни килими със сложни плетеници върху тъмnochервения фон.

Ив знаеше, че компютърът е скрит в резбования шкаф, за да не се нарушава общото впечатление. Всичко в това помещение подсказваше за добрия вкус и богатството на собственика на къщата.

Самата тя не проявяваше особен интерес към старинните книги, но често вечер намираще съпруга си в библиотеката. Рурк обичаше да седи в едно от дълбоките кожени кресла, да чете и да отпива от брендито си. Казваше, че четенето го отморявало и му помагало да се отпусне. Ив знаеше, че се е научил да чете още като малък, когато бил намерил на улицата разкъсано томче на Йейтс.

Тя се приближи до шкафа и отвори вратите, богато украсени с лазулит и малахит. Нареди на компютъра да се включи и предпазливо се огледа.

— Провери всички раздели на библиотеката за Йейтс.

Има двама Йейтс — Елизабет и Уилям Бътлър. От кого се интересувате?

Тя свъси вежди и машинално разроши косата си.

— Откъде да знам? Това бил някакъв ирландски поет.

Интересува ви Уилям Бътлър Йейтс. Търся... „Пътешествията на Ойзин“ се намират в секция Д, четвърта полица. „Графиня Катлийнска“ в секция Д...

— Почакай. — Ив се замисли. — Кажете кои книги от този автор липсват в библиотеката.

Търся...

Тя си каза, че идеята ѝ е глупава — навярно съпругът ѝ притежавал всичко от любимия си автор.

— Лейтенант — промълви някой.

Младата жена стреснато подскочи, обърна се и се озова лице в лице със Съмърсет.

— Какво искаш? Нали знаеш колко мразя да ме дебнеш.

Икономът безмълвно се взираше в нея. Осъзнаваше, че ѝ е неприятно да я следи и точно това му доставяше неописуемо удоволствие.

— Позволете ми да ви помогна, ако търсите определена книга... Не знаех, че четете друго, освен полицейските рапорти и по някой учебник за психическите отклонения, който е записан на диск.

— Слушай, приятелче, това е моят дом и имам пълното право да влизам където пожелая. — И все пак фактът, че Съмърсет я бе заварил в библиотеката, я караше да се чувства като крадец. — Не се нуждая от помощта ти.

В библиотеката има всички творби на Уилям Бътлър Йейтс. Желаете ли да научите заглавията им и къде се намират?

— Не! По дяволите, знаех си.

— Интересувате ли се от Йейтс, лейтенант? — Изгарящ от любопитство, Съмърсет влезе в библиотеката, последван от Галахад, който се стрелна между краката на Ив, настани се върху възглавницата на перваза на прозореца и се втренчи в нощното небе.

— Да. И какво от това?

Икономът вдигна вежда.

— Какво по-точно ви интересува — пиеса, стихосбирка или определена поема?

— Защо ме разпитваш? Да не би да е забранено да влизам тук?

— Колекцията от книги е безценна — невъзмутимо заяви икономът. — Повечето томове са първи издания и са изключително редки. Ще намерите всички произведения на Йейтс, записани на дискове. Сигурен съм, че този начин на четене ще ви достави по-голямо удоволствие.

— Нямам никакво намерение да чета досадна поезия. Искан да разбера дали Рурк притежава всички произведения на любимия си автор, но трябваше да предположа какъв ще бъде резултатът, защото съпругът ми има всичко. По дяволите, какво да правя сега?

— Какъв е проблемът?

— Коледните празници, тъпако. — Тя нареди на компютъра да се изключи и установи, че трепери от гняв.

Съмърсет замислено присви устни, сетне възкликна:

— Ясно. Искала сте да подарите на Рурк томче с творбите на Йейтс.

— Точно това бях намислила, но планът ми пропадна. — Тя рязко се обърна и тръгна към вратата.

— Лейтенант, почакайте.

— Какво искаш?

Съмърсет с раздразнение установи, че намеренията ѝ са го трогнали. Каза си, че ѝ е длъжник, задето беше спасила живота му. Това караше и двамата да се чувстват неловко. Искаше му се да ѝ помогне, за да ѝ върне услугата.

— Рурк още не притежава първото издание на „Келтският сумрак“.

Ив подозрително го изгледа.

— Какво е това?

— Сборник от есета.

— Авторът онзи Йейтс ли е?

— Да.

Някакъв ехиден гласец ѝ подсказваше небрежно да вдигне рамене и да излезе от библиотеката. Ала тя се престори, че не го чува и решително пхна ръце в джобовете си.

— Компютърът твърди, че в библиотеката има всичко от този автор.

— Така е, но липсва първото издание на въпросната книга. Навярно знаете, че творбите на Йейтс са изиграли решаваща роля за Рурк. Познавам един антиквар в Дъблин. Ако желаете, ще се свържа с него и ще проверя дали е възможно да ви достави томчето.

— Искам да го купи, не да го открадне — строго отсече тя и се усмихна, като видя, че е успяла да разгневи икономата. — Знам какви са повечето твои познати, ето защо искам всичко да бъде законно.

— Дори не съм възнамерявал да нарушавам закона. Но се питам дали знаете стойността на онова, което поръчвате. — Сега беше негов ред да се усмихне. — Безсъмнено ще има и допълнителни разходи за експресното изпращане на пакета, тъй като сте чакала едва ли не до последния момент.

Ив не издаде раздразнението си.

— Ако твоят познат успее да намери томчето, искам веднага да го изпрати. — Помълча и от немай-къде добави: — Благодаря за услугата.

Съмърсет надутو кимна, а след като младата жена излезе, доволно се усмихна.

„Ето докъде довежда любовта — гневно си каза Ив. — Съюзих се с най-големия си враг.“ Най-силно я потискаше мисълта, че ще бъде задължена на вечно намръщения иконом, ако той успее да ѝ осигури подаръка за Рурк.

Когато слезе от асансьора, за малко щеше да се сблъска със съпруга си. Красивото му лице беше озарено от усмивка, сините му очи блестяха.

Тя си каза, че заради него би изтърпяла всичко, дори подигравките на Съмърсет.

— Не знаех, че си се прибрала.

— Ами... трябваше да свърша нещо. — Ив наклони глава и го изгледа. Лукавото му изражение ѝ беше добре познато. — Защо си толкова самодоволен?

Той я хвана за ръката, въведе я в спалнята и попита:

— Какво ще кажеш?

Върху перваза на огромния прозорец недалеч от леглото им стоеше красива елха, а върхът ѝ докосваше тавана. Тя примигна и прошепна:

— Много е голяма.

— Навярно не си видяла коледното дръвче в дневната, което е два пъти по-високо.

Ив предпазливо се приближи и разгледа елхата. Беше висока около три метра и ако паднеше върху леглото, щеше да ги смаже като мравки.

— Дано да е здраво закрепена. — Вдъхна дълбоко и добави: — Спалнята ухае на борова гора... Хей, какво ще кажеш, сигурно трябва да украсим дръвчето.

— Така и ще направим. — Рурк я прегърна през кръста и я привлече към себе си. — След това ще поставя лампичките, защото това е мъжка работа.

— Откъде ти хрумна?

— Векове наред жените са били достатъчно благоразумни и не са се занимавали с дейности, от които нямат понятие. Между другото, защо си тук по това време, лейтенант?

— Искаше ми се да хапна нещо и да поработя с компютъра, който е значително по-моцнен от онзи в полицейското управление... — Внезапно усети устните му върху шията си и потръпна от удоволствие, но продължи да говори. — Дано Майра да е изпратила психологическата характеристика на престъпника.

Притвори очи и наклони глава, за да му позволи да я целува. Дланите му обгърнаха гърдите ѝ и тя почувства, че ѝ се завива свят.

— След това трябва да изготвя рапорта си. — Рурк докосна зърната ѝ и цялото ѝ тяло сякаш започна да се топи като нагорещен восък. — Но може би имам малко свободно време — добави, сграбчи съпруга си за косата и страстно го целуна.

Той тихо изстена от удоволствие и плъзна ръце по гърба ѝ.

— Ела с мен.

— Къде?

Рурк игриво захапа долната ѝ устна.

— Където те отведа. — Прегърна я, поведе я обратно в асансьора, натисна едно копче, сетне я притисна в ъгъла на кабината и започна да я целува, без да ѝ даде възможност да му зададе нов въпрос.

— Защо да не отидем в спалнята? — попита Ив, когато успя да си поеме дъх.

— Намислил съм нещо друго. — Поведо я по коридора, докато се озоваха в залата за холограми. — Включи програмата — нареди той на устройството.

Празната зала с черни огледални стени сякаш затрептя. Ив долови миризмата на дим, сетне аромата на някакво екзотично цвете. Светлините примигнаха и угаснаха, в полумрака изплуваха изображения.

В огромната каменна камина гореше буен огън. Едната стена беше заета от панорамен прозорец, през който се виждаха стоманеносини планини и дълбоки снежни преспи, които студено блестяха под лунните лъчи. Навсякъде бяха поставени саксии от кована мед, където цъфтяха бели и оранжеви цветя. Стотици белоснежни свещи горяха в полираните до блясък месингови свещници.

Огледалният под изчезна и беше заменен от потъмнели от времето лакирани дъски.

Единствената мебел беше огромно легло с изящно изработени месингови табли. Върху златистата кувертюра бяха разхвърляни разноцветни възглавнички, посипани с листенца от рози.

— Каква прелест! — възкликна Ив и отново впери поглед в прозореца. Величествената гледка я накара да се просълзи. — Какво е това?

— Холограмно изображение на швейцарските Алпи. — Рурк изпитваше неописуемо удоволствие, докато наблюдаваше как съпругата му реагира на всичко непознато. Отначало винаги беше нащрек като истинско ченге, сетне се оставяше на емоциите да я завладеят. — Така и не успях да те заведа там, ето защо ще се задоволим с холограмна планинска хижа. — Обърна се и взе халата, праметнат върху таблата на леглото. — Хайде, облечи го.

Тя посегна към дрехата и се намръщи.

— Какво е това?

— Халат.

— Не съм сляпа. Питам те от какво е изработен. Навярно от кожи на норки.

— Не, от самурени кожи. Позволи ми да ти помогна да го облечеш.

— В особено настроение си — промълви тя и заразкопчава ризата си.

Топлите му длани докоснаха голите ѝ рамене.

— Точно така, скъпа. Решил съм да прелъстя собствената си съпруга.

Жаркият пламък на страстта вече бушуваше в тялото ѝ.

— Не се налага да ме прелъстяваш.

Рурк целуна голото ѝ рамо.

— Но на мен ми се иска. Седни. — Когато Ив се подчини, той се наведе и свали обувките ѝ. Сетне отново страстно я целуна.

Топлите им устни сякаш се сливаха в безкрайна нежност, подсилвана от докосването на езиците им. Мускулите на Ив потръпнаха, после тялото ѝ се отпусна и тя се предаде във властта на Рурк, което го накара напълно да обезумее.

Накара я да се изправи и разкопча ципа ѝ.

— Непрекъснато те желая — прошепна и смъкна панталоните ѝ.
— Никога не ще престана да те обичам, любовта ми се усилва с всеки изминал ден.

Ив се наведе и притисна страна към неговата.

— Откакто сме заедно, животът ми напълно се промени...

За миг Рурк я задържа в прегръдките си, после взе халата и я загърна с него.

— Моят живот също се промени — прошепна, прегърна съпругата си и я положи върху леглото.

Тя протегна ръце към него, изпълнена с копнеж за онова, което щеше да последва. Наслаждаваше се на всяко усещане, предизвикано от опитните му пръсти и устни, както се наслаждаваше на въздуха, който дишаше.

Всеки път, когато телата им се сливаха, тя се отдаваше изцяло на любимия мъж. Сега, изтегната в пухеното легло, тя жадно целуна Рурк

и почувства как кръвта ѝ започва да кипи. Нетърпеливо задърпа ризата си, жадувайки да усети топлата му плът.

Стори ѝ се, че бавно пропада в някаква бездна; вече не знаеше дали докосва копринените розови листенца или гладката като коприна кожа на Рурк, под която играеха мускулите му.

Сърцето ѝ биеше лудо, тялото ѝ потръпваше, от гърлото ѝ се изтръгваха приглушени стонове. Блещукащите пламъчета на свещите, сребристите лунна светлина и отблясъците от огъня се сляха във великолепно сияние.

Всеки момент щеше да изпита върховната наслада, чувстваше се като сребърна стрела, която опитен стрелец ще изпрати във висините.

Рурк я видя да се повдига и да потръпва, сетне тя отново се отпусна в прегръдките му. Пламъците хвърляха алени отблясъци върху лицето и косата ѝ, придавайки странен цвят на кехлибарените ѝ очи, които скоро отново щяха да се замъглят от страстта.

Усети познатото докосване, тя започна да го милва и да го обсипва с целувки, като тихичко стенеше от удоволствие.

Задъха се, кръвта му пулсираше във вените. Стори му се, че всеки миг ще избухне като обгърната в пламъци планета.

Гъвкавото тяло на Ив сякаш блестеше под лунните лъчи. Тя жадно изстена, отпусна се върху него и сякаш го всмука. Рурк впи пръсти в бедрата ѝ, а Ив ритмично се полюшваше с притворени очи и се задъхваше.

Изведнъж като че мълния проряза съзнанието ѝ, а насладата беше почти нетърпима. Рурк се надигна и жадно впи устни в гърдата ѝ. Страстта го завладя и го накара да обезумее. Облада Ив като диво животно и тя почувства, че вече не може да се контролира. Вкопчи се в месинговата табла на леглото и изстена, когато той разтвори още повече бедрата ѝ, опитвайки се да проникне по-дълбоко в нея.

Когато тялото на Ив сякаш избухна под него, той започна да я целува и се отдаде на върховното удоволствие.

След няколко минути вдигна глава и загледа съпругата си, която беше покрита само с розовите листенца. Мускулите ѝ бяха отпуснати като разтопения восък, който капеше от ароматните бели свещи.

Той игриво я ухапа по рамото, стана, взе кожената наметка и зави Ив.

Тя само измърмори нещо неразбираемо.

Стана му забавно, че съпругата му не е в състояние дори да помръдне. Отиде в другия край на помещението и нареди на устройството да напълни ваната с гореща вода, сетне включи уреда за хидромасаж. Отвори бутилка шампанско, постави я в кофичката с лед и взе Ив в прегръдките си.

— Не бях заспала — измърмори тя, но заваленият ѝ говор му подсказа, че действително се е била унесла.

— Утре сутринта ще ме обвиниш, че не ти позволявам да изпълняваш служебните си задължения — заяви Рурк и я пусна в горещата, запенена вода.

Ив стреснато извика, сетне изстена от удоволствие.

— Искат ми се да остана в тази вана поне една седмица.

— Помоли да ти дадат отпуска. Ще се изкачим на Алпите и ще можеш да се излежаваш в гореща вана, докато кожата ти се набръчка.

Искаше му се да я отведе далеч от големия град и да се погрижи тя да бъде напълно излекувана. Знаеше, че желанието му е неизпълнимо — все едно да поиска от Ив да целуне Съмърсет по устните.

Усмихна се, като си представи забавната гледка.

— Защо се смееш? — попита го тя. — Някакъв анекдот ли си спомни?

— Да, при това много забавен. — Подаде ѝ чашата с шампанско, взе своята и също се настани във ваната.

— Имам много работа — запротестира тя.

— Знам. — Рурк въздъхна. — Да останем тук още десет минути.

Ив откри, че не може да устои на притегателната сила на горещата вана и леденото шампанско.

— Знаеш ли, че преди да се запозная с теб, прекарвах обедните си почивки, като пиех отвратително кафе.

— Знам, но се страхувам, че и сега правиш същото. — Отпусна се във ваната и добави: — Това е много по-приятен начин да си отпочинеш.

— Безспорно. — Тя повдигна крака си и разсеяно огледа пръстите си. — Знаеш ли, предчувствам, че престъпникът няма да ми остави много време. Той има краен срок, в който да приключи „делата“ си.

— С каква информация разполагаш?

— Откъслечна и общо взето оскъдна.

— Скоро ще имаш повече сведения. Не познавам по-добро ченге от теб, а в живота си съм имал работа с много представители на властта.

Ив намръщено отпи от шампанското си.

— Засега съм сигурна, че убиецът не е действал в пристъп на гняв, нито срещу възнаграждение. Доколкото разбирам, престъпленията не са извършени за отмъщение. Много по-лесно щеше да ми бъде да заловя извършителя, ако знаех мотива му.

— Любов. Моята най-голяма любов.

Тя тихичко изруга.

— Точно тези думи той татуира върху жертвата си. Невъзможно е да бъдеш влюбен едновременно в дванайсет жени.

— Права си, но разсъждаваш логично. Този човек може да обича еднакво много жени.

— Разбира се, ако чукането минава за любов.

Рурк се засмя и отвори очи.

— Скъпа Ив, понякога е невъзможно да различиш похотта от любовта. — Забеляза стоманения блясък на очите ѝ и побърза да добави: — Много често физическото привличане прераства в повъзвишени чувства. Но в случая пропускаш важна подробност — възможно е психопатът да вярва, че всяка от жените е най-голямата му любов. И ако тя не се съгласи, единственият начин да я убеди, е да отнеме живота ѝ.

— Хрумна ми и подобна възможност, но все още не виждам цялата картина. Този тип обича онова, което не може да притежава, затова го унищожаваш. — Тя вдигна рамене. — Писна ми от този символизъм — така нещата стават още по-объркани.

— Трябва да признаеш, че човекът има усет към драматичните ситуации и обича да театралничи.

— Вярно е, но мисля, че точно това ще го вкара в капана. С огромно удоволствие ще тикна в затвора стария Свети Никълъс... Десетте минути изтекоха — обяви тя и излезе от ваната.

Точно когато посягаше към затоплената хавлиена кърпа, комуникаторът ѝ избръмча. Тя изруга, тичешком прекоси помещението и измъкна устройството от джоба на панталоните си.

— Блокирай видеото — промърмори. — Тук Далас.

— Диспечерска служба до лейтенант Ив Далас. Имаме ММ на улица Хюстън 432. Апартамент 6-Ф. Незабавно отидете на местопрестъплението.

Младата жена приглади мократа си коса.

— Диспечер, получих съобщението. Свържете ме със сътрудничката ми, полицаи Дилия Пийбоди.

— Прието. Край на съобщението.

— Какво означава ММ? — Рурк взе халата и я наметна.

— Мъртъв на местопрестъплението. — Тя захвърли кърпата и побърза да обуе панталоните си. — По дяволите, та това е апартамента на Дони Рей. Разпитах младежа едва преди няколко часа!

Когато Ив погледна мъртвия Дони Рей, първото, което ѝ хрумна, бе, че този младеж лудо обичаше майка си.

Той беше проснат върху леглото, обвит със зелена гирлянда, напръскана със златист прашец. Сламенорусата му коса беше грижливо сресана и се разпиляваше върху възглавницата. Очите му бяха затворени, а миглите му — боядисани в бронзово. Устните му бяха обагрени в същия цвят. На дясната му китка имаше масивна златна гривна, върху която бяха гравирани три птици.

— Три прелетни птици — прошепна Пийбоди. — По дяволите, закъсняхме.

— Започнал е да убива и мъже, но предполагам, че иначе се придържа към същата „процедура“ — с престорено безразличие заяви Ив и се отдръпна, за да даде възможност на оператора да заснеме мъртвеца. — Навярно ще открием татуировка и доказателства за сексуално насилие. Забележете раните върху китките и глезените му, които напомнят раните на предишните жертви. Осигурете ми дисковете от охраняващите камери в коридора и над външната врата.

— Беше симпатяга — промълви Пийбоди.

— Сега е мъртъв симпатяга. Да се залавяме за работа.

Сътрудничката ѝ се намръщи и изпъна рамене.

— Слушам, лейтенант.

Откриха татуировката върху задните части на мъртвеца. Ив се постара да не издаде ужаса и отвращението си, когато установи, че Дони е бил изнасилен. Направи предварителния оглед, нареди на

лаборантите да вземат отпечатъци, изпрати неколцина полицаи да разпитат съседите и поръча да изнесат тялото.

— Ще проверим записите на разговорите му по видеотелефона — обърна се тя към Пийбоди. — Вземи бележника му и виж дали е записал нещо за агенцията „Лично за вас“. Искам „метачите“ да пороботят тук още тази нощ.

Премина по късия коридор и отвори вратата на банята. Плочките и крановете грееха от чистота.

— Сигурна съм, че престъпникът е почистил след себе си. Дони Рей не беше привърженик на максимата, че чистотата е най-голямата добродетел след светостта.

— Не заслужаваше да умре по този начин.

— Никой не заслужава да бъде жестоко убит. Знам, че го харесваше. И на мен ми беше симпатичен. Ала сега трябва да забравим чувствата си, защото дори да се вайкаме, не можем да му помогнем. Младежът е мъртъв, а ние трябва да използваме всички улики, които ще открием тук, за да предотвратим четвърто убийство.

— Права сте, но не мога да остана безчувствена. За бога, лейтенант, само преди няколко часа разговаряхме с него. Не мога да прикривам чувствата си като вас — повтори тя.

— Мислиш ли, че на Дони Рей му пука за чувствата ти? Трябва да отмъстим за него, вместо да го съжаляваме. — Тя отиде в дневната и подритна няколко кутии и пластмасови чаши, за да излее негодуванието си. — Да не мислиш, че го е грижа, задето съм побесняла от гняв? — Тя рязко се обърна, очите й сурово проблясваха. — Гневът ми не помага на мъртвеца и ми пречи да разсъждавам рационално. Не мога да се досетя за най-важната улика, въпреки че онзи мръсник си играе с мен и оставя учебийни следи.

Пийбоди не й отговори. Мислеше си, че не за първи път несправедливо обвинява Ив в бездушие. Работеха заедно вече почти година и трябваше да знае, че лейтенант Далас е истинска професионалистка и не обича да дава воля на чувствата си. Дълбоко си пое въздух и промълви:

— Може би престъпникът оставя прекалено много улики, което ни пречи да се съсредоточим върху най-главното.

Ив присви очи и отпусна дланите си, които беше стиснала в юмруци.

— Браво, Пийбоди. Права си — затрупахме се с излишна информация. Трябва да се насочим по определена следа. Започни да претърсваш жилището. — Тя извади комуникатора си и добави: — Очаква ни дълга нощ.

Прибра се вкъщи в четири сутринта. Устата ѝ миришеше от заместителя на кафе, който поднасяха в закусвалнята на полицейското управление. Очите ѝ пареха от липсата на сън и стомахът я болеше, но тя смяташе, че още има сили, за да продължи работата си.

Стресна се, когато чу стъпки зад себе си и машинално посегна към оръжието си, сетне видя, че Рурк е влязъл в кабинета ѝ.

— Защо не си си легнал? — сопна му се тя.

— Тъкмо се канех да ти задам същия въпрос.

— Не виждаш ли, че работя?

Той повдигна брадичката ѝ, огледа лицето ѝ и заяви:

— Уморена си до смърт.

— Кафето в моя автоготвач се свърши, трябваше да се наливам с помията, която поднасят в закусвалнята. Щом пийна истинско кафе, веднага ще се ободря.

— Мисля, че няколко часа сън ще ти се отразят по-добре.

Ив се изкуши да отблъсне ръката му, но не го стори.

— Имам съвещание в осем. Трябва да се подготвя.

— Ив... — Той строго я изгледа и сложи ръце на раменете ѝ. — Нямам намерение да се намесвам в работата ти. Все пак искам да ти напомня, че няма да се справиш със задълженията си, ако се движиш като сомнамбул.

— Може би ще взема хапче за повишаване на тонуса.

— Не ти вярвам — нали избягваш всякакви лекарства — усмихна се Рурк.

— Май ще започна да се тъпча с таблетките, които препоръчва нашият лекар, преди цялата история да приключи. Разполагам с много малко време.

— Позволи ми да ти помогна.

— Нямам право да те използвам всеки път, когато закъсам.

— Защо? — Той замасажира раменете ѝ. — Навярно защото не съм в списъка на полицейските сътрудници.

— Това е една от причините. — Натискът на пръстите му я накара да се отпусне, внезапно усети, че съзнанието ѝ се замъглява. — Май ще полегна за два часа. После ще се подготвя за съвещанието. Но ще използвам стола, няма да отида в спалнята.

— Прекрасна идея. — Рурк я поведе към специалния стол и усети, че тя залита от умора. Когато легна до нея, Ив промърмори:

— Отиди в спалнята. — После се притисна до него.

— Предпочитам при всяка възможност да спя заедно със съпругата си.

— Само два часа... Хрумна ми нещо.

— Добре, скъпа. — Рурк затвори очи, когато чу равномерното ѝ дишане.

ОСМА ГЛАВА

— Трябва да ти призная нещо. — Рурк изчака Ив да изяде последната хапка от омлета и наля още кафе в чашата ѝ. — Свързано е с козметичните продукти „Природна красота“.

Ив преглътна и заяви:

— Сигурно ще ми кажеш, че си собственик на компанията, която ги произвежда.

— Всъщност заводът е клон на „Рурк Индъстрийс“. — Той отпи от кафето си и се усмихна. — Следователно ми принадлежи.

— Не ми казваш нищо ново. — Ив сви рамене и със задоволство забеляза как той повдигна вежди, смаян от реакцията ѝ. — Вече мечтая да разследвам случай, в който да не бъдеш замесен по някакъв начин.

— Трябва да превъзмogneш това, скъпа. Тъй като заводът е моя собственост, редно е да ти помогна да откриеш произхода на козметичните средства, които престъпникът е използвал.

— Макар и бавно, но се справяме и без твоята помощ. Логично е да се предположи, че гримовете са купени от същото място, където онзи психопат набелязва жертвите си. В такъв случай списъкът на заподозрените ще бъде много кратък. Тези козметични средства са безбожно скъпи.

— Качеството заслужава висока цена.

— Само не се опитвай да ме убедиш, че си струва да хвърлиш двеста долара за едно червило! — Тя гневно го изгледа. — Как не те е срам!

— Не аз определям цените. — Рурк лукаво се усмихна. — Моята задача е да инвестирам печалбата. — Забеляза, че няколко часа сън и топлата храна са ѝ помогнали да се съвземе. Вече не беше бледа, погледът ѝ се беше избистрил. Приблужи се до нея и докосна едва видимите сенки под очите ѝ. — Съгласна ли си да те поканя на съвещание на съвета на директорите, за да им предложиш да понижат цените?

— Много смешно, няма що. — Рурк я целуна и тя едва успя да запази сериозното си изражение. — Върви си, пречиш ми да се съсредоточа.

— Ще те оставя след минутка. — Отново я целуна, а тя въздъхна. — Разкажи ми какво те тревожи. По този начин ще размишляваш на глас.

Ив отново въздъхна, приведе се за миг, сетне изпъна рамене.

— Цялата история е още по-отвратителна, защото престъпникът се предрешава като Дядо Коледа, който е символ на надеждата и невинността. Като си помисля за онзи младеж... та той беше напълно безобиден.

— Другите две жертви са били жени. Какво ти подсказва това?

— Че мръсникът е бисексуален. Голямата му любов може да бъде и мъж. Младежът също е бил изнасилен и гримиран като мъртвите жени. — Тя машинално посегна към чашата с кафе. — Той набелязва жертвите си измежду клиентите на агенцията за запознанства и очевидно има достъп до видеоматериалите и сведенията за всеки от тях. Да предположим, че е излизал с жените, но Дони Рей беше хетеросексуален. Това ме кара да мисля, че престъпникът не е имало романтична връзка с жертвите си и всичко е плод на въображението му.

— Забелязах, че избира хора, които живеят сами.

— Да, защото е страхливец. Бои се да не му окажат съпротива, затова ги упойва, сетне ги завързва. Това е единственият начин да ги подчини на властта си.

Думите му подсетиха Ив за Руди. Тя разроши късата си коса и замислено каза:

— Той не е глупав, но е обсебен от своята фикс идея. Мисля, че в известно отношение е предсказуем. Това ще ми помогне да го заловя.

— Спомена, че ти е хрумнало нещо.

— Да, имам няколко идеи, но трябва да ги съгласувам с шефа. Освен това се налага да избягвам Надин. Не мога да ѝ съобщя, че убиецът е преоблечен като Дядо Коледа, защото ще се създаде масова психоза и хората ще се нахвърлят върху всеки белобрад старец в червен костюм.

— Представи си какво би казала от екрана — промърмори Рурк. — Сериен убиец, подвизаващ се като Дядо Коледа, удушва самотни

жени и мъже. Подробностите ще научите от обедния ни бюлетин. Надин ще бъде на върха на щастието, ако научи всичко това.

— Няма да го научи, поне засега. Ще ѝ го съобщя само ако нямам избор. Може би ще ѝ подхвърля информацията, че уликите водят към агенцията за запознанства. Така с един куршум ще убия два заека: ще се отърва от госпожица Фарст и индиректно ще предупредя всички, които са ползвали услугите на агенцията. А Руди и Пайпър ще се оплачат, че упражнявам върху тях тормоз и очерням репутацията на „Лично за вас“. — Тя широко се усмихна. — Заслужава си, нали? Онези двамата ми напомнят дроиди — иска ми се да видя дали могат да реагират като нормални хора.

— Струва ми се, че не ги харесваш.

— Тръпки ме побиват от тях. Мисля, че се чукат. Гадно, нали?

— Нима имаш нещо против секса?

— Те са брат и сестра близнаци.

— Разбирам. — Въпреки че смяташе себе си за светски човек, той също потръпна от отвращение. — Струва ми се доста перверзно.

— Прав си. — При мисълта за близнаците Ив загуби апетита си и отмести чинията с пухкави кроасани. — Руди ръководи бизнеса и върти сестра си на малкия си пръст. В момента той е главният заподозрян. Има достъп до досието на всеки клиент и склонност към сексуална извратеност, ако успее да докажа, че извършва кръвосмешение. Необходим ми е човек, който да проникне в агенцията и да бъде мой информатор. — Тя дълбоко си пое дъх, като чу отчетливите стъпки по коридора. — И той идва в момента.

Двамата се обърнаха, когато Пийбоди застана на прага. Тя втренчено ги изгледа и сви рамене, сякаш искаше да прогони някакво неприятно чувство.

— Случило ли се е нещо?

— Не, влизай. — Ив посочи към един стол. — Сядай и да започваме.

— Искаш ли чаша кафе? — обади се Рурк. Вече се беше досетил какво е намислила съпругата му.

— Да, благодаря. Макнаб още ли не е дошъл?

— Искях първо да поговоря с теб. — Ив хвърли предупредителен поглед към Рурк и замълча.

— Ей сега изчезвам. — Той подаде чашата на Пийбоди, обърна се и целуна Ив, въпреки киселата ѝ гримаса или може би точно за това, сетне влезе в съседния кабинет и затвори вратата.

— Винаги ли изглежда толкова красив сутрин? — поинтересува се Пийбоди.

— Винаги изглежда така и точка по въпроса.

По-младата жена въздъхна.

— Сигурна ли сте, че е човек, а не дроид?

— Понякога и аз си задавам същия въпрос. — Ив приседна на ръба на бюрото и се втренчи в сътрудничката си. — Какво ще кажеш, ако ти предложат срещи с интересни мъже?

— Моля?

— Искаш ли да попаднеш в друга среда, да те запознаят с мъже, които споделят твоите интереси?

Пийбоди се усмихна — сигурна беше, че Ив се шегува. Сетне отвърна:

— Та нали точно затова станах ченге.

— Полицайте не са добри съпрузи. Моят съвет е да се възползваш от услугите на агенция за запознанства като „Лично за вас“.

Сътрудничката ѝ отпи от кафето си и поклати глава.

— Никога повече. Опитала съм го още преди няколко години, когато дойдох да живея в Ню Йорк. Стори ми се толкова... скучно. Обичам да завързвам запознанства с мъже по баровете. — Тъй като Ив продължаваше безмълвно да се взира в нея, Пийбоди отвърна на погледа ѝ и когато осъзна какво се иска от нея, успя само да промърмори: — О, това ли било...

— Разбира се, трябва да говоря с Уитни. Без неговото съгласие нямам право да изпращам полицай да работи под прикритие. Преди да приемеш, искам да разбера дали си наясно на каква опасност се подлагаш.

— Ще работя под прикритие — повтори сътрудничката ѝ. Въпреки че беше в полицията достатъчно дълго, за да знае, че задачата е прозаична, но доста опасна, тя си представи, че е героиня от криминален филм и замечтано се усмихна.

— Защо се усмихваш, глупачко? — Ив се изправи и приглади косата си. — Обяснявам ти, че ще те използвам като примамка, при

което животът ти ще бъде в опасност, а ти се хилиш доволно, като че съм ти дала подарък.

— Смятате, че съм достатъчно опитна да изпълня задачата и ми се доверявате. Това е истински подарък за мен.

— Мисля, че си доста опитна и че ще се справиш, защото дословно изпълняваш заповедите. Точно това очаквам и сега. Никаква самоинициатива. Ако получа разрешение от командира и ако той отпусне безбожната сума, необходима за консултациите в онази идиотска агенция, ще потърсиш услугите на „Лично за вас“.

— Забравяте, че Руди и Пайпър са сред заподозрените, а вече са ме виждали.

— Видели са жена в униформа. Хора като тези не обръщат внимание на обикновените ченгета. Ще помоля Мейвис и Трина да променят външността ти.

— Жестоко!

— Това не е игра, Пийбоди. Ще ти създадем нова самоличност. Вече се запознах с подробностите за двете убити жени. Ще използваме всички съвпадения в характерите им и ще изградим образа ти като дреха по поръчка.

— Глупости! — възкликна Макнаб, който безшумно беше отворил вратата и стоеше на прага. Лицето му беше зачервено от гняв, очите му хвърляха мълнии, устните му бяха стиснати, а дланите свити в юмруци. — Глупости!

— Детектив Макнаб, не съм питала за мнението ти — студено отсече Ив.

— Ще я поставите като червей на рибарска кукичка и ще я хвърлите в езерото, така ли? По дяволите, лейтенант, тя не е обучена да бъде агент под прикритие.

— Гледай си работата! — сопна се Пийбоди и скочи на крака. — Не говори от мое име.

— Нямах никаква представа какво трябва да прави тайният агент. — Макнаб влезе в кабинета и застана пред нея. — Ти си най-обикновено ченге, което изпълнява заповеди, подобно на дроид.

Ив видя гневния проблясък в очите на сътрудничката си и побърза да застане между нея и младежа, за да предотврати ръкопашната схватка.

— Престанете! Изказа мнението си, Макнаб, а сега млъквай!

— Няма да му се размине, задето ме нарече дроид.

— Овладей се, Пийбоди. Седнете и двамата и си спомнете кой командва тук, в противен случай ще доложи на командира за непростимото ви поведение. Трябва за броени дни да открием серийния убиец, а вие се карате като непослушни деца. Ако продължавате, ще ви отстраня от разследването.

— Не ни е притрябвал детектив „База данни“ — подигравателно промърмори Пийбоди.

— Аз решавам какво ни е необходимо. Трябва ни поверителна информация и „стръв“ от двата пола. — Тя последователно ги изглежда. — Приемаш ли предизвикателството, Макнаб?

— Почакайте! — Пийбоди отново скочи на крака; Ив си помисли, че никога не я е виждала толкова разгневена. — Нима искате той да работи под прикритие заедно с мен?

— Приемам. — Младежът злобно се усмихна на Пийбоди. Тя дори не подозираше, че е безкрайно доволен от разрешението на въпроса — така щеше винаги да я държи под око и да не позволи да ѝ се случи нещо лошо.

— Ще бъде върховно! — Мейвис Фрийстоун затанцува из кабинета на Ив. Носеше прилепнали панталони от прозрачна материя и високи до колената червени ботуши с деветсантиметрови токове. Червената ѝ рокля беше толкова къса, че не стигаше до горната част на ботушите.

Косата ѝ също беше боядисана в яркочервено и падаше на спираловидни къдрици до раменете, което ѝ придаваше вид на Медуза. Под лявата ѝ вежда беше татуирано миниатюрно сърчице.

— Не забравяй, че полицията отпусна възнаграждението ти. — Ив знаеше, че напразно напомня на певицата за задълженията ѝ. Все пак се почувства длъжна да се намеси, когато Мейвис замечтано се усмихна и присви очите си, които днес бяха зелени като току-що окосена трева.

— То пък едно възнаграждение... — обади се Трина. Козметичката оглеждаше Пийбоди както скулптор оглежда недоброкачествено парче мрамор — с интерес, недоверие и малко надменно.

Днес носеше златни халки, прикрепени към веждите ѝ, което накара Ив да потръпне. Тъмнолилавата ѝ коса беше прибрана в кок, висок около трийсет сантиметра. Черният ѝ гащеризон беше празнично украсен с по един гол Дядо Коледа, избродиран върху гърдите ѝ.

Ив притисна длани към слепоочията си и си каза: „Косата на Уитни сигурно ще настръхне, ако види за какви «хубавици» е отпуснал средства“.

— Не се развихряйте — предупреди ги тя. — Целта е Пийбоди да не прилича на ченге.

— Какво ще кажеш, Трина? — Мейвис се наведе и спусна кичур от косата си до страната на Пийбоди. — Този цвят адски ѝ отива. Много е... празничен, нали? Направо ще се шашнете като видите дрехите, които Леонардо ще ни заеме. — Отскочи назад и се ухили. — Има един прозрачен гащеризон, който сякаш е ушит за теб, скъпа.

Пийбоди пребледня, като си помисли как ще изглежда и умолително прошепна:

— Лейтенант...

— Повтарям, че искам нещо семпло — каза Ив, но очевидно беше готова да предаде сътрудничката си.

— Да не би да си търкаш лицето с гласпапир? — учтиво попита Трина и повдигна брадичката на Пийбоди.

— Ами...

— Порите ти са като лунни кратери, приятелко. Необходима ти е пълна козметична процедура. Започвам с избелване на кожата.

— Божичко! — Пийбоди подскочи и блъсна ръката ѝ. — Слушай...

— Циците ти истински ли са?

— Да. — Младата жена инстинктивно скръсти ръце на гърдите си, за да попречи на козметичката да ги докосне. — Истински са и много ми харесват.

— И с право, миличка. Съблечи се, за да те разгледам по-добре.

— Да се съблека ли? — Пийбоди извърна глава и ужасено се втренчи в Ив. — Моля ви, лейтенант.

— Нали каза, че можеш да се справиш със задачата на таен агент? — Ив съчувствено ѝ се усмихна и тръгна към вратата, като подметна на Трина и Мейвис: — Разполагате с два часа.

— Трябват ми поне три — провикна се козметичката. — Работата ми е творческа и не бива да бързам.

— Два часа — повтори Ив и затвори вратата, дочувайки ужасения писък на сътрудничката си. Беше решила, че е най-разумно да не наблюдава какво правят с бедната Пийбоди, ето защо ѝ хрумна да запълни двата часа, като посети един стар приятел.

Чарлс Мънроу беше жиголо и бе най-красивият и елегантен платен компаньон, когото тя беше виждала. Веднъж ѝ беше помогнал при разкриването на едно убийство и ѝ беше предложил да я обслужи безплатно.

Бе приела помощта му и учтиво беше отказала „сексуалната услуга“.

Когато натисна звънеца на вратата му, одобрително се огледа и забели очи, припомняйки си, че Рурк е собственик и на тази великолепна сграда в един от най-богатите квартали на града.

Алармената светлина проблесна в зелено и тя впери поглед в шпионката и показа значката си в случай, че Чарлс беше забравил лицето ѝ.

Той отвори и Ив разбра, че красавецът притежава силна памет.

— Лейтенант! Сладурче! — жиголото изненадващо я прегърна и я целуна по устните.

— Долу ръцете, приятелче.

— Наваксам си, защото не успях да те целуна като младоженка. — Намигна ѝ и закачливо се усмихна, при което сякаш стана още по-красив. — Харесва ли ти да бъдеш омъжена за най-богатия човек във Вселената?

— Да, защото ми осигурява истинско кафе.

Той наклони глава, огледа я и заяви:

— Влюбена си в него до уши. Радвам се за теб. Понякога ви гледам по телевизията... в светската хроника. Питам се дали си щастлива. Сега се убеждавам, че грееш от щастие. Предполагам, че не си дошла да се възползваш от предложението, което ти направих преди няколко месеца.

— Искам да си поговорим.

— Заповядай. — Той ѝ направи знак да влезе. Носеше черен комбинезон, който подчертаваше мускулестото му тяло. — Искаш ли

нещо за пиене? Съмнявам се, че ще харесаш кафето ми, затова ти предлагам кутийка пепси.

— Добре, благодаря.

Ив си спомняше кухнята му от предишните си посещения. Помещението беше много чисто и почти спартанско, също като обитателя на жилището. Тя седна, а домакинът извади две кутийки от хладилника и наля съдържанието им във високи прозрачни чаши. Смачка кутийките, пъхна ги в уреда за рециклиране и се настани срещу младата жена.

— Бих пил за миналото, Далас, но... не ми се иска, защото миналото беше гадно.

— Така ли? Очаква те бъдеще, което не е по-розово. Защо професионално жиголо като теб използва услугите на агенция за запознанства? Преди да ми отговориш — продължи тя и вдигна чашата си, — те уведомявам, че използването на подобни агенции с цел намиране на клиентки е незаконно.

Чарлс се изчерви. Ив никога не беше предполагала, че този светски човек може толкова да се смути, но той се изчерви като рак и сведе очи.

— Божичко, лейтенант, има ли нещо, което да не знаеш?

— Сигурно има, иначе щях да знам отговора. Хайде, кажи ми истината.

— Въпросът е много личен — промълви той.

— Разбира се, иначе нямаше да бъда тук. Защо си потърсил консултации от „Лично за вас“?

— Защото искам да се запозная с истинска жена — сопна се Чарлс и очите му потъмняха от гняв. — Под „истинска“ разбирам жена, която не плаща за услугите ми. Имам нужда от нормални отношения, от обич, от малко топлинка. Всичко това ми липсва, докато упражнявам професията си. Правя онова, за което ми плащат и го правя добре. Харесвам работата си, но искам личен живот. Мисля, че това не е незаконно.

— Не е — замислено промълви тя.

— Ето защо излъгах за професията си, когато попълвах задължителния формуляр. — Жиголото гузно сви рамене. — Не исках да ме свържат с жена, която ще изпитва перверзно удоволствие от

факта, че се среща с професионален компаньон. Нима ще ме арестуваш, задето съм измамил някаква шибана агенция?

— Няма. — Искрено съжаляваше, че го е поставила в неудобно положение. — Компютърът е избрал като подходяща кандидатка за теб Мариана Холи. Спомняш ли си за нея?

— Мариана ли? — Чарлс се опита да се овладее и жадно отпи от чашата си. — Спомням си видеофилмчето с нея. Беше хубава и ми се стори с приятен нрав. Свързах се с нея, но се оказа, че вече ходи с друг. — Той се усмихна и сви рамене. — Такъв ми бил късметът. Мариана беше точно такава жена, каквато търсех.

— Не се ли запозна с нея?

— Не. Излизах с другите четири кандидатки, с едната се разбирахме идеално. Срещяхме се в продължение на няколко седмици... — Той печално въздъхна. — Реших, че трябва да ѝ разкрия истината за моята професия. И с това — Чарлс вдигна чашата си като за тост — връзката ни приключи.

— Искрено съжалявам.

— Недей, като нея има много. — Той отново се усмихна, но очите му останаха печални. — Жалко, че Рурк успя да те впримчи.

— Знаеш ли, че Мариана е мъртва?

— Какво?

— Не си ли гледал новините през последните дни?

— Не съм включвал телевизора. Мъртва ли е? — Той втренчено изгледа Ив. — Щом си тук, значи не е починала в съня си. Била е убита. Заподозрян ли съм?

— Да — отговори Ив. Харесваше го и искаше да бъде откровена с него. — Ще те разпитам официално, но сега искам да знам имаш ли алиби за миналия вторник вечерта, за сряда и за снощи.

Чарлс дълго се взира в нея, лицето му беше изкривено от ужас. Сетне едва чуто каза:

— Харесва ли ти професията ти?

Ив го погледна право в очите и отговори:

— Мога да ти задам същия въпрос. Предлагам да не обсъждаме професиите си. И така, имаш ли алиби?

Жиголото извърна поглед и стана от масата.

— Ще взема бележника си.

Инстинктът ѝ подсказваше, че този човек не е убиец, но все пак беше длъжна да го разпита.

Той се върна с елегантен малък бележник, отвори го и намери данните, които интересуваха Ив.

— Миналия вторник съм прекарал нощта при постоянна клиентка, която ще го потвърди. Снощи бях на театър, след което с партньорката ми вечеряхме и дойдохме тук. Тя си тръгна в два и трийсет. Плати ми за допълнителното време, което ѝ отделих, и ми даде голям бакшиш. В сряда... — Той разлисти страниците. — В сряда си бях вкъщи, но сам. — Подаде ѝ бележника и добави: — Ето имената на клиентките, провери алибито ми.

Ив безмълвно преписа имената и адресите, сетне попита:

— Познаваш ли Сарабет Грийнбалм и Дони Рей Майкъл?

— Не.

Тя внимателно го изгледа и зададе следващия въпрос:

— Никога не съм те виждала да използваш грим. Защо си купил червило и сенки за очи от козметичния салон?

— Червило ли? — Той с недоумение сви вежди, после поклати глава. — Сега си спомних — купих го за жената, с която излизах. Помоли ме да ѝ услужа, тъй като и без това отивах да се подстрижа. — Усмихна се смутено и добави: — Всъщност защо се интересуваш дали съм купил червило?

— Не мога да ти отговоря. Слушай, веднъж ми направи услуга, сега е мой ред да ти се отблагодаря. Трима души, които са използвали услугите на агенция „Лично за вас“ са мъртви. Убити са били по един и същ начин.

— Трима ли? Боже мой!

— Да, ликвидирани са за по-малко от седмица. Нямам право да ти съобщавам подробности, а онова, което ще ти кажа, е строго поверително. Според мен убиецът използва данните от файловете на агенцията, за да избира жертвите си.

— Значи е очистил три жени само за няколко дни.

— Последната жертва е мъж. Съобщавам ти всичко това, за да бъдеш нащрек.

Чарлс разбра истинските ѝ намерения и изражението му се смекчи.

— Нима мислиш, че животът ми е в опасност?

— Мисля, че е застрашен животът на всички, чиито имена са в компютъра на „Лично за вас“. Засега проверявам всички мъже, които са били избрани за Мариана и Сарабет. Предупреждавам те да не пускаш непознати в жилището си. — Дълбоко си пое въздух и добави: — Убиецът се облича като Дядо Коледа и носи голяма кутия, завързана с лъскава панделка.

— Моля? — Чарлс остави чашата, която беше поднесъл към устните си. — Шегуваш ли се?

— Трима души са мъртви и изобщо не ми е до шегата. Жертвите са поканили мнимия Дядо Коледа в апартаментите си, след което той ги е упоил, завързал ги е и ги е убил.

— Господи! — Младият мъж потърка с длани страните си. — Но това е... абсурдно.

— Ако този тип позвъни на вратата ти, не му отваряй и веднага ми се обади. Ако успееш да го задържиш — добре, в противен случай го остави да си отиде. В никакъв случай не му отваряй. Предупреждавам те, че не е глупав и действа светкавично.

— Ще те послушам, но трябва да съобщим и на жената, с която се запознах чрез агенцията.

— Имам списъка на жените, които са били избрани за теб. Ще се погрижа да я предупредя. Искане ми се колкото е възможно по-късно да съобща истината на медиите.

— Предпочитам пресата да не научи за жиголото, което търси услугите на агенция за запознанства. Моля те, незабавно се обади на Дарла Макмилън. Живее сама и е много... наивна. Ако Дядо Коледа почука на вратата ѝ, ще му отвори и ще го почерпи с топло мляко и домашни сладки.

— Изглежда, че е много симпатична и мила жена.

— Такава е. — Лицето му помръкна.

— Ще я посетя. — Ив се изправи. — Може би трябва отново да я потърсиш.

— Няма смисъл. — Чарлс също стана и принудено се усмихна. — Хей, обади ми се, ако решиш да зарежеш Рурк. Предложението ми още е в сила.

Докато шофираше по задръстените от коли улици, Ив си мислеше, че любовта е странно нещо. Трудно ѝ беше да свърже светското жиголо с интелигентната и стеснителна жена, чийто дом току-що беше напуснала. Ако интуицията не я лъжеше, двамата бяха влюбени един в друг, но не знаеха как да постъпят. В това отношение напълно им съчувстваше. Много често сама се страхуваше от любовта, която изпитваше към съпруга си.

По пътя към дома си се отби на още три адреса; разпита хората, които смяташе, че са в опасност и ги предупреди да не отварят на мнимия Дядо Коледа.

Помисли си, че ако се беше досетила да предупреди Дони Рей, той щеше да е жив.

Питаше се коя ли ще бъде следващата жертва, набелязана от престъпника. Може би някой, с когото беше разговаряла... или пък бе пропуснала. Мисълта за това я изнервяше, затова натисна педала за газта и се понесе по алеята, водеща към къщата. Искаше до края на деня Пийбоди и Макнаб да се запишат за консултации в агенцията.

Видя колата на Фийни и сърцето ѝ подскочи от радост — очевидно командирът му беше разрешил да се присъедини към екипа ѝ. Докато двамата с Макнаб се занимаваха с електронната обработка на информацията, тя щеше да има повече време за разследването.

Тръгна право към кабинета си и потръпна, щом чу оглушителната музика — ако това изобщо можеше да се нарече музика — която сякаш раздираше въздуха.

Мейвис беше пуснала запис на един от своите видеоклипове. Пееше заедно с изображението си от екрана или по-скоро крещеше стиховете, в които се говореше как сърцето ѝ жадува за любов. Фийни седеше зад бюрото на Ив и очевидно се чувстваше неловко. Рурк пък изглеждаше завладян от песента.

Ив знаеше, че няма да я чуят, затова изчака да заглъхне и последната нота. Мейвис, която беше почервенияла от удоволствие, кокетно се изкиска и се поклони, сетне се обърна към Рурк:

— Искях веднага да го чуеш, въпреки че имаме още доста работа, докато стане както трябва.

— Убеден съм, че с тази песен за броени дни ще се озовеш на върха на класациите.

— Така ли мислиш? — Певицата засия, изтича при него, прегърна го и го притисна към себе си.

— Струва ми се, че сънувам. Представете си, подготвям диск за най-известната звукозаписна компания на планетата.

— Сигурен съм, че ще ми донесеш отлична печалба. — Той я целуна по челото.

— Искане ми се дискът действително да има успех. — Мейвис забеляза Ив и се усмихна. — Здравей. Чу ли част от парчето?

— Само финала. Беше страхотна — искрено заяви Ив. — Фийни, и ти ли се присъединяваш към екипа ни?

— Да, с благословията на началството. — Облегна се на стола ѝ и продължи: — В момента Макнаб е на предварителната среща в „Лично за вас“. Решихме, че е най-добре да се представи като компютърен специалист в една от компаниите на Рурк. Погрижили сме се при евентуална проверка всичко да отговаря на новата му самоличност.

— Но защо е трябвало да го изкарате служител на Рурк?

— Беше съвсем логично — ухили се Фийни. — Когато имаш връзки, гледаш да ги използваш. Благодаря за помощта, приятелю.

— Винаги съм на ваше разположение. — Рурк се усмихна на съпругата си. — Пренебрегнахме някои бюрократични формалности, тъй като знаем, че не разполагаш с време. Пийбоди ще се представи като човек от охраната на една от моите сгради, Фийни препоръча да ѝ измислим самоличност, която приблизително отговаря на нейната.

Ив замислено кимна.

— Добре. И без това притежаваш поне половината град, следователно никой няма да се осмели да провери служителите ти.

— Точно така.

— Къде е Пийбоди?

— Трина точно привършва с процедурите по разкрсяването ѝ.

— Кажете ѝ веднага да дойде. Искане час по-скоро да отиде в проклетата агенция. Според мен изобщо нямаше нужда от разкрсяване. Защо се бавят толкова много? Трябваше да променят прическата ѝ и гардероба ѝ.

— На Трина ѝ хрумнаха щури идеи — ентусиазирано заяви Мейвис, при което Ив изтръпна. — Няма да познаеш служителката

си... Между другото, Трина настоява да те подложи на няколко козметични процедури, за да те разкраси по случай празниците...

Ив нетърпеливо я прекъсна. Нямаше намерение да се разкрасява нито преди, нито след празниците.

— Добре, добре. По дяволите, къде е... — Дочу стъпки, обърна се към вратата и занемя.

— Признайте, че съм страхотна — обади се Трина.

Пийбоди се изкашля, изчерви се, сетне колебливо се усмихна.

— Как мислите, ще бъда ли одобрена от Руди?

Равно подрязаната ѝ коса беше подстригана по нов начин и бухналата прическа напомняше ореол. Умело поставените сенки подчертаваха големите ѝ очи, а устните ѝ бяха обагрени в тъмнорозово.

Когато беше пристегната в униформата, изглеждаше нисичка и набита, ала сега дългата до глезените ѝ зелена рокля подчертаваше закръглените ѝ форми. Като допълнение на тоалета носеше няколко гердана от разноцветни мъниста. Изпод прозрачната материя на роклята закачливо надничаше татуирана фея със златни крила.

Пийбоди сама беше избрала феята, след като се въодушеви от ентусиазма на Трина. Дори не беше трепнала, когато козметичката стисна гърдата ѝ, за да направи временната татуировка. Вече ѝ доставяше удоволствие, че напълно ще променят външността ѝ.

Ала сега, докато Ив смаяно се взираше в нея, тя неловко запристъпва от крак на крак, чувствайки се абсурдно с обувките с много тънки токчета.

— Не ме ли одобрявате?

— Изобщо не приличаш на ченге — процеди Ив.

— Много си красива. — Рурк, който се забавляваше при вида на смаяното изражение на съпругата си, пристъпи към Пийбоди и хвана ръцете ѝ. — Направо си страхотна. — Наведе се, целуна дланта ѝ и накара романтичното ѝ сърце да заби по-силно.

— Искрено ли ми го казвате? Боже мой!

— Гледай да не припаднеш — сопна ѝ се Ив. — Фийни, имаш двацет минути да ѝ съобщиш подробностите за новата ѝ самоличност. Пийбоди, къде са оръжието и комуникаторът ти?

— Ето ги! — Сътрудничката ѝ, която още беше поруменяла от комплимента на Рурк, пхна ръка в тайния вътрешен джоб на роклята.

— Удобно е, какво ще кажете?

— Никога няма да измести униформата. — Ив посочи към един стол. — Седни и внимателно слушай. Трябва да запомниш всичко, което ще ти каже Фийни. Най-добре включи записващото си устройство. Така ще можеш да прослушаш поне няколко пъти наставлението, докато пътуваш към агенцията. Не можем да си позволим провал. До довечера трябва да станеш клиентка на „Лично за вас“, а утре вече ще имаш списък на мъжете, които консултантите и компютърът са избрали като подходящи за теб.

— Слушам, лейтенант. — Сътрудничката ѝ стана и се приближи до Фийни, като с галещи пръсти опипваше прозрачната материя, от която беше ушита роклята ѝ.

— Сега е твой ред. — Трина прекара пръсти през косата на Ив.

— Нямам време за глупости. Освен това бях в козметичния салон само преди няколко седмици.

— Ако не се подлагаш на редовни козметични процедури, не отговарям за външния ти вид. — Трина се обърна към Рурк и добави: — Погрижи се съпругата ти да дойде в салона преди празниците.

— Непременно. — Той я хвана под ръка и я поведе към другия край на помещението, като превъзнасяше уменията ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато влезе в мизерната си канцелария в полицейското управление, Ив завари Надин Фарст да прави маникюра си, седнала зад бюрото ѝ, което напълно помрачи настроението ѝ.

— Ставай от мястото ми! — сопна ѝ се тя.

Репортерката мило ѝ се усмихна, прибра несесера в огромната си кожена чанта и се приготви да стане.

— Здравей, Далас. Радвам се да те видя. Май напоследък работиш само в домашни условия. Всъщност не те обвинявам. — Тя присви зорките си котешки очи и огледа неприветливата стаичка. — Тук е отвратително.

Ив безмълвно се приближи до компютъра си.

— Не съм докосвала нищо — обидено заяви репортерката, което подсказа на Ив, че Надин е възнамерявала да се възползва от отсъствието ѝ.

— Заета съм и нямам време за медиите. Отиди да тормозиш някого от дроидите, които охраняват ареста.

— Мисля, че ще ми отделиш няколко минути. — Без да престава да се усмихва, репортерката се настани на другия стол и кръстоса елегантните си крака. — Освен ако не искаш да съобщи на зрителите онова, което знам.

Ив престорено небрежно вдигна рамене, седна зад бюрото си и протегна крака, но цялото ѝ тяло беше напрегнато.

— Какво знаеш, Надин?

— Самотни хора, които търсят любов, биват жестоко убити. Дали „Лично за вас“ е агенция за запознанства или средство за някой психопат да подбира жертвите си? Случаят се разследва от прочутата Ив Далас, служителка в отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция.

Докато говореше, тя наблюдаваше Ив и се възхити от самообладанието ѝ, тъй като „прочутата Далас“ остана невъзмутима. Все пак Надин беше сигурна, че Ив внимателно я слуша.

— Искаш ли да съобщя на цялата нация, че отказваш да коментираш информацията ми?

— Разследването продължава. Сформирана е група от специалисти, които проследяват всички улики.

Репортерката се приведе, пхна ръка в чантата си и включи записващото устройство.

— Значи потвърждаваш, че убийствата са извършени от един и същ човек, така ли?

— Отказвам да говоря, докато записваш думите ми.

Красивото лице на Надин помръкна и тя раздражено възкликна:

— Хайде, помогни ми като истинска приятелка!

— Изключи записващото устройство и го остави на бюрото ми, иначе ще ти покажа каква приятелка съм. Ще конфискувам проклетата машинка, както и всичко, което си скрила в огромната си чанта. Използването на подобни устройства тук без специално разрешение е абсолютно забранено.

— Ама че си стриктна. — Надин гневно извади миниатюрното приспособление, постави го на бюрото и отмести чантата си. — Ще ми дадеш ли някаква информация, макар и неофициално?

Ив кимна. Надин беше досадна и нахална като конска муха, но бе извънредно честна. Нямаше смисъл да претърсва чантата ѝ за друго записващо устройство.

— Убийствата, които разследвам, са извършени от един и същ човек; по всичко личи, че той подбира жертвите си измежду клиентите на агенция „Лично за вас“. Разрешавам ти да съобщиш тази информация в репортажа си.

— Агенцията за запознанства... — замислено повтори репортерката, сетне доволно се усмихна. Намекът на Ив при предишния им разговор я беше накарал да проучи всички подобни агенции в града. Сега щеше да подготви материала си само с натискане на няколко бутона.

— Точно така.

— Знаеш ли някакви подробности?

— По-голяма част от информацията е в компютъра, намиращ се в дома ми...

Надин побърза да извади миниатюрния си персонален компютър и поиска необходимите ѝ данни.

— Аз ще ти помогна. Вече знам имената на собствениците на всички агенции за запознанства и от колко време работят. Някои от тях плащат скъпо и прескъпо за реклами по нашия канал, понякога се изръсват по два милиона. Проверката ми показва, че спокойно могат да си го позволят, тъй като сумата представлява едва десет процента от печалбата им.

— Излиза, че романтиката е доходен бизнес.

— Точно така. Направих неофициално проучване. Оказа се, че петнайсет процента от персонала и участниците в програмите са прибегвали до услугите на агенции за запознанства. Очевидно професиите, свързани с информиране на обществеността, се отразяват неблагоприятно върху личния живот — добави тя и тъжно се усмихна.

— Имаш ли приятел или приятелка, които са клиенти на „Лично за вас“?

— Може би. — Репортерката наклони глава. — Имам много приятели, тъй като съм симпатична и дружелюбна. Трябва ли... да се безпокоя за тях?

— И трите жертви са използвали услугите на агенцията и бегло са се познавали. Засега не сме открили нищо друго, което да ги свързва.

— Значи убиецът си пада по самотници — замислено промълви Надин и си каза, че това ще бъде интригуващо заглавие на репортажа ѝ.

— Подозираме, че избира жертвите си измежду клиентите на „Лично за вас“ — повтори Ив. Не желаше да дава повече информация на репортерката. — Групата, която сформирахме днес, ще проследи всички улики.

— Улики ли?

— Да. Работим усилено, но нямам право да ти съобщавам повече подробности.

— Има ли заподозрени?

— Провеждат се разпити на различни хора.

— Какъв е мотивът?

Ив се поколеба, сетне отговори:

— Мисля, че убиецът е сексуален маниак.

— Да... съвпада с моята теория. Навярно е бисексуален, след като ликвидира хора и от двата пола.

— Не съм сигурна за сексуалните му предпочитания. — Ив си спомни за Дони Рей и усети парещо чувство за вина. — Жертвите доброволно са го пускали в домовете си — в нито един от случаите той не е влязъл чрез взлом.

— Отваряли са му вратата, следователно са го познавали...

— Сторило им се е, че го познават. Посъветвай зрителите да приемат в домовете си само близки хора. Не мога да ти кажа повече, за да не проваля разследването.

— Убил е трима души за по-малко от седмица. Изглежда, че бърза.

— Има свой план, но не бива да го споменаваш в репортажа си. Мисля, че, ако психопатът стриктно продължава да се придържа към плана си, това ще ни улесни при залавянето му.

— Слушай, Далас, защо не се съ согласиш да те интервюирам? Операторът може да бъде тук само след десет минути.

— Не. Поне засега — добави тя, за да предотврати гневната реакция на Надин. — Вече знаеш много повече от всеки друг твой колега, ето защо бъди благодарна. Ще ти дам интервю при първа възможност. Ще бъда по-благоразположена, ако ми съобщиш какво си открила, след като притиснеш Руди и Пайпър.

Репортерката иронично повдигна вежди.

— Ясно — услуга срещу услуга. Съгласна съм. Още сега отивам там. Щом... — Тя млъкна и зяпна от изумление, когато Пийбоди се втурна в кабинета.

— Лейтенант, направо няма да повярвате... Здравей, Надин.

— Това ти ли си, Пийбоди?

По-младата жена се престори, че въпросът изобщо не я е изненадал, но не успя да се овладее и доволно се усмихна.

— Разбира се, че съм аз. Само мъничко промениха външността ми.

— Мъничко ли? Изглеждаш страхотно. Струва ми се, че роклята ти е модел на Леонардо — фантастична е. — Тя скочи на крака и се приближи до Пийбоди, за да я огледа по-добре.

— Позна. Отива ми, нали?

— Върхът си. — Надин се засмя и отстъпи назад; внезапно ѝ хрумна нещо, тя присви очи и се обърна към Ив: — Не мога да си представя, че си разрешила на сътрудничката си да посещава

козметички и фризьорки точно когато разследвате три загадъчни убийства. Мисля, че нашата млада приятелка работи под прикритие. Как ти харесва да бъдеш „сватосвана“ чрез компютър, миличка?

— Затвори вратата, Пийбоди. — Щом чу заплашителните нотки в гласа ѝ, сътрудничката ѝ побърза да се подчини. — Надин, ако издадеш тайната, ще те отрежа завинаги. Нещо повече, ще се погрижа никой колега да не ти дава актуална информация. Отмъщението ми ще бъде безмилостно.

Лукавата усмивка на репортерката внезапно помръкна.

— Нима мислиш, че ще проваля разследването ти? Че ще съобщя по телевизията нещо, което може да изложи на опасност сътрудничката ти? Майната ти, Далас. — Надин грабна чантата си и тръгна към вратата, но Ив я изпревари.

— Аз я изложих на опасност! — извика и издърпа чантата от ръката на репортерката. — Ако нещо се случи, вината ще бъде изцяло моя.

— Лейтенант...

— Млъкни! — сопна се тя на сътрудничката си. — Слушай, Надин, хич не ме е грижа, че те заплаших и може би съм те обидила. Искях да разбереш на какво съм готова, за да запазя живота на Пийбоди.

— Добре. — Репортерката дълбоко си пое въздух и се опита да потисне гнева си. Никога досега не беше виждала страх в очите на смелата лейтенант Далас. — Добре — повтори. — Но запомни, че и двете с Пийбоди сте мои приятелки. — Наведе се, взе чантата си и я преметна през рамо. — Прическата ти е страхотна, Пийбоди — подметна, сетне излезе с гордо вдигната глава.

— Да му се не види! — промърмори Ив. Обърна се, приближи се до мъничкия прозорец и се загледа в късчето сиво небе.

— Мога да се справя, лейтенант.

Ив се взираше в някакъв огромен въздушен автобус, чийто водач отчаяно натискаше клаксона, за да предотврати сблъскването с рекламен хеликоптер. Заговори, без да се обърне:

— Нямаше да ти възложат тази задача, ако не вярвах, че ще се справиш. Все пак се чувствам много виновна — та нали нямаш никакъв опит като агент под прикритие.

— Давате ми възможност да натрупам опит. Мечтая да стана детектив, но знаете, че не бих могла да кандидатствам, ако не съм работила в тази област.

— Да, знам. — Ив нервно пъхна ръце в джобовете си.

— Осъзнавам, че задникът ми е доста големичък — въпреки че полагам усилия да отслабна, — но умея да го пазя.

Ив кисело се усмихна и се извърна.

— Хайде, седни на задните си части и рапортувай какво се случи в агенцията.

— Всичко мина като по вода. — Пийбоди доволно се усмихна и се настани на стола. — Беше истински връх — допълни, очевидно заимствала думата от Мейвис. — Изобщо не разбраха, че съм ченге, че съм била там само преди няколко дни. Посрещнаха ме като височайша особа. — Тя кокетно запърха с удължените си мигли.

Ив наклони глава.

— Престани да се държиш като глупачка, полицай, и започни рапорта си.

— Слушам, лейтенант — гузно изрече Пийбоди и изпъна гръбнак. — Отидох в агенцията, както ми наредихте, и поисках консултация. Секретарката ми зададе няколко въпроса, сетне ме отведе в кабинета на Пайпър, която продължи да ме разпитва. Въведе в миниатюрния си компютър всички данни, които ѝ съобщих, после ми предложи малка закуска. — Очите ѝ дяволито проблеснаха. — Приех, защото реших, че една истинска дама би се възползвала от предложението. Лейтенант, поднесоха ми истински горещ шоколад! И коледни курабийки! Изядох три еленчета, после си спомних, че съм на диета.

— Продължавай в същия дух и ще станеш квадратна.

— Права сте — промърмори Пийбоди и печално въздъхна. — Съобщих на Пайпър, че незабавно искам да стана тяхна клиентка, защото не желая да прекарам сама Коледните празници. Тя беше много мила с мен. Сега разбирам защо клиентите ѝ се доверяват. Искаше да ме повери на някого от консултантите, но аз отказах. Заявих, че се смущавам, задето съм прибягнала до услугите на агенцията и че единствено тя е способна да ме предразположи. Предложих да ѝ заплатя повече, за да се занимава само с мен.

— Добре си го измислила.

— Пайпър беше изключително отзивчива, дори ме посъветва какво да направя, за да изляза добре на видеоклипа, който заснемат за всеки клиент. Накрая я замести Руди, тъй като Пайпър имала предварително уговорена среща. Той също беше много мил, дори пофлиртува с мен.

— Нима?

— Всъщност ми се стори, че действа машинално, че постъпва така с всички жени, които отиват в агенцията. Усмиваше се одобрително, правеше ми комплименти, дори няколко пъти ми целуна ръка. Изобщо не е мой тип, но се престорих, че го харесвам. Предложи ми още горещ шоколад, ала аз стиснах зъби и отказах. После ме разведе из агенцията и ми показа клуба, където двойките могат да се запознаят, ако се стесняват да си определят среща навън. Обстановката беше много елегантна. Имат и малко кафене, предназначено за същата цел, но там човек се чувства по-свободно. Видях няколко двойки, които разговаряха. — Тя сбърчи нос. — Забелязах, че една консултантка развеждаше и Макнаб.

— Значи дотук планът ни е успял. Кога ще определят какъв тип мъже са най-подходящи за теб?

— Още утре. Предпочитат при първия „тур“ да присъстваш. Разпитваха ме близо час, но очевидно ми повярваха. Останах с впечатлението, че са истински професионалисти и че са съпричастни към съдбите на клиентите си. Ако действително исках да ми намерят партньор, щях да бъда в добри ръце.

— Добре. Щом получиш имената на мъжете, които компютърът е избрал за теб, постъпи така, че да не предизвикаш подозрения. Но определяй срещите си извън агенцията. — Замисли се за миг, сетне продължи: — Ще използваме един малък бар, който също е собственост на Рурк. Няколко цивилни полицаи винаги ще бъдат сред клиентите. Не бива да си показвам носа там. Ако Руди и Пайпър са замесени, ще заподозрат нещо нередно, щом ме видят. По улицата ще патрулира кола без опознавателни знаци. Искам за утре вечер да си определиш срещи поне с трима мъже. Знаеш, че нямаме никакво време. — Погледна часовника си и нетърпеливо забарабани с пръсти по бюрото. — Да отидем в някоя празна зала за конференции. Искам да поговоря с Макнаб и Фийни. Всичко трябва да мине много гладко.

— Ако Макнаб започне да ми се подиграва, ще му смачкам фасона.

— Почакай докато приключим разследването. Тогава прави каквото искаш от него.

Щом премина през огромната порта, Ив видя светлините в далечината. Бяха толкова ярки, че отначало тя се изплаши да не би къщата да гори. Натисна педала за газта и колата се понесе още по-бързо по алеята. Видя очертанията на огромно дърво в огромния прозорец на салона. То беше обгърнато в бяла светлина, която се отразяваше от лъскавите червени и зелени топки, окачени на клоните.

Ив паркира колата и изтича нагоре по стъпалата, отправяйки се към салона. Застана на прага и смаяно се втренчи в елхата. Коледното дърво беше високо поне шест метра, с широки клони. Километри сребристи гирлянди подчертаваха стотиците разноцветни топки. На върха, стигащ почти до тавана, имаше кристална звезда; всеки неин лъч пулсираше от светлина. Под елхата бяха подредени безброй подаръци, опаковани с пъстра хартия и вързани с огромни панделки.

— Господи! — възкликна Ив.

— Красиво е, нали? — обади се Рурк, който безшумно се беше приближил до нея. Тя едва не подскочи от изненада, сетне попита:

— Откъде си взел толкова висока елха?

— От Орегон. Не е отсечена, а изкоренена и корените са обработени със специален химикал. След Нова година ще подарим елхата... или по-точно елхите на някой парк. — Той прегърна съпругата си през кръста.

— Какво? Нима има и други елхи?

— Да — една още по-висока се издига в балната зала.

— По-голяма ли?

— Елха има и в апартамента на Съмърсет, както и в нашата спалня, ако си спомняш. Мислех тази вечер да я украсим.

— За да украсиш подобна елха ще ти бъде необходима цяла седмица.

— Хората, които наех, поставиха тази украса само за четири часа. — Той се засмя и я целуна по челото. — Нашата елхичка е много по-малка, лесно ще се справим. Искам да споделя този ритуал с теб.

— Никога не съм го правила.

— Аз също, но съм сигурен, че ще успеем.

Ив погледна към огромната елха и кой знае защо изпита безпокойство.

— Имам си работа — заяви и понечи да се отдалечи, но Рурк я накара да спре, обърна я към себе си, сложи ръце на раменете ѝ и я погледна в очите.

— Не желая да преча на работата ти, но май забравяш, че имаш право на личен живот. Аз също. Искам да прекарам една вечер заедно със съпругата ми.

Ив се намръщи.

— Знаеш как мразя да изричаш „съпругата ми“ с този тон.

— Точно затова го правя. — Рурк се разсмя, когато тя се опита да го отблъсне. — В ръцете ми си, лейтенант, и няма да те пусна. — Знаеше, че Ив е способна на бързи контраатаки, ето защо побърза да я вдигне и да я притисне в прегръдките си. — Запомни го и гледай да свикнеш.

— Ако продължаваш, ще ме нервираш.

— В такъв случай първо ще се любим. Опасно е да правя секс с теб, когато съм те разгневил.

— Не искам да се любя — заяви Ив и с раздразнение си помисли, че ще му прави напук само защото изглеждаше толкова самодоволен.

— О, опасност и предизвикателство. Става все по-интересно.

— Пусни ме или ще те ударя.

— Заплахите ти само ме възбуждат.

Ив едва успя да се сдържи и да не се разсмее. Когато Рурк пристъпи в спалнята, тя се приготви за съпротива. Едва по-късно осъзна, че съпругът ѝ сякаш беше прочел мислите ѝ.

Остави я върху леглото и мигновено легна върху нея, притискайки я с тялото си. Хвана китките ѝ и вдигна ръцете ѝ.

Тя гневно го изгледа и процеди:

— Няма лесно да ти се дам, приятелче.

— Дано.

Ив го притисна между бедрата си и двамата се претърколиха. Галахад, който спеше върху възглавницата, гневно измяука и скочи от леглото.

— Браво — задъхано изрече Ив, когато съпругът ѝ отново се озова върху нея. — Изплаши бедния котарак.

— Така му се пада — промърмори Рурк и жадно я целуна.

Усети как кръвта запулсира в жилите ѝ и как цялото ѝ тяло потръпна, ала все още не беше готова да се предаде. Понякога предизвикателството я възбуждаше още повече.

Самият той усещаше невероятна възбуда.

Захапа долната ѝ устна и се усмихна, когато дочу стенанието ѝ. Със свободната си ръка разкопча кобура ѝ и го свали. Сетне, полудял от страст при вида на безпомощната жена под себе си, той разкъса полата ѝ.

Ив се загърчи, опитвайки да се изплъзне или да вземе надмощие.

— Желая те. Не мога да ти се наситя — той притисна устни към гърдата ѝ.

Тя чу думите му сякаш отдалеч, усети, че полита в бездънна пропаст. Изкрещя, а устните му накараха тялото ѝ да завибрира като опъната струна.

Центърът на тялото ѝ сякаш се беше превърнал във вулкан, от който изригваше нажежена лава.

Успя да освободи ръцете си от желязната му хватка, разкъса копринената му риза, жадувайки да докосне, да целуне плътта му.

Отново се претърколиха, като се опитваха да се освободят от дрехите си и едновременно страстно се целуваха. Ив посегна към него и получи доказателство колко я желае съпругът ѝ.

— Сега, сега! — прошепна, вдигна бедра и в момента, когато той я облада, изпита върховната наслада.

Ала Рурк продължи ритмичните си тласъци, прониквайки дълбоко в нея. Огънят в камината осветяваше лицето ѝ, хвърляше отблясъци върху косата ѝ и върху очите ѝ, които бяха помътнели от страст.

— Аз съм твоят господар. — Той се повдигна и отново безмилостно я облада. — Завинаги — прошепна, но Ив не чу думите му, защото ушите ѝ бучаха.

Тя се вкопчи в завивките, сякаш търсеше опора. Огънят осветяваше гарвановочерната коса на Рурк, сините му очи и раменете му със златист загар блестяха от пот.

Страстта ѝ се разпали с нова сила, удоволствието, което изпитваше, беше почти мъчително. Погледът ѝ се замъгли и Рурк се превърна в силует. Задъхано извика името му, когато тялото ѝ сякаш се взриви.

— Отново! — Той впи устни в нейните устни, преплете пръсти в нейните пръсти, докато телата им се сляха. — Отново! — едва успя да повтори и кръвта забуча в ушите му. — Заедно с мен. — Във върховния момент прошепна: — Ив, скъпа Ив.

Докато лежеше под него, тя загуби представа за времето. Наблюдаваше как отблясъците от огъня танцуваха по тавана и се питаше дали е нормално да обичаш някого до болка.

Внезапно Рурк извърна глава и я целуна по шията, което я накара да забрави всичко друго.

— Надявам се, че си доволен — промърмори тя, но тонът ѝ не беше хаплив; след миг установи, че машинално прокарва длан по гърба му.

— Да... — Той отново я целуна, вдигна глава и я погледна. — Струва ми се, че и ти не можеш да се оплачеш.

— Позволих ти да победиш.

— Знам.

Подигравателните пламъчета в очите му я разгневиха.

— Ставай, тежиш ми.

Рурк се подчини, сетне отново я вдигна.

— Да вземем душ, после ще украсим елхата.

— Струва ми се, че си обсебен от коледните дръвчета.

— Не съм украсявал елха от времето, когато живеех в Дъблин заедно със Съмърсет. Питам се дали ще се справя. — Застана под душа заедно с нея и Ив затисна устата му, за да не нареди на устройството да пусне студена вода.

— Температура четирийсет градуса — заповяда тя.

— Ще се сварим — промълви Рурк и я целуна.

— Не бой се. — Ив въздъхна от удоволствие, когато горещата вода я обля. — О, колко е приятно.

След петнайсет минути излезе от кабинката за сушене; мускулите ѝ бяха стегнати, съзнанието ѝ бе прояснено.

Рурк се бършеше с хавлиена кърпа — още един негов навик, който тя не можеше да проумее. Защо трябваше да си губи времето,

вместо за секунди да се изсуши в кабинката? Ив посегна да вземе халата си и забеляза, че не е същият, който сутринта беше оставила на закачалката.

— Какво е това? — Тя посочи дългата алена роба.

— От кашмир е, ще ти хареса.

— Купил си ми милиони халати. Не разбирам... — Млъкна, когато облече халата, защото едва сдържаше възторга си. Смяташе възхищението си от хубавите тъкани за проява на слабост. Но този халат беше мек като облак и топъл като прегръдка. — Благодаря, много е хубав.

Рурк доволно се усмихна и завърза колана на черния си халат от същата материя.

— Отива ти... А сега предлагам да ми разкажеш как върви разследването, докато поставя на елхата лампичките.

— Пийбоди и Макнаб вече са клиенти на „Лично за вас“. Утре ще имат списъци с имената на партньорите си. — Тя се върна в спалнята и забеляза бутилката шампанско в кофичката с лед и сребърния поднос с малки сандвичи. Не устоя на изкушението, взе си сандвич и наля шампанско в две високи чаши. — Новите им „самоличности“, подготвени с твоя помощ, са били проверени и никой не е заподозрял измамата.

— Не съм се съмнявал. — Рурк извади от голямата кутия дълъг наниз с миниатюрни лампички.

— Не се възгордявай, предстои ни още много работа. Когато отидох в управлението, заварих Надин в канцеларията си — добави тя и постави чашата на Рурк върху масата до леглото. — Видя Пийбоди и веднага се досети на какво се дължи променената ѝ външност. Наложих се да ѝ кажа повече, отколкото възнамерявах. Неофициално, разбира се.

— Надин е една от малкото репортерки, на които можеш да вярваш. — Той критично огледа елхата и реши, че засега се справя добре. — Никога няма да съобщи поверителна информация.

— Знам. Поговорихме по въпроса. — Ив свъси вежди и заобиколи дръвчето, докато Рурк работеше, и се запита дали той знае какво прави. — Ако Пайпър и Руди не ме познаваха, нямаше да изпратя Пийбоди в агенцията.

Рурк постави първия наниз лампички, посегна към друг и заяви:

— Не мислиш ли, че бих се възпротивил съпругата ми да се среща с други мъже?

Тя си взе още един сандвич и промърмори:

— Нямаше да спя с тях... освен ако дългът не го изискваше. — Усмихна се и добави: — Но през цялото време щях да мисля за теб.

— Нямаше да е за дълго, защото щях да отрежа топките на любовника ти и да ти ги поднеса.

Продължи невъзмутимо да окачва лампичките, а Ив се задави с виното си.

— За бога, само се шегувах.

— Аз също, скъпа. Подай ми още един наниз.

Ив се подчини и полюбопитства:

— Колко смяташ да поставиш?

— Колкото е необходимо.

— Ами... — Тя въздъхна. — Слушай, чувствам угризения заради Пийбоди, защото е неопитна...

— Обучена е добре. Довери й се... както и на себе си.

— Макнаб още не може да се примири.

— Луд е по нея.

— Той... какво каза?

— Луд е по нея. — Рурк отстъпи назад и заповяда на лампичките да се включат. Когато те заблестяха като диамантени звездички, младият мъж доволно кимна.

— Искаш да кажеш, че е влюбен в нея, така ли? Мисля, че грешиш.

— Понякога поведението й го дразни, но много я харесва. — Рурк взе чашата си и отпи от виното, докато оглеждаше елхата. — Сега идва ред на играчките.

— Тя не може да го понася.

— Доколкото си спомням отначало и ти не можеше да ме търпиш. — Той вдигна чашата си за тост, озарен от светлината на разноцветните лампички и на буйния огън в камината. — А ето, че сме женени.

Ив дълго се взира в него, сетне приседна на ръба на леглото.

— Само това ми липсваше. Не мога да им позволя да работят заедно. Едно е да се мразят, но намеси ли се секс, няма да излезе нищо.

— Понякога е по-добре да оставиш децата сами да разрешават проблемите си, скъпа. — Отвори друга кутия и избра старинен порцеланов ангел. — Ти ще поставиш първата играчка и това ще се превърне в традиция.

Ив сякаш не го чу, а промълви:

— Ако нещо ѝ се случи...

— Няма да го допуснеш, нали?

— Не. — Тя дълбоко си пое въздух. — Няма. Но трябва да ми помогнеш.

Той протегна ръка и докосна трапчинката на брадичката ѝ.

— С удоволствие.

Ив се обърна, избра си едно слонче и окачи играчката.

— Обичам те. Мисля, че и това е наша традиция.

— И то най-любимата ми.

Много по-късно, когато лампичките бяха изгасени, а от огъня бе останала тлееща жарава, Ив лежеше будна и мислеше къде ли е престъпникът. Страхуваше се, че видеотелефонът ѝ ще иззвъни и след миг тя ще научи за ново убийство, за още един човек, загинал заради нейната мудност.

Питаше се кого ли обича сега убиецът.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Призори заваля. От небето не се спуснаха пухкави снежинки като по коледните картички, а ледена киша, която бързо покриваше улиците, тротоарите и външните ескалатори. Ив, която едва се беше добрала до управлението, мрачно си помисли, че пътната полиция ще има много работа.

Точно пред прозореца ѝ два метеорологични хеликоптера на съперничаещи си компании се надпреварваха кой да съобщи лошата новина и да информира за поредната катастрофа или за някой подхлъзнал се пешеходец със счупени крайници.

„Хората трябва само да погледнат навън и сами ще видят какво се случва“ — раздразнено си каза тя.

Очертаваше се отвратителен ден.

Ив обърна гръб на мрачната гледка през прозореца и въведе данните в компютъра си, въпреки че почти не се надяваше да открие сходство между жертвите.

— Компютър, използвай информацията и анализирай. Искam имената на хората, които най-вероятно убиецът е набелязал за свои жертви.

Работя...

— Браво на теб — промърмори тя и докато чакаше, направи копия на снимките, които беше конфискувала от „Лично за вас“. Стана и ги прикрепи към таблото над бюрото си.

Мариана Холи, Сарабет Грийнбалм, Дони Рей Майкъл. И тримата се усмихваха: навярно са искали да ги харесат. Трима самотника, които са търсели любов.

Чиновничка, стриптийзьорка и саксофонист. Живеели са по различен начин, преследвали са различни цели, имали са различни потребности. Какво общо е имало помежду им, освен че са били клиенти на агенцията? Може би именно онова, което Ив пропускаше, беше най-важното и щеше да ѝ помогне да се добере до убиеца.

Какво го е привличало към тях и какво е разпалвало гнева им? И тримата бяха съвсем обикновени хора, водещи обикновен живот.

Според подадената информация вероятността за всички е еднаква.

Ив гневно се извърна към компютъра и се сопна:

— По дяволите. Трябва да има нещо.

Данните са недостатъчни за по-обстояен анализ. Засега нямаме установен модел на поведение...

— Да му се не види! Как да бдя над две хиляди души. — Затвори очи и опита да се овладее. — Компютър, елиминирай всички, които живеят с партньор или с член от семейството. Проучи останалите.

Работя... Задачата е изпълнена.

— Добре. — Ив разтърка клепачите си и кимна. Хрумна ѝ, че и трите жертви са били белокожи. — Елиминирай всички, които не принадлежат към бялата раса. Проучи останалите.

Работя... Задачата е изпълнена.

— Колко души останаха?

Шестстотин дваисет и четирима.

— По дяволите! — Тя се обърна и разгледа снимките. — Елиминирай всички по-възрастни от четирийсет и пет и под дваисет и една.

Работя... Задачата е изпълнена.

— Добре. — Ив закричи напред-назад, обмисляйки следващата команда. Прегледа разпечатките и промърмори: — Всички жертви за първи път са посещавали агенцията... Елиминирай всички, които многократно са използвали услугите на „Лично за вас“.

Работя...

Този път компютърът засече, а Ив нетърпеливо го удари с юмрук и процеди през зъби:

— Боклук такъв!

Задачата... е изпълнена.

— Недей да пелтечиш. Колко души останаха?

Двеста и шестима.

— Това е малко по-обнадеждаващо. Разпечатай списък с имената им.

Докато чакаше, се обади на Фийни.

— Слушай, сведох списъка на потенциалните жертви до двеста души. Моля те, помогни ми. Провери колко от тях са напуснали града, починали са или са заминали на почивка на планетата Дисни.

— Изпрати ми имената им.

— Благодаря. — За миг тя отмести поглед от монитора, защото отвън се дочуха подсвирквания и дюдюкания. — Спешно е — добави и прекъсна връзката точно когато зачервената и видимо развълнувана Пийбоди влезе в канцеларията ѝ.

— Господи, какъв цирк устроиха — все едно, че никога преди не са ме виждали в цивилно облекло. Хендерсън заяви, че би изоставил жена си и децата, стига да прекара с мен два дни на Барбадос.

Очите ѝ дяволито проблясваха, личеше, че е поласкана от реакцията на колегите си.

Ив намръщено изглежда сътрудничката си. Пийбоди беше дискретно гримирана, прическата ѝ беше безупречна. Носеше червена тясна къса пола и ботуши с тънки токчета в същия цвят.

— Как ходиш на тези кокили? — попита я най-накрая.

— Упражнявах се.

Ив почувства, че я напушва смях, въпреки че положението беше отчайващо.

— Седни. Трябва да обсъдим плана.

— Добре, но ми е малко трудно да седам с тази пола. — Тя се хвана за бюрото и сви колене.

— Ще клечиш ли или най-сетне ще седнеш?

— Само секунда. — Пийбоди си пое въздух и се намръщи, сетне успя да се настани на стола. — Малко ме стяга в талията, но ще свикна.

— Трябваше да помислиш за вътрешните си органи, преди да се напъхаш в това чудо. След час трябва да бъдеш в „Лично за вас“. Искам да...

— Защо си се издокарала така? — Обади се Макнаб от вратата и ококори очи при вида на бедрата на Пийбоди, подчертавани от миниполата.

— За да изпълня служебния си дълг — подигравателно отговори младата жена.

— Търсиш си белята. Лейтенант, накарайте я да облече нещо друго.

— Не съм специалистка по модата, Макнаб. Но ако бях... — Тя впери поглед в широките му панталони на червени и бели райета и светложълтото му поло. — Сигурно щях да те посъветвам да смениш гардероба си.

Чу как Пийбоди се изкиска и се опита да си придаде строго изражение.

— Деца, може би ви е известно, че издирваме сериен убиец. Боя се, че ако не се държите като добри приятелчета, днес следобед няма да ви разреши да си играете.

Пийбоди моментално застана мирно и макар подигравателно да изгледа Макнаб, имаше благоразумието да замълчи. Ив се обърна към нея:

— Искам да помолиш Пайпър да бъде твоя консултантка. Макнаб, ти ще се заемеш с Руди. Щом ви връчат имената на евентуалните ви партньори, ще се разходите из магазините в сградата. Постарайте се да ви забележат.

— Ще ни бъдат ли отпуснати средства за покупки? — поинтересува се младежът. Ив сурово го изгледа, а той сви рамене и пхна ръце в джобовете на широките си панталони. — Хрумна ми, че ще направим по-силно впечатление, ако купим нещо. Кой знае какво ще научим, докато разговаряме с продавачките.

— Полагат ви се по двеста долара, които отпуска отделът. Ако похарчите повече, проблемът си е ваш. Макнаб, Дони Рей спомена, че е купил подарък за майка си от козметичния салон. Постарай се да останеш известно време там.

— Ще му бъде необходим около месец, ако решат да го поразкрасят — прошепна Пийбоди и с невинно изражение посрещна гневния поглед на началничката си.

— Мариана Холи е платила в брой в козметичния салон и в бутика за луксозно бельо на следващия етаж. Пийбоди, ясна ли ти е задачата?

— Да, лейтенант.

— Трябва да се свържете с повече от партньорите, предложени от компютъра. Уговорете си среща, като започнете от тази вечер. Уредила съм да използвате клуб „Ноувъ“ на Петдесет и трета улица. Препоръчвам ви да уговорите първата си среща за четири следобед, а останалите през час. Най-добре е да се запознаете с всичките

партньори още днес. Не знаем дали снощи престъпникът е убил поредната си жертва. Ако не го е сторил, имаме късмет. Но той няма дълго да чака. — Отново погледна към снимките и продължи: — В клуба ще има цивилни полицаи. С Фийни непрекъснато ще поддържа връзка с тях. И двамата ще бъдете оборудвани с устройства, чрез които ще подслушваме разговорите ви. В никакъв случай не бива да излизате от клуба с когото и да било от партньорите. Ако се наложи да отидете до тоалетната, ще дадете знак на някое от цивилните ченгета да ви придружи.

— Съдейки по досегашните му действия, убиецът не напада жертвите си на обществени места — изтъкна Пийбоди.

— Не мога да рискувам живота на моите служители. Дословно ще следвате указанията или ще ви извадя от играта. Час по-скоро са ми необходими списъците на партньорите ви, за да ги предам на Фийни. Ако някой от персонала на агенцията или на магазините прояви необичаен интерес към вас, незабавно ми докладвайте. Имате ли някакви въпроси? — Тя учудено повдигна вежди, когато двамата отрицателно поклатиха глави. — Тогава се залавяйте за работа.

Едва успя да сдържи усмивката си, наблюдавайки как сътрудничката ѝ едва успя да стане. Макнаб забели очи и злобно се ухили, когато Пийбоди мина покрай него и излезе.

— Неопитна е — обърна се той към Ив.

— Но е истинска професионалистка.

— Може би. Все пак ще я държа под око.

— За да радваш очите си, нали? — промърмори Ив след него, сетне отново се обърна към таблото със снимките. Не можеше да забрави лицата на жертвите, прилошаваше ѝ при мисълта за онова, което им беше сторил убиецът. Упрекна се, че се поддава на чувствата си, което може би ѝ пречеше да разгадае мотивите на психопата.

За миг затвори очи и ги потърка, сякаш искаше да заличи кошмарните изображения, които не ѝ даваха покой.

За кой ли път се запита защо престъпникът е избрал точно тези хора. Приближи се и отново разгледа усмихнатото лице на Мариана Холи.

Опита се да определи характера ѝ по същата система, която беше приложила при избирането на парфюма за доктор Майра. Тази жена е била стабилна, старомодна и непоправима романтичка. Била е хубава,

но красотата ѝ не е била натрапчива. Държала е на семейството си, интересувала се е от театър, изпитвала е удоволствие от красивите и изящни вещи.

Ив пхна ръце в джобовете си и извърна поглед към Сарабет Грийнбалм, стриптийзьорката. Самотна жена, която е била почти скъперница и е колекционирала визитни картички. Била е посветена на „кариерата“ си. Живеела е почти спартански, спестявала е почти всички спечелени пари и е изчислявала бакшишите си. Нямала е хоби и приятели, нито близки роднини.

Дони Рей, младежът, който обичаше майка си и свиреше на саксофон, който живееше като в кочина и се усмихваше като ангел. От време на време е пушел наркотик, но никога не е пропускал да се яви на работа в клуба.

Внезапно разбра какво е общото между трите жертви — театърът.

— Точно така. Компютър, искам информацията, която агенцията е имала за Мариана Хол и Сарабет Грийнбалм и Дони Рей. Обърни специално внимание на хобитата и интересите им.

Работя... Мариана Холи, чиновничка във „Фостър Бринк“. Хоби — театърът. Членува в Уестсайдската аматьорска театрална трупа. Други интереси...

— Стоп, продължи със следващия обект.

Сарабет Грийнбалм, танцьорка...

— Стоп. А Дони Рей е бил саксофонист. — Тя замълча за миг, обмисляйки следващото си нареждане. — Компютър, каква е вероятността убиецът да избира жертвите си въз основа на интереса им към театъра или развлекателния бизнес?

Работя... Според информацията, с която разполагам до момента, вероятността е 93,2%.

— Браво — доволно въздъхна Ив, в този момент комуникаторът ѝ избръмча. Тя го извади. — Тук Далас.

— Диспечер до лейтенант Ив Далас. Отидете на Западна осемнайсета 341, апартамент 3. Срещу живеещите е извършен опит за нападение. Има почти стопроцентова вероятност инцидентът да е свързан с убийствата, които разследвате.

Ив вече беше на крака и грабна якето си.

— Тръгвам, диспечер.

— Онова, което се случи, беше странно, но нищо повече. — Жената беше дребничка и деликатна като феите, с които беше украсена елхичката от бяло стъкло, поставена на прозореца на помещението, представляващо преустроен таван. — Джако реагира прекалено емоционално.

— Греша, Сиси. Онзи човек беше опасен.

Джако смръщи вежди и прегърна жената. Ив си помисли, че той изглежда същински исполин в сравнение с партньорката си. Беше висок около два метра и навярно тежеше поне сто и трийсет килограма. Телосложението му беше като на бейзболист, лицето му бе като издялано от гранит. Дълбоки белези прорязваха квадратната му челюст, белег имаше и под дясната му вежда.

Жената беше бледа като лунен лъч, той бе тъмен като нощ.

Помещението беше разделено на три. Ив надникна през отвора в стъклената стена с прасковен цвят и видя, че там е спалнята. Огромното легло не беше оправено.

Канаето във всекидневната също беше гигантско и на него можеха да се настанят двайсет души. Всъщност Джако заемаше място за трима.

Обзавеждането на жилището подсказваше, че го е избирала жена с вкус, която е искала да създаде удобства на партньора си. По всичко личеше, че тези хора не страдаха от липса на пари.

— Разкажете ми какво се случи.

— Вече го разказахме на полица, който снощи ни разпита. — Сиси се усмихна, но погледът ѝ издаваше тревогата ѝ. — Джако настоя да се обадим в полицията, но аз мисля, че това беше някаква нелепа шега.

— Хубава шега, няма що. Слушайте. — Той се приведе и Ив забеляза ситните му къдрици. — Онзи тип се приближава до вратата. Издокаран като Дядо Коледа и носи голяма кутия, опакована с лъскава хартия и вързана с панделка. Смее се ей така: „хо-хо-хо“.

Ив усети, че ѝ прилоша от вълнение, но не се издаде, а спокойно попита:

— Кой му отвори?

— Аз. — Сиси разпери ръце. — Татко живее в Уисконсин. Обикновено ми изпраща по нещо за Коледа, ако не успея да го посетя. Тази година не ми дадоха отпуска; ето защо реших, че баща ми е уредил Дядо Коледа да ми донесе подаръка. Все още мисля, че...

— Този тип не беше изпратен от баща ти — прекъсна я Джако, сетне продължи разказа си: — И така, Сиси отива да му отвори. Аз съм в кухнята. Чувам смеха ѝ, долавям и гласа на онзи...

— За съжаление Джако е много ревнив и понякога това ме дразни.

— Не съм ревнив, Сиси. Никога не можеш да разбереш дали един мъж ти е навит, докато не пхне ръка под полата ти... — въздъхна. — Излизам аз от кухнята, а Дядо Коледа се готви да се нахвърли върху Сиси.

— Да се нахвърли ли? — попита Ив и забеляза, че жената се намръщи.

— Да, видях го съвсем ясно. Зловещо се усмихваше, а очите му бяха жестоки.

— Очите на Дядо Коледа би трябвало закачливо да проблясват — промърмори Сиси.

— Със сигурност престанаха да бъдат закачливи, като ме видя. Застина като статуя и ме загледа със зяпнала уста. Толкова се беше изплашил, че престана да се хили. После побягна като заек.

— Извикахте ли му?

— Едва след като се втурна надолу по стълбите. — Джако нервно разпери ръце. — Извиках и се втурнах след него. Щях да го пипна, ако Сиси не ми беше препречила пътя. Когато успях да я отблъсна и се озовах на улицата, онзи беше изчезнал.

— Знаете ли дали униформеният полицай, който ви е посетил снощи е взел дисковете от охранителната камера?

— Взе ги. Каза ни, че такава била задължителната процедура.

— Вярно е. Какъв беше гласът на... неканения гост.

— Ами... беше весел.

— Божичко, Сиси, как можеш да си толкова глупава! Гласът му беше престорен — обърна се Джако към Ив, докато обидената Сиси скочи и гневно изтича в кухнята. — Да, гласът му беше дълбок, но си личеше, че той го преправя. Каза нещо от рода на: „Слушкала ли си, момиченце? Нося ти подарък. Само за теб“. В този момент се появих, а

онзи смаяно ме зяпна. Приличаше на човек, който е погълнал жива пъстърва.

— Не ви ли се стори познат? — провикна се Ив, за да я чуе Сиси.
— Не забелязахте ли познати жестове, нещо друго не ви ли направи впечатление?

— Не. — Домакинята се върна във всекидневната и се престори, че не забелязва Джако. Отпи от чашата с газирана вода и добави: — Нямах време да го огледам.

— Ще ви помоля да ни съдействате, когато увеличим снимката му, взета от охранителните дискове. Може би ще забележите нещо познато.

— Струва ми се, че правите от мухата слон.

— Грешите. Откога двамата живеете заедно?

— От няколко години, но от време на време се разделяме.

— Напоследък сме повече разделени — недоволно избоботи исполинът.

— Ако не беше толкова ревнив, ако не се нахвърляше върху всеки мъж, който ме погледне... — започна жената.

Ив вдигна ръка, за да предотврати неизбежния скандал.

— Сиси, какво работите?

— Аз ли? Актриса съм... и преподавам актьорско майсторство, когато не ми предлагат роля.

„Ето още една жена, която е свързана с театъра!“ — възбудено си помисли Ив.

— Страхотна е. — Джако се усмихна на ефирната си партньорка — очевидно много се гордееше с нея. — В момента репетира роля в спектакъл, който по нищо не отстъпва на Бродуейските постановки.

— Преувеличаваш — кокетно промълви Сиси, но се усмихна и отново седна до гиганта.

— Ще бъде голям хит. — Той целуна изящната ѝ ръка. — Сиси беше предпочетена измежду двајсет кандидатки, които се явиха на прослушването. Това е големият ѝ шанс.

— Непременно ще гледам спектакъла... Сиси, прибягвала ли сте до услугите на „Лично за вас“?

— Ами... — Жената смутено извърна поглед. — Не съм.

Ив се постара да изглежда строга като истинско ченге, приведе се и я погледна в очите.

— Знаете ли какво наказание предвижда законът за онези, които лъжат по време на официален разпит?

— Защо да ви отговарям? Това не ви засяга.

— Какво е „Лично за вас“? — поинтересува се Джако.

— Агенция за запознанства.

— За бога, Сиси. За бога! — Исполинът гневно скочи от канапето и с тежки стъпки започна да обикаля дневната. — Това пък откъде ти хрумна?

— Бяхме се разделили! — Деликатната фея успя да надвика гиганта. — Искях да ти отмъстя, освен това си казах, че сигурно ще бъде забавно. Помислих си, че трябва да ти дам урок, глупако. Имам право да излизам с когото пожелаая в периодите, когато не живеем заедно.

— Сигурна ли си, миличка? — Черните му очи гневно проблеснаха.

— Видяхте ли? — обърна се Сиси към Ив. Вече не изглеждаше нежна и безпомощна, погледът ѝ беше суров. — Ето какво съм принудена да изтърпявам!

— Престанете и двамата. Седнете — заповяда им Ив. — Кога беше първата консултация, Сиси?

— Преди около месец и половина. Излизах с неколцина мъже...

— Какви мъже? — Исполинът отново скочи на крака.

— Излизах с неколцина мъже — повтори тя, без да му обръща внимание. — После Джако се върна в живота ми. Появи се с букетче теменужки, защото знае, че това са любимите ми цветя. Разнежих се и се съгласих отново да заживеем заедно. Ала сега се питам дали не съм взела погрешно решение.

— Това решение може би е спасило живота ви.

— Какво? — Дребничката жена инстинктивно се притисна към гиганта, а той покровителствено я прегърна.

— Мисля, че Дядо Коледа, който снощи ви е посетил, е сериен убиец, действащ по един и същ начин. Предишните му жертви са живеели сами. Имала сте късмет, че приятелят ви е бил тук.

— Божичко! Но... Джако...

— Не се безпокой, мъничката ми. Винаги ще бъда до теб. — Придърпа я на скута си, където тя почти изчезна, и се втрени в Ив.

— Знаех си, че има нещо нередно. Ще ми обясните ли какво става?

— Ще ви кажа каквото мога. После ще помоля двама ви да ме придружите до управлението и да изгледате запис на охранителните камери; искам Сиси да ми съобщи всичко, което успее да си спомни за „Лично за вас“.

— Свидетелите ми оказват пълно съдействие. — Ив се намираше в кабинета на командира Уитни. Беше прекалено напрегната и не я съдържаше на едно място, затова крачеше напред-назад, докато му рапортуваше. — Жената е потресена, не успя да си спомни нищо особено за посещението си в агенцията. Внимателно разгледаха снимката на убиеца, но смятат, че не го познават. Разпитах двамина от мъжете, с които Сиси е излизала. Имат алиби за времето, когато е било извършено поне едно от убийствата. Мисля, че са невинни.

Уитни замислено кимна и зачете рапорта ѝ. Изведнъж възкликна:

— Джако Гонзалес! Нима това е прочутият играч на „Бролърс“?

— Да, сър, разбрах, че е професионален футболист.

— Да му се не види! — Той се усмихна — нещо, което правеше много рядко. — Това се казва играч. По време на последния мач отбеляза три гола. — Покашля се и смутено добави: — Внукът ми е голям негов почитател.

— Нима?

— Жалко, че не е успял да догони онзи тип. Щеше да го смаже на пихтия, повярвай ми.

— И аз мисля така, сър.

— Госпожица Питърсън е голяма щастливка.

— Да, сър. Но следващата жертва може би няма да има нейния късмет. Снощният провал е объркал плановете на престъпника. Мисля, че още довечера ще предприеме следващия си удар. Доктор Майра потвърди предположението ми. Според нея убиецът ще бъде разгневен и емоционално нестабилен. Според мен ще бъде и по-небрежен. Макнаб и Пийбоди имат срещи с по трима партньори. Всичко в клуба е грижливо подготвено. Вече имам списък на хората, които компютърът е избрал за нашите хора. — Поколеба се, сетне реши да бъде откровена. — Сър, онова, което ще предприемем довечера, е

необходимо. Но се страхувам, че докато наблюдаваме клуба онзи ще убие поредната си жертва.

— За съжаление нямаш кристална топка, по която да гадаеш, ето защо трябва да действаме според предварителния план.

— Успях да сведа списъка на евентуалните жертви до малко повече от двеста души. Мисля, че открих още нещо, което ги свързва — театъра. По този начин още хора ще отпаднат. Надявам се Фийни да ни осигури кратък списък на онези, за които заплахата е най-реална. Трябва да им осигурим охрана.

Уитни поклати глава.

— Много добре знаеш, че не мога да ти дам толкова много полицаи.

— Но ако Фийни успее да...

— Дори ако евентуалните жертви останат само петдесет на брой, пак не ще имам достатъчно хора, които да охраняват всеки един от тях.

— Един от тях довечера ще умре. — Тя пристъпи към него. — Трябва да ги предупредим. Ако разгласим чрез медиите за мнимия Дядо Коледа, евентуалната жертва няма да му отвори вратата.

— Сторим ли го — заяви Уитни, — ще предизвикаме паника, в резултат на която има опасност много Дядо Коледовци, които обикалят улиците с благотворителна цел, да бъдат нападнати или дори убити. Тази игра е опасна, Далас. И още нещо — добави той преди тя да успее да му възрази. — Ако се обърнем към медиите, рискуваме да подплашим престъпника. А скрие ли се, може би никога не ще го заловим. Трима души са загинали от ръката му. Мисля, че заслужават възмездие.

Уитни беше прав, но тя не можеше да се примири с мисълта, че има вероятност да умрат още невинни хора.

— Дано Фийни да намали до минимум броя на потенциалните жертви. Тогава ще се обадим на всекиго от тях.

— Ще се разчуе, лейтенант. Бъди сигурна, че новината за серийния убиец ще предизвика паника.

— Нямаме право да ги оставим на произвола на съдбата. Ще бъдем отговорни за смъртта на следващата му жертва. — „Аз ще нося цялата вина“ — помисли си тя, но не го изрече на глас. — Престъпникът знае, че сме разбрали по какъв начин действа и колко души възнамерява да ликвидира. Знае още, че не можем да направим

нищо, освен да чакаме следващия му удар. Играта го забавлява. Прегледах записите от охранителната камера в сградата на Питърсън. Този тип буквално позира, сякаш е актьор, който се наслаждава на ролята си. Ако снощи Гонзалес е имал мач, нежната му партньорка щеше да бъде мъртва. Не ви ли се струва, че четирима убити само за една седмица са прекалено много?

Командирът невъзмутимо я изслуша, сетне промълви:

— Много лесно е да говориш от твоята позиция, лейтенант. Запитвала ли си се как щеше да постъпиш, ако беше на моето място? Не мога да изпълня молбата ти. Не мога да ти позволя да жертваш живота си, както направи преди няколко седмици, прикривайки с тялото си приятеля на Рурк.

— Онзи случай е приключен, сър. — Ив стисна зъби, опитвайки се да овладее гнева си. — А сегашното разследване е в задънена улица. Репортерите вече надушват истината. Ако позволим да загине още някой, цялата вина ще падне върху нас.

Уитни я изгледа с присвити очи.

— Какво си съобщила на Фарст?

— Почти нищо. Помолих я да запази в тайна информацията. Но тя не е единствената репортерка с нюх към голямата новина; освен това малцина могат да се похвалят с нейната работоспособност.

— Ще поговоря с началника на полицията. Нищо повече не мога да направя. Изпрати ми списъка, съставен от Фийни. Ще поискам разрешение да се свържем с всекиго от този списък. Нямам право да отпусна средства за подобна широкомащабна операция, Далас. — Приведе се и я погледна в очите. — Дано да успеете довечера и цялата история да приключи.

Ив завари Фийни пред компютъра в канцеларията ѝ.

— Добре, че си тук. Тъкмо щях да идвам при теб.

— Чух, че Джако Гонзалес бил тук. — Той надникна през рамото ѝ, сякаш очакваше да види прочутия футболист. — Навярно вече си е отишъл.

— Ще го помоля да ти даде автограф.

— Сериозно ли говориш? Много ти благодаря.

— Искам да въведеш в компютъра тези имена и данни. — Подаде му копие от диска и продължи: — Моят компютър отново ми прави номера. Искам да сведеш до минимум списъка на евентуалните жертви. — Издърпа някакво чекмедже и зарови из него. Главоболието ѝ се усилваше. — Успях да получа от Уитни разрешение да се обадя на първите петдесет души. Бог да е на помощ на останалите... По дяволите, къде ми е шоколадчето?

— Не съм го изял. — Фийни извади пликчето със захаросани бадеми, без които не можеше. — Но Макнаб беше тук. Той си пада по шоколадите.

— Ах, този проклетник! — Ив грабна пликчето и лапна цяла шепа бадеми. — Помолих да увеличат снимките, снети от записа на охраняващата камера, но мисля, че ти ще се справиш най-добре. Интересувам се от онази снимка, на която престъпникът се обръща, готов да побегне. Паниката му е очевидна. — Програмира автоготвача да приготви кафе и продължи: — Разполагам със снимките на партньорите, избрани за трите жертви, както и на работещите в агенция „Лично за вас“. Сигурна съм, че ако ги обработиш със сложната си апаратура, ще откриеш приликата на някого от тях с мнимия Дядо Коледа, въпреки че той е умело гримиран, а устните му са скрити от брадата.

— Ако изображението е достатъчно ясно, ще „монтираме“ върху него различно оформени устни.

— Точно така. Мантията прикрива телосложението му, но не и височината му. Струва ми се, че той не носи обувки с дебели подметки, така че ще успееш да определиш ръста му с доста голяма точност. Ръкавиците скриват ръцете му... — Отпи от кафето си и внезапно присви очи. — Дали се е досетил да промени формата на ушите си? Виждат ли се на записа? — Изтича до компютъра и натисна няколко клавиша. На монитора запобягнаха изображения. — По дяволите! А, ето нещо интересно. — Втренчи се в профила на мнимия Дядо Коледа и промълви: — Прекрасно! Ще ти послужи ли?

Ирландецът лапна поредното бадемче и се замисли, сетне отговори:

— Може би. Шапката закрива горната част на ухото, но може би ще успея да направя нещо. Браво, Далас. Едва ли щях да се досетя за това. Ще работим поотделно върху всеки елемент и ще видим какво ще

излезе. Предупреждавам те, че няма да стане бързо. Може би ще ни отнеме цяла седмица.

— Искам да видя истинското лице на този мръсник. — Ив затвори очи и се съсредоточи. — Отново ще тръгнем по следите на шнолата и брошката, както и на гримовеите, с които онзи „разкресява“ жертвите си. Татуировките бяха нарисувани. Може би това ще ни помогне.

— Далас, в повечето салони и клубове в града работят татуировчици.

— Може би някой от тях ще познае маниера на работа на убиеца. Имаме два часа до срещите в клуба. Да се опитаме да ги оползотворим.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пийбоди се наслаждаваше на променената си външност и на ролята си на агент под прикритие. Дразнеше я единствено фактът, че компютърът беше включил Макнаб в списъка на партньорите ѝ. Не я успокояваше мисълта, че това се бе случило, тъй като нейната и неговата самоличност бяха променени така, че да съвпадат с тези на жертвите.

Присъствието му я подлудяваше.

Не ѝ се нравеше да работи с този наперен младеж, издокаран в странни одежди, който непрекъснато се подсмиваше и имаше мнение по всеки въпрос. Все пак си казваше, че ще трябва да се примири с него, щом Ив го намираще толкова способен.

Тя изпитваше безрезервно възхищение и уважение към Ив Далас и я смяташе за най-доброто ченге в Ню Йорк, но си казваше, че дори най-способният полицаи може да допусне грешка. Според Пийбоди Макнаб беше единствената грешка на лейтенант Далас.

Тя седеше в луксозния малък бар и го наблюдаваше как разговаря с пицната блондинка, с която компютърът го беше „сватосал“. Навярно нарочно се беше разположил на съседна маса, за да дразни колежката си.

Присъствието му ѝ пречеше да се наслади на елегантната обстановка. Покривките по масите бяха сребристи, сепаретата бяха в синьо, а върху жълтите стени бяха окачени великолепни репродукции на картини, изобразяващи сцени от нюйоркските улици.

„Много е шик — помисли си тя и погледна към блестящия бар, който беше обслужван от бармани в смокинги. Стената отзад цялата беше в огледала. — Пък и не бих очаквала друго — всичко, което принадлежи на Рурк, е първокласно.“

Тапицираният ѝ стол беше невероятно удобен, напитките великолепни. Масата беше оборудвана с музикална и видео уредба с индивидуални слушалки, в случай че някой клиент пожелаеше да се забавлява, докато чакаше приятел или пиеше уискито си.

Пийбоди се изкушаваше да използва слушалките, тъй като първият ѝ партньор беше ужасно досаден. Казваше се Оскар и беше преподавател по физика. Откакто беше дошъл, се наливаше с коктейли и злословеше по адрес на бившата си съпруга.

Оплака се, че била мързелива и егоистка, пълна мръсница, която отгоре на всичко била фригидна. След като го слуша петнайсет минути, Пийбоди разбра защо „мръсницата“ го е изоставила.

Все пак продължи играта; усмихваше се и бърбореше с Оскар, макар да беше сигурна, че не е човекът, когото търсела. Той беше алкохолик, а убиецът едва ли имаше време да лекува тежкия махмурлук, предизвикан от коктейлите.

На съседната маса Макнаб високо се изсмя и смехът му накара Пийбоди да изскърца със зъби. Докато Оскар допиваше третия си коктейл, тя погледна към колегата си, който иронично повдигна вежди.

Прииска ѝ се да постъпи като хладнокръвна светска дама и да му се изплези.

Изпита неописуемо облекчение, когато Оскар си тръгна разочарован, след като тя не се съгласи на втора среща.

— Ще се видим отново, когато цъфнат налъмите — промърмори и потръпна, когато дочу в слушалките гневния глас на Ив:

— Овладей се.

— Слушам — прошепна в микрофона Пийбоди, като се престори, че отпива от своя коктейл. Сетне погледна ръчния си часовник и въздъхна — следващата ѝ среща беше след десет минути.

— По дяволите! — Гласът на Ив сякаш избухна в слушалките.

Пийбоди се стресна и се задави с коктейла си.

— Какво има, лейтенант?

— Той няма работа тук. По дяволите!

Пийбоди машинално посегна към скритото си оръжие и се огледа. Широко се усмихна, щом забеляза, че Рурк влезе в бара.

— И това ако не е късмет — промърмори тя. — Защо не ми се падне мъж като Рурк?

— Не разговаряй с него — изсъска Ив. — Преструвай се, че не го познаваш.

— Добре, само ще го гледам с луд копнеж като всички жени в бара.

Когато чу ругатните на Ив, тя неволно се изсмя и двойката на съседната маса любопитно я изглежда. Пийбоди се изкашля, отново отпи от коктейла си и възхитено се загледа в съпруга на началничката си.

Той се приближи до бара и барманите се изпънаха като войници, строени за парад, пред които минава генерал. Спря до една маса и поговори с двойката, която седеше там. Наведе се да целуне някаква жена по страната, дружелюбно постави ръка на рамото на един мъж.

Пийбоди се запита дали е добър в леглото; изчерви се и благодари на бога, че мислите ѝ не се предаваха по кабела в камионетката, откъдето Ив ръководеше операцията.

Ив намръщено се взираше в монитора, на който се виждаше залата, заснемана от микрокамерата в яката на сътрудничката ѝ. Наблюдаваше как Рурк самоуверено се движи между клиентите и се зарече при първа възможност хубаво да му се накара.

— Не бива да се намесва в операцията — обърна се тя към Фийни.

— Барът е негов. — Фийни машинално вдигна рамене и си каза, че сега не е моментът за семеен скандал.

— Разбира се. Дошъл е да провери дали барът разполага с достатъчно алкохол. Да му се не види! — Разроши косата си и заръмжа като животно, когато съпругът ѝ се приближи до масата на Пийбоди.

— Добре ли е приготвен коктейлът ви, госпожице?

— Да... аз... по дяволите, Рурк — несвързано изрече тя.

Рурк се усмихна и се наведе.

— Предай на лейтенант Далас да не ме ругае, няма да преча на работата ѝ.

Пийбоди примигна, когато гневният глас на Ив прозвуча в слушалката. После смутено се обърна към Рурк:

— Лейтенант Далас нареди да... да си разкарате готиния задник от тук. Щяла... по-късно щяла да го изрита.

— С нетърпение очаквам този момент. — Той усмихнато целуна ръка на Пийбоди, каза ѝ, че е много красива и излезе от бара. Измервателните уреди във фургона отвън отчетоха рязко повишаване на кръвното на младата жена и учестяване на пулса ѝ.

— Овладей се — нареди ѝ Ив.

— Не съм в състояние да контролирам неволна физическа реакция на външен стимул. — Пийбоди въздъхна. — Действително има страхотен задник... Завиждам ви, лейтенант.

— Вторият кандидат идва. Стегни се.

— Готова съм.

Погледна към вратата и навреме се досети, че трябва да се усмихне. В бара току-що беше влязъл мъж, когото си спомняше от първото си посещение в „Лично за вас“. Тогава бронзовият бог беше привлякъл вниманието ѝ, сетне беше паднал в очите ѝ, когато бе извадил огледалце, за да се наслади на изображението си.

Все пак тя нямаше нищо против да прекара следващия час в компанията на този красавец.

Мъжът застана на вратата и огледа хората по масите. Очите му с цвета на старо злато проблеснаха, щом забеляза Пийбоди. Той леко се усмихна и със заучено движение отметна златнорусата си коса, която се разпиля върху раменете му. Приблужи се до нейната маса и каза:

— Вие сигурно сте Дилия.

— Да. — Пийбоди сподави въздишката си и си каза, че гласът му е прекрасен и че лицето му е по-красиво, отколкото на видеоматериала. — А вие сте Брент, нали?

Сега беше ред на Макнаб ревниво да се намръщи. Реши, че непознатият, който се перчеше пред Пийбоди, е като бездушен, но красив пластмасов манекен. Не можеше да повярва, че тя харесва такъв тип мъже. Личеше си, че онзи се е подлагал на безброй пластични операции. Красотата му беше изкуствена. „Господи, само я погледнете как го зяпа! — с отвращение си помисли той, сетне осъзна, че ревнува. Пийбоди сякаш поглъщаше всяка дума, изречена от бронзовия Аполон. — Жените са толкова... предсказуеми“ — ядно си каза Макнаб.

Вдигна поглед, когато Рурк спря до масата.

— Тази вечер нашата приятелка изглежда невероятно привлекателна, нали?

— Мъжете намират за привлекателна всяка жена, която разголява гърдите си.

Рурк се усмихна — ревността на Макнаб му се струваше забавна. Младежът хвърляше гневни погледи към Пийбоди и нервно

барабанеше с пръсти по масата.

— Очевидно подобни гледки не те вълнуват — иронично отбеляза той.

— Де да беше така — промърмори Макнаб, когато Рурк се отдалечи. — Циците ѝ си ги бива.

— Престани да зяпаш Пийбоди — просъска Ив. — Втората ти партньорка току-що влезе.

— Добре. — Макнаб погледна към дребничката червенокоса жена в блестящ гащеризон. — Включвам се в играта.

Ив намръщено се взираше в един от мониторите, монтиран в специалния фургон.

— Фийни, искам информация за човека с Пийбоди. Има нещо странно в него.

— Нарича се Брент Холоуей, работи като манекен за модни каталози и клипове към „Клайбърн Уилис маркетинг“. Трийсет и осем годишен, два пъти развеждан, няма деца.

— Манекен ли? — Тя присви очи. — Участва в рекламни клипове, следователно е в развлекателния бизнес, нали?

— Изглежда, че отдавна не си гледала телевизия. Според мен в рекламните клипове няма нищо развлекателно. Брент е роден в Мористаун, Ню Джързи. Живее в Ню Йорк от 2049 г. В момента обитава апартамент на Централ Парк Уест. Има много приличен доход. Досието му е чисто — никога не е бил арестуван. За сметка на това са му налагани безброй глоби за нарушаване на правилата за движение.

— С Пийбоди го видяхме при първото посещение в „Лично за вас“. Отдавна ли е клиент на агенцията?

— Само през тази година са го запознали с двайсет жени.

— Питам се защо човек с такава външност и отлична кариера се е обърнал към агенция за запознанства. Запознал се е с двайсет жени, но с нито една не е имал връзка. Какво му липсва, Фийни?

Ирландецът се втренчи в монитора и отсече:

— Ако питаш мен, този тип е надут глупак.

— Прав си, но повечето жени обръщат внимание само на външността. Брент е красив и богат. Все някоя от кандидатките щеше да го впримчи. — Тя забарабани с пръсти по таблото. — Може би някоя от тях се е оплакала от грубото му поведение към нея?

— Не. Срещу него няма оплаквания.

— Тук има нещо гнило — замислено промълви тя; внезапно очите ѝ се разшириха от смайване, защото видя как Пийбоди замахна с юмрук и улучи красивия нос на Брент Холоуей. — Божичко, видя ли какво се случи?

— Счупи го — равнодушно отбеляза Фийни, когато от носа на красавеца шурна кръв. — Отличен удар.

— Какво ли я е прихванало? Какво става. Пийбоди, полудя ли?

— Мръсникът си пхна ръката под масата. — Младата жена скочи на крака, лицето ѝ беше зачервено от гняв. — Разказваше за новата пиеса в „Юнивърс“, изведнъж ме сграбчи между краката. Извратен тип, махай се от очите ми!

— Макнаб, да не си посмьл да мръднеш! — Извика Ив, когато младежът се изправи, готов да се нахвърли върху русокосия красавец. — Ако се намесиш, ще те отстраня от операцията. Изпълнявай заповедите ми, дявол да те вземе! Пийбоди, пусни този нещастник.

Докато тя си скубеше косите от отчаяние, Пийбоди изправи Холоуей на крака и отново го удари. Навярно щеше да потрети, въпреки че красавецът беше забелил очи, но Рурк си проби път през любопитните зяпачи и побърза да издърпа от ръцете ѝ замаяната ѝ жертва.

— Безпокоеше ли ви този човек, госпожице? — загрижено попита той и многозначително се втренчи в гневните ѝ очи. — Приемете най-искрените ми извинения. Позволете ми да ви почерпя още едно питие. — Без да изпуска Холоуей, Рурк със свободната си ръка взе чашата ѝ и я помириша, сетне нареди на сервитьора: — Донеси коктейл „Блиц“. — И тримата бармани се втурнаха да изпълнят поръчката му, а той повлече към вратата Брент, който се беше посъвзел и се опитваше да се съпротивлява, като крещеше:

— Пусни ме! Мръсницата ми счупи носа. Изкарвам си хляба с външността си, а тъпата курва ми счупи носа! Ще я дам под съд! Ще я обадя в полицията!

Щом се озоваха навън, Рурк го запрати към стената на сградата. Главата на Холоуей глухо изкънтя. Очите му се забелиха за втори път.

— Искам да те осведомя, че заведението е мое. — Рурк подчерта думите си, като отново блъсна главата му в стената, докато Ив безпомощно го наблюдаваше от фургона и гневно ругаеше. — Не разрешавам на никого да притеснява посетителите на моето заведение.

Ако някой го направи, горчиво съжалява. Ето защо те съветвам веднага да изчезнеш и да благодариш на бога, че само носят ти е счупен.

— Мръсницата сама си го изпроси.

— О, точно това изобщо не биваше да го казваш.

— Когато се разгневи, ирландецът в него се пробужда — разнежено промълви Фийни, а Ив кръвожадно го изгледа.

Рурк заби юмрук в корема на Холоуей, удари го с коляно между краката и го остави да се строполи на земята.

Сетне погледна към фургона, злорадо се усмихна и влезе обратно в бара.

— Чудесно се справи — похвали го Фийни.

— Повикай патрулна кола да прибере онзи глупак и да го закара в болницата. — Ив потърка очи. — Недоумявам как ще рапортувам за случилото се... Макнаб, Пийбоди, останете по местата си. В никакъв случай — повтарям, в никакъв случай не разкривайте истинската си самоличност. Когато вечеринката свърши, елате у дома. Дано успеем да измислим как да спасим положението.

Минаваше девет. Седяха в кабинета на Ив, която нервно крачеше напред-назад. Всички мълчаха, защото не искаха да си навлекат гнева ѝ. Рурк докосна Пийбоди по рамото и ѝ намигна, за да я поуспокои. Най-сетне Ив наруши мълчанието:

— Успяхте да разговаряте с шестима партньори, което все пак е някакъв успех. Утре по обяд са срещите ви с останалите четирима. Пийбоди, ще съобщиш на Пайпър за инцидента с партньор № 2. Престори се на оскърбена. Интересно ми е как ще реагират собствениците на агенцията. Досега не са постъпвали оплаквания против Брент. Направили сме видеозаписи на всичките ви срещи, но искам от двама ви писмено да изразите впечатленията си. Щом свършим съвещанието, ще се приберете вкъщи. Не излизайте никъде и не изключвайте комуникаторите си. Ние с Фийни ще следим всички обаждания.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди стана. Личеше си, че е смутена, но не сведе очи пред гневния поглед на началничката си. — Моля да ме извините, задето изпуснах нервите си по време на операцията. Съзнавам, че можех да проваля разследването.

— По дяволите разследването! — избухна Макнаб и скочи на крака. — Трябваше да счупиш краката на онзи мръсник. Заслужаваше да го...

— Макнаб, успокой се — прекъсна го Ив.

— Не мога да се успокоя. Гадното копеле си получи заслуженото...

— Детектив Макнаб — с леден тон произнесе Ив и застана пред него. — Доколкото ми е известно, не съм искала мнението ти. Работното ти време приключи. Прибери се у дома и се успокой. Утре сутринта в девет те очаквам в кабинета ми в управлението.

Тя замълча, наблюдавайки как в него се борят противоречиви чувства. Накрая младежът рязко се обърна и излезе, без да каже нито дума.

— Рурк, Фийни, бихте ли ме оставили насаме с Пийбоди?

— С най-голямо удоволствие — промърмори Фийни, който изгаряше от желание да напусне „бойното“ поле. — Да ти се намира ирландско уиски, Рурк? Заслужили сме го след този тежък ден.

— За теб винаги ще се намери — отвърна Рурк и хвърли предупреждаващ поглед към съпругата си, преди да излезе заедно с ирландеца.

— Седни, Пийбоди.

По-младата жена тъжно поклати глава.

— Провалих всичко, лейтенант. Излъгах очакванията ви, не успях да се справя още с първата задача. Имате пълното право да ме отстраните от разследването, ала все пак моля да ми дадете още една възможност.

Ив мълчаливо изчака сътрудничката си да се успокои. Пийбоди беше бледа като платно, но ръцете ѝ не трепереха, раменете ѝ бяха изопнати.

— Не съм казала, че ще те отстраня, полицай. Но ти наредих да седнеш. Седни, Пийбоди — повтори с по-мек тон и се обърна да извади от шкафа бутилка вино.

— Ясно ми е, че един агент под прикритие не бива да се издава при никакви обстоятелства — продължи сътрудничката ѝ.

— Не си се издала, само дето счупи носа на онзи нещастник.

— Реагирах машинално, без да мисля. Осъзнавам, че при подобна операция непрекъснато трябва да обмисляш действията си.

— Слушай, дори една проститутка има право да се възпротиви, ако някакъв мухльо пхне ръка между краката ѝ на публично място. Хайде, изпий чаша вино.

Сътрудничката ѝ посегна да вземе чашата; този път ръката ѝ трепереше.

— Седяхме и разговаряхме, ненадейно усетих как онзи... пхна пръст в мен. Вярно е, че флиртувах с него и му позволих да зяпа гърдите ми... сигурно съм заслужила да постъпи така с мен...

— Престани! — Ив се съжали над нея, сложи ръце на раменете ѝ и я накара да седне. — Не се самообвинявай. Онзи гадняр не е имал право да се гаври с теб. Никой няма право да постъпва така с теб.

„Да завърже ръцете ти и да те изнасили, а ти да го молиш за милост, докато болката разкъсва тялото ти.“

Усети, че ѝ се повдига, страхуваше се, че не ще успее да се въздържи. Обърна се, облегна се на бюрото и се опита да се овладее.

— Не сега — промърмори. — Не сега.

— Лейтенант, лошо ли ви е?

— Нищо ми няма. — Тя остана още миг с гръб към сътрудничката си. — Съжалявам за случилото се. Знаех си, че този човек не е наред.

Пийбоди вдигна с две ръце чашата. Още усещаше как пръстите на мръсника проникват в нея.

— Питам се как е бил допуснат за клиент на агенцията. Нали проучват всички кандидати?

— Вече имаме доказателство, че системата им на проучване не е толкова сигурна, както твърдят. — Дълбоко си пое въздух, почувства, че се е поуспокоила и се обърна. — Утре сутринта ще се оплачеш на Пайпър. Поискай да се срещнеш лично с нея. Направи сцена, заплаши я, че ще съдиш агенцията или ще уведомиш пресата за инцидента. Целта ми е да я изненадаш. Интересува ме реакцията ѝ. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Разбира се. — Пийбоди подсмъркна, опитвайки се да не заплаче. — Няма да ми е трудно, особено в състоянието, в което съм сега.

— Не изключвай комуникатора си. Не можем да използваме информацията, която сме получили при подслушване на разговора ви, но искам непрекъснато да поддържаме връзка. Разрешавам ти да

представиш по-късно рапорта за случилото се тази вечер. Ще помоля Фийни да те закара до вас.

— Благодаря.

Ив изчака секунда и отново се обади:

— Пийбоди, ще ти доверя нещо — ударът ти беше страхотен. Един съвет от мен — при друг случай изритай противника в топките, ако искаш напълно да го обезвредиш.

Сътрудничката ѝ се опита да се усмихне.

— Слушам, лейтенант.

Ив се чувстваше по-уверена, като седеше зад бюрото си, затова се настани там и зачака Рурк. Знаеше, че той ще изпрати Фийни и навярно ще пофлиртува със сътрудничката ѝ, което положително щеше да накара Пийбоди да сънува еротични сънища.

Това бе за предпочитане пред кошмарите, които измъчваха самата нея; кошмари, в които в плътта ѝ се впиваха жадни ръце, а тя беше безпомощна да ги отблъсне.

Внезапно осъзна защо ѝ е толкова трудно да разследва тези жестоки убийства, извършени в името на любовта. Напомняха ѝ миналото, което се беше опитвала да забрави през целия си живот.

Ала сега мъчителните спомени безмилостно я връхлитаха. Всеки път, когато поглеждаше някоя жертва, виждаше себе си.

И изпитваше ужас и отвращение.

— Опитай се да преодолееш слабостта си — заповяда си сама. — Сега най-важното е да заловиш убиеца.

Вдигна поглед, когато Рурк влезе и не откъсна очи от него, докато той прекосяваше кабинета. Съпругът ѝ наля две чаши вино от бутилката, която беше отворила заради Пийбоди, подаде ѝ едната и се настани на стола срещу бюрото ѝ.

Отпи от виното и запали цигара, сетне безмълвно се втренчи в Ив. Тя не издържа и избухна:

— Какво си въобразяваше, че правиш?

Той дълбоко вдъхна ароматния дим, изпусна го през носа си и престолено невинно попита:

— Нима съм ти попречил?

— Не хитрей, Рурк.

— Много ме бива по тази част. Успокой се, лейтенант. — Той вдигна чашата си за тост, а Ив гневно го изглежда. — Не съм провалил операцията ти.

— Не трябваше да бъдеш в бара.

— Може би забравяш, че съм негов собственик. — Тонът му беше предизвикателен. — Имам навик да се отбивам в моите заведения — така персоналът винаги е нащрек.

— Рурк...

— Ив, това разследване те изнервя. Нима мислиш, че не забелязвам състоянието ти? — Престореното му равнодушие изчезна и той повиши глас, скочи от мястото си и започна да се разхожда напред-назад.

Ив си помисли: „Фийни беше прав, че когато Рурк се ядоса, ирландецът в него се пробужда“.

— Пречи на съня ти... и без това спиш толкова малко. Погледът ти издава колко страдаш... Знам какво преживяваш. — Обърна се и в сините му очи проблесна гняв. — Възхищавам се от теб. Ала не искам от мен да бъда безучастен, да се преструвам, че не виждам състоянието ти и да не се опитвам да облекча болката ти.

— Не мисля за себе си, а за онова, което съм преживяла. Измъчва ме мисълта за тримата мъртъвци.

— Разбирам. — Той се приближи до бюрото и приседна на ръба. — Затова си най-доброто ченге, което съм срещал. Те не са за теб само имена, а хора, чийто живот насилствено е бил отнет. Притежаваш способността (която е по-скоро проклятие) да си представяш какво са видели и почувствали миг преди да умрат. Няма да те предам, Ив. — Внезапно се наведе и повдигна брадичката ѝ. — Няма да те оставя да се бориш сама със злото, защото те обичам и уважавам професията ти. Ще ме приемеш, както те приемам и аз.

Ив седеше неподвижно и сякаш поглъщаше думите му, без да откъсва поглед от лицето му. Досега не беше успявала да устои на чувствата, които изразяваха очите му.

— Миналата зима — замислено проговори накрая — ти се натрапи в живота ми. Знаеш, че отначало се съпротивлявах и не желаех да се обвързвам с теб.

Рурк раздражено вдигна вежда.

— Слава богу, че не ми обърна внимание — добави тя и видя как намръщеното му лице внезапно засия.

— Аз също не исках да се обвързвам с теб, а grha.

Сърцето ѝ лудо затуптя — беше я нарекъл „моя любов“ на родния си език. Все пак се насили да продължи:

— От тогава името ти е замесено почти във всеки случай, който разследвам. Признавам, че те използвах, когато ми беше изгодно и това не ми дава покой.

— А на мен доставя удоволствие.

— Известно ми е. — Тя въздъхна и за миг обви пръсти около китката му, напипвайки ритмичния му пулс. — Научи тайните на миналото, които се опитвам да забравя и които непрекъснато ми се натрапват.

— Щеше да си ги припомниш и сама, Ив. Но може би ако сме заедно, спомените няма да ти причиняват толкова голяма болка. Често мисля за собственото си минало. — Думите му толкова я изненадаха, че тя неволно се втренчи в него. — Установих, че присъствието ти ми помага да преодолеем най-тежките моменти. Ето защо искам да бъда до теб, когато ти е най-тежко.

Ив отпи от виното си и се замисли. Рурк беше прав — двамата с него взаимно се подкрепяха.

Но по-важното бе, че можеше да споделя най-съкровениите си мисли с него.

— Знам какво са чувствали: страх, болка, унижение, когато са били голи и безпомощни, когато ги е изнасилвал. Знам какви физически и душевни страдания са изпитвали. Опитвам се да забравя какво е да бъдеш изнасилвана, разкъсвана, омърсена. Спомените отказват да ме напуснат. Ала щом ме докоснеш... — Тя осъзна, че никога не му беше доверявала най-съкровениите си мисли. — Щом ме докоснеш, кошмарът изчезва. Оставаш само ти.

— Обичам те — прошепна той. — Безумно.

— Навярно затова си тук, въпреки че трябваше да заминеш извън планетата във връзка с работата ти. — Ив поклати глава, за да му попречи да я прекъсне с някакво правдоподобно обяснение. — Тази вечер беше до мен, защото знаеше, че може би ще ми потрябва подкрепата ти. Дори сега си готов да спориш с мен, за да ме накараш

да забравя онова, което не ми дава покой. Познавам те прекрасно, по дяволите. Аз съм ченге, а ченгетата са най-добрите психолози.

— Хвана ме на местопрестъплението. Признавам вината си. Какво ще правиш с мен?

— Ще ти благодаря. Все пак искам да ти напомня, че вече единайсет години съм в полицията и мога да се грижа за себе си. От друга страна... — Тя се загледа в чашата си, сетне отпи голяма глътка. — С удоволствие наблюдавах как натупа онзи гадняр, дето се изгаври с Пийбоди. А аз безпомощно седях във фургона. Идваше ми да смажа мръсника, но щях да проваля операцията. Ето защо изпитах удовлетворение, докато те гледах.

— Удоволствието беше изцяло мое. Как е сътрудничката ти?

— Ще се оправи. Случилото се беше шок за нея, както за всяка нормална жена. Препоръчах ѝ да вземе горещ душ и приспивателно и ѝ обещах, че на следващия ден ще се чувства прекрасно. Сигурна съм, че инцидентът не е повлиял на професионалните ѝ качества. Тя е добро ченге.

— Мисля, че до голяма степен го дължи на теб.

— Не ми приписвай незаслужени дела. Момичето е много способно. — Тя студено го изглежда. — Сигурна съм, че си я прегърнал, погалил се я и си я целунал за лека нощ.

Рурк отново повдигна вежда.

— Да речем, че си права. Какво от това?

— Обзалагам се, че сърчицето ѝ още не може да се успокои. Подозирам, че тайно е влюбена в теб.

— Нима? — Той широко се усмихна. — Много интересно.

— Не си играй с Пийбоди и не замайвай главата ѝ. Искам да се съсредоточи върху нарежданията ми.

— Предлагам да се разсредоточиш и да накарам твоето сърчице лудо да тупти.

— Съмнявам се, че ще успееш. Умът ми е зает с друго. Май ще трябва доста да поработиш.

— Обичам работата си. — Той угаси цигарата си и остави чашата вино. — И съм дяволски добър.

Ив лежеше по корем; беше гола, тялото ѝ още вибрираше. В този момент комуникаторът ѝ избръмча. Тя гневно възкликна, изключи видеото и отговори на повикването. След броени секунди скочи от леглото. Анонимен глас беше съобщил в полицията за семеен скандал. Адресът ѝ беше познат.

— Това е апартаментът на Холоуей. По кода, който ми събщи диспечерът, разбрах, че жертвата е мъртва. Убиецът продължава да действа по един и същи начин.

— Ще те придружа. — Рурк скочи от леглото и посегна към панталоните си.

Тя започна да протестира, сетне примирено вдигна рамене.

— Добре. Трябва да повикам Пийбоди и да ѝ съобщя за случилото се, но се страхувам от реакцията ѝ. Оставям на теб да я глезиш; трябва да се държа по-сурово с нея, за да я накарам да се стегне.

— Не ти завиждам заради професията, лейтенант — промълви Рурк докато се обличаше.

— В момента и на мен не ми харесва да съм ченге. — Ив извади комуникатора си и се свърза с Пийбоди.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Брент Холоуей беше живял добре, но бе свършил зле. Обзавеждането на дома му издаваше, че собственикът е бил човек, който се е ръководел едновременно от модата и от желанието за домашен уют. Дневната беше почти заета от канапе с размерите на езеро; върху него бяха нахвърляни триъгълни черни възглавници, които при допир изглеждаха влажни. В тавана беше монтиран огромен монитор. В шкаф, оформен като торс на едрогърда жена, откриха богата колекция от лицензирани и пиратски порно дискове.

По продължение на едната стена се намираше барът, който беше снабден със скъпи напитки и евтини наркотици.

Кухнята беше напълно автоматизирана и безлична — изглежда беше рядко използвана. Кабинетът беше обзаведен с първокласна компютърна система, а в залата за забавления намериха устройство за виртуална реалност и друго за повишаване на настроението. В ъгъла стоеше изключен прислужник дроид със затворени очи.

Холоуей беше в спалнята. Лежеше по гръб върху водния дюшек, а невиждащите му очи се взираха в изображението му, отразено от огледалния балдахин. Беше обвит в сребриста гирлянда, татуировката беше нарисувана на корема му. На шията му имаше сребърен медальон, изобразяващ четири птици.

— Изглежда, че е бил в болницата — отбеляза Ив. — Носът му почти не беше отеъкъл. Синините по лицето му бяха умело прикрити с грим.

Рурк застана на прага, защото знаеше, че не бива да влиза в помещението. Често беше виждал как работи Ив — бързо и компетентно, отнасяйки се към мъртъвците с неподозирана нежност, сякаш това можеше да ги върне към живот.

Наблюдаваше я как провежда стандартния тест за определяне на времето, по което беше настъпила смъртта, като диктуваше на записващото си устройство. Пийбоди и „метачите“ щяха да пристигнат всеки момент.

— Охлузванията върху глезените и китките на трупа показват, че е бил завързан преди настъпването на смъртта в 23:15. Синините по шията са индикация, че жертвата е била удушена.

Вдигна поглед, когато на вратата се позвъни.

— Аз ще отворя — обади се Рурк.

— Добре. Слушам... — Поколеба се само за миг, сетне продължи: — Може ли да заобиколиш програмираните команди и да включиш дроида?

— Мисля, че ще се справя.

— Браво. — Никога не се беше съмнявала в способностите му. Подхвърли му флакон с безцветен спрей и добави: — Напръскай ръцете си. Не искам да оставиш отпечатъците си върху него.

Рурк с отвращение погледна флакона, но все пак го взе.

Ив се обърна към трупа и продължи работата си. Дочу откъм съседната стая приглушени гласове — Рурк разговаряше със сътрудничката ѝ. После вратата се отвори и Пийбоди влезе в спалнята. Отново беше в униформа, записващото устройство беше прикрепено на ревера ѝ, косата ѝ безмилостно беше пригладена в предишната ѝ строга прическа. Ужасените ѝ очи се открояваха върху мъртвешки бледото ѝ лице.

— По дяволите, лейтенант — едва чуто изрече тя.

— Кажи дали ще издържиш. В противен случай е по-добре веднага да се откажеш.

Откакто ѝ бяха съобшили за случилото се, Пийбоди непрекъснато си задаваше същия въпрос. Още не беше сигурна как ще реагира, затова погледна Ив в очите и заяви:

— Трябва да си върша работата, нали?

— Предлагам да се занимаеш с дроида, да прегледаш записите на видеотелефона и на дисковете от охраняващата система. Сетне ще се заемеш с разпита на съседите.

Пийбоди съзнаваше, че Ив ѝ предлага изход от затрудненото положение. За миг се изкуши да приеме предложението ѝ. Беше готова да направи всичко, освен да се приближи до мъртвеца. Ала заяви:

— Предпочитам да работя на местопрестъплението, лейтенант.

Ив дълго се визира в нея, сетне кимна и ѝ нареди да включи записващото си устройство. Обърна се и отново застана до леглото.

— Убиецът е Брент Холоуей, самоличността му е установена. Първоначалният оглед на трупа е извършен от лейтенант Ив Далас. Записът се осъществява от полицаи Дилия Пийбоди. Определени са времето и причината за настъпване на смъртта.

Пийбоди почувства, че ѝ се повдига, но се наведе да огледа трупа.

— Убит е като другите.

— Подходът е същият. Още не сме установили дали жертвата е била изнасилена, не е направен тест за наличието на упойващи вещества в кръвта. Убиецът отново си е послужил с дезинфектанти. Миризмата още се усеща.

Тя извади от чантичката с принадлежностите инфрачервени очила и промърмори, че „метачите“ закъсняват. После нареди на светлините да се изключат.

— Да, наистина е бил напръскан с дезинфектант. „Почеркът“ на татуировката е същият както при предишните жертви. Този тип е отличен татуировчик — добави тя и се наведе толкова ниско, че носът ѝ почти се притисна до корема на мъртвеца. — Подай ми пинсетите, Пийбоди. Тук има косми или влакна. — Без да се обръща, протегна ръка и усети студения метал в дланта си. Сетне огледа влакното през увеличителните стъкла. — Бяло е, прилича на косъм. Върху трупа има няколко от тези влакна. Подай ми плик за веществени доказателства. Изглежда брадата на Дядо Коледа пада и този път не е почистил толкова грижливо след себе си. — Тя внимателно събра всички косми и ги прибра в пликчето. — Мръсникът допусна първата си грешка. — Подаде инфрачервените очила на сътрудничката си и нареди: — Претърси всеки сантиметър от банята. Сигурна съм, че ще намерим още улики, фактът, че снощи не е успял да убие Сиси, е извадил нашия човек от релси. Започва да става небрежен.

Когато „метачите“ най-после се появиха, Ив вече беше открила още няколко косъма и нишки от някаква тъкан. Даде на хората си необходимите указания и потърси Рурк. Намери го заедно с дроида в залата за игри.

— Успя ли да го включиш?

— Разбира се. — Съпругът ѝ, който се беше настанил на удобното кресло, махна към дроида. — Родни, това е лейтенант Далас.

— Приятно ми е да се запозная с вас, лейтенант. — Родни беше нисък и набит, с грозновато лице и дрезгав глас.

Очевидно Холоуей не беше искал дори домашният му помощник да затъмнява собствената му красота.

— Кога се изключи тази вечер?

— В десет и три минути, малко след като господин Холоуей се прибра. Той предпочита да бъде изключен, освен в случаите, когато съм му необходим.

— Тази вечер не си му бил необходим, така ли?

— Навярно не се е нуждаел от услугите ми.

— Посети ли го някой?

— Не... поне до времето, когато се самоизключих. Господин Холоуей изобщо не беше в настроение да посреща гости.

— Какво искаш да кажеш?

— Изглеждаше разтревожен — заяви дроидът и стисна устни.

— Родни, това е полицейско разследване. Длъжен си подробно да отговаряш на въпросите ми.

— Какво се е случило? Да не би да е имало обир?

— Не. Работодателят ти е мъртъв. Спомняш ли си дали някой позвъни на вратата преди завръщането на Холоуей?

— Мъртъв е — повтори дроидът и за миг замълча, сякаш се опитваше да осмисли новината. — Не, тази вечер няхаме гости. Господин Холоуей имаше среща. Прибра се в десет без десет. Беше побеснял от гняв, наруга ме. Забелязах окървавения му нос и попитах дали иска помощ. Каза ми да си го начукам, но аз не съм програмиран за подобна дейност. Извика ми да вървя по дяволите, което беше невъзможно, сетне ми нареди да дойда тук и да се самоизключа. Бях програмиран за включване в седем сутринта.

С крайчеца на окото си Ив забеляза, че Рурк се усмихва. Не му обърна внимание и продължи да разпитва дроида.

— Знаеш ли, че „господарят“ ти е притежавал наркотици и дискове с порнографски филми?

— Не съм програмиран да отговоря на този въпрос.

— Той канеше ли тук сексуални партньори?

— Да.

— Мъже или жени?

— От двата пола. Понякога идваха едновременно мъж и жена.

— Виждал ли си тук мъж висок около метър и осемдесет, с дълги ръце и пръсти. Предполагам, че е от бялата раса, а на възраст е между трийсет и петдесетгодишен. Умее да рисува и проявява интерес към театъра.

— Съжалявам, но не мога да ви отговоря — учтиво се извини Родни. — Описанието е много неточно.

— Прав си, приятел — промърмори тя.

Ив изчака, докато изнесоха тялото, сетне се обърна към Рурк:

— Оказа се, че сме знаели много малко за този Брент. Имал е достатъчно средства и щедро ги е харчил за поддържане на външността си. Обичал е да се любува на изображението си. Виж, почти върху всеки шкаф и масичка има огледало, също и на стените... Потърсил е услугите на агенция за запознанства, където е заявил, че е хетеросексуален, но дроидът му твърди обратното. Успял е да измами хората от „Лично за вас“, които са го проучвали. Още на първата среща с Пийбоди се е опитал да я изнасили. Това ме навежда на предположението, че го е правил и друг път, но е излизал сух от водата.

Тя се разхождаше из дневната, а Рурк мълчаливо я слушаше. Знаеше, че Ив го използва като резонатор на мислите й.

— Възможно е да е бил любовник на Руди или на Пайпър или да е субсидирал агенцията. Другата вероятност е да ги е държал в ръцете си, ако е знаел някаква тяхна тайна. Този човек не е бил самотник, търсещ партньор в живота, а перверзен тип. Руди и Пайпър, или поне един от тях сигурно е знаел за това. — Тя спря до шкафа, в който бяха открили дисковете. — Някои от филмите бяха любителски. Питам се кои ли са били партньорите на Холоуей.

Ив поклати глава и погледна съпруга си. Бяха сами, но сътрудничката й щеше да се върне всеки момент. Поколеба се за миг, сетне си спомни за четиримата убити.

— Не ми се сърди, но ми предстои много работа. Не знам кога ще се прибера.

Рурк добре я познаваше. Приблужи се до нея и я погали по страната.

— Скъпа, ще ми кажеш ли какво искаш от мен, или искаш да го направя и да ти съобща какво съм открил?

Тя въздъхна и пхна ръце в джобовете си.

— Сигурна съм, че за броени часове ще се добереш до информация, откриването на която би отнела на Фийни поне няколко дни. А аз нямам толкова време. Не искам да има повече жертви.

— Ще ти се обадя, когато имам нещо конкретно.

Разбирането, което съпругът ѝ проявяваше, я накара да се почувства още по-зле.

— Ще ти изпратя файла от полицейското управление... — заговори тя и гневно стисна устни, щом забеляза усмивката му.

— Не виждам смисъл да губим ценно време, след като сам мога да го открия. — Наведе се и я целуна. — Радвам се, че мога да ти помогна.

— Подозирам, че изпитваш удоволствие да се изплъзваш от службата по компютърна охрана и да изпробваш нелегални програми.

— Признавам, че до известна степен си права. — Постави ръце на раменете ѝ и замасажира напрегнатите ѝ мускули. — Знай, че ще ти се разсърдя, ако работиш до припадък.

— Както виждаш, още съм на крака. Колата ми трябва, но нямам време да те закарам у дома.

— Бъди спокойна, все ще успея да се прибера. — Отново я целуна, тръгна към вратата, но си спомни нещо и се обърна. — Лейтенант, не забравяй, че довечера в шест Трина и Мейвис ще дойдат у нас, за да те разкрасят за празниците.

— Само те ми липсваха.

— Ще ги забавлявам, ако позакъснееш. — Ив изруга, а той невъзмутимо ѝ махна и излезе.

Младата жена тежко въздъхна, прибра уредите и инструментите в чантата и повика сътрудничката си. Когато се качиха в колата, промълви като на себе си:

— Искам Дики незабавно да се заеме с анализа на влакната и на нишките. Ще пришпоря и патолога, макар да се съмнявам, че от аутопсията ще научим нещо повече от онова, което вече знаем. — За миг изгледа сътрудничката си и добави: — Очаква ни тежък ден,

Пийбоди. Ако искаш, вземи от стимулиращите таблетки, които предписва полицейският лекар.

— Добре съм и без тях.

— Съзнанието ти трябва да е съвсем бистро. До девет трябва да промениш външността си, да отидеш в агенцията и да вдигнеш скандал на Пайпър. Ще запазим в тайна колкото е възможно по-дълго новината за убийството на Холоуей.

— Не се тревожете, знам какво трябва да направя. — Пийбоди се загледа през стъклото в нощния мрак. На ъгъла на Девето авеню собственик на подвижен павилион за закуски топлеше ръцете си на димящата скара.

Ненадейно Пийбоди изрече:

— Изобщо не съжалявам, че счупих носа му. Но отначало се страхувах, че като го видя мъртъв, ще се размекна и ще изпитам угризения.

— Едното няма нищо общо с другото.

— Страхувах се от реакцията си, боях се да вляза в онази стая. Но щом пристъпих прага и се залових за работа, страховете ми изчезнаха.

— Ти си ченге, при това много добро.

— Не искам да се превърна в безчувствен робот. — Тя обърна глава и изгледа Ив. — Мечтая да бъда като вас, да изпитвам съчувствие към мъртъвците.

Колата приближаваше към светофара. Ив се огледа, натисна газта и мина на червено, сетне каза:

— Нямаше да бъдеш моя сътрудничка, ако не те вълнуваха подобни чувства.

Пийбоди облекчено въздъхна.

— Благодаря.

— Можеш да изразиш благодарността си, като се обадиш на Дики. Кажи му, че искам след час да бъде в лабораторията.

Сътрудничката й направи гримаса и неспокойно се размърда на седалката.

— Май не съм чак толкова благодарна.

— Обади му се. Ако откаже, ще се свържа с него и ще го подкупя с цяла каса ирландска бира. Нашият Дики има слабост към това питие.

Ив се излъга — наложи се да обещае на шефа на лабораторията две каси бира и накрая да го заплаши. Все пак в три сутринта той вече беше облякъл престилката си и се подготвяше да изследва влакната и нишките.

Тя неспокойно се разхождаше из лабораторията и наруга помощника на патолога, който се оправдаваше, че заради празниците са изостанали с аутопсиите.

— Слушай, мързеливецо, мога да се обадя на командира Уитни и да те наклепам. Случаят е изключително спешен. Какво пък, ще съобща на медиите, че разследването е в застой, защото твоя милост предпочита да си чете коледните картички, вместо да прави аутопсии.

— Престани да ме заплашваш, Далас. Фризерите ни са пълни с трупове.

— Постави трупа на масата за дисекции и ми изпрати заключението си до шест сутринта; в противен случай ще дойда и собственоръчно ще те разпоря. — Прекъсна разговора и се обърна. — Побързай, Дики.

— Не ме притеснявай, Далас. И не се опитвай да ме шантажираш. Тези веществени доказателства не носят етикет с надпис „спешно“.

— В девет ще го имаш. — Приблужи се до него, хвана го за косата и силно я дръпна. — Още не съм пила кафе и започвам да се изнервям.

— Ами пий, де. — Очите му зад микрохирургическите очила изглеждаха огромни като на бухал. — Нали виждаш, че работя. Какво искаш — бързина или точност?

— Побързай и бъди прецизен. — Отчаяно ѝ се пиеше кафе, затова поръча на автоготвача да ѝ приготви една чаша, сетне самоотвержено отпи глътка от мътната, кафеникава течност.

— Влакното е от човек — провикна се той. — Обработено е с фиксатор и с билков дезинфектант.

Ив толкова се зарадва, че машинално отпи нова глътка кафе, докато прекосяваше помещението.

— За какво служи този фиксатор?

— За запазване на цвета и здравината на косъма. Благодарение на него белият цвят се запазва и косъмът не става чуплив. В краищата на две от влакната има лепило, навярно са се откъснали от перука. И то

скъпа перука, защото е изработена от човешка коса. Ще направя допълнителни изследвания, за да определя вида на лепилото; скоро ще ти съобща търговското название на фиксатора.

— Ами нишките от тъкан и онова, което Пийбоди извади от канала в банята?

— Още не съм го изследвал. Да не ме мислиш за дроид?

— Добре. — Тя затвори очи и за миг притисна клепачите си. — Трябва да отскоча до моргата, за да се уверя, че аутопсират Холоуей. Слушай, Дики... — Сложи ръка на рамото му и си помисли, че той беше страхотен досадник, но отличен специалист. — Разчитам на теб, но трябва да побързаш. Психопатът е умъртвил вече четирима души и вероятно е набелязал петата си жертва.

— Ще работя по-експедитивно, ако не ми висиш над главата.

— Оставям те на спокойствие. Пийбоди!

— Слушам! — Пийбоди, която беше задрямала на стола, се сепна и запримигва.

— Тръгваме — рязко изрече Ив. — Дики, разчитам на теб.

— Добре, добре. Знаеш ли, че още не съм получил поканата си за големия купон, дето довечера ще се състои у вас. — Той кисело се усмихна. — Сигурно се е загубила по пощата.

— Ще я намерим, но след като получа доклада ти.

— Дадено. — Дики доволно се ухили и ентусиазирано се залови за работа.

— Изнудвач! — процеди Ив и подаде на Пийбоди чашата с кафе, докато вървяха към колата. — Изпий го. Ще те ободри или ще те отрови.

Щом се озоваха в моргата, не остави на спокойствие помощник патолога, докато потвърди, че Брент е починал от задушаване и че в кръвта му са открити следи от транквилант, който се продава без рецепта.

Когато се върнаха в управлението, нареди на Пийбоди да отиде в тъмната стаичка с три поставени едно над друго легла, която полицаите шеговито наричаха „курорт“.

Докато сътрудничката ѝ спеше, Ив написа рапортите си. Изпрати задължителните копия и се „подсили“ с още кафе и някаква изсъхнала кифла, която си купи от автомата.

Навън още беше тъмно, когато видеотелефонът ѝ иззвъня и на екрана се появи лицето на Рурк.

— Лейтенант, толкова си бледа, че сякаш си прозрачна.

— Не бой се, не съм крехка като стъкло.

— Открих нещо, което ще те заинтересува.

Сърцето ѝ лудо затуптя. Той знаеше, че не бива да казва нищо повече, тъй като разговорите се записваха.

— Ще опитам да се отбия у дома. Изпратих Пийбоди да подремне още няколко часа.

— Ти също имаш нужда от сън.

— Почти свърших тук. Идвам след малко.

— Очаквам те с нетърпение.

Ив прекъсна връзката и остави кратко съобщение за Пийбоди в случай, че сътрудничката ѝ я потърсеше, преди да се е върнала. Докато шофираше по безлюдните улици, отново се обади в лабораторията.

— Имаш ли нещо за мен?

— Безмилостна си, Далас. Открих, че нишката е от изкуствена вълна. Цветът на тъканта е бил червен.

— Като на одеждите на Дядо Коледа ли?

— Да, но няма нищо общо с дрехите на белобрадите старци от Армията на спасението. Бедните хорица не могат да си позволят толкова скъп плат. Производителите твърдят, че материята е по-качествена и по-здрава от платовете, изтъкани от истинска вълна, но това са пълни глупости — изкуственото никога не е по-добро от естественото. Костюмът е бил скъп също като перуката. Твоят човек май не страда от липса на пари.

— Справил си се блестящо, Дики.

— Откри ли поканата ми, Далас?

— Да, беше паднала под бюрото ми.

— Случват се и такива неща.

— Изпрати ми резултатите от изследванията на онова, което извадихме от канала и ще получиш поканата.

Докато шофираше към дома си, Ив забеляза, че небето на изток започва да просветлява.

Знаеше къде е Рурк. В тайното помещение, където имаше сложна апаратура, за която тя не би трябвало да знае. Приблужи се до вратата, постави ръка върху специалната пластина и каза:

— Лейтенант Ив Далас.

След секунда вратата се отвори.

Рурк не беше спуснал завесите върху стъклото, което беше покрито със защитен слой и беше непрозрачно. Подът на голямото помещение беше мраморен, трите стени бяха украсени с картини от прочути художници, а върху четвъртата бяха монтирани няколко монитора.

В момента работеше само единият. Рурк, който седеше зад подковообразното бюро, преглеждаше борсовите сведения.

— Справил си се по-бързо, отколкото очаквах.

— Лейърите, през които трябваше да проникна, се оказаха по-малко. — Посочи ѝ стола до себе си. — Седни, Ив.

— Как мислиш, възможно ли е било сама да се справя? Не ми се иска да лъжа в рапорта си.

„Скъпата ми жена е почтена до мозъка на костите си“ — развеселено си помисли той, а на глас каза:

— Разбира се, че беше възможно, но щеше да ти отнеме няколко дни. Седни — повтори, хвана я за ръката и я накара да се отпусне на стола.

Ив забеляза, че беше привързал косата си с тънка кожена каишка... кой знае защо в подобни случаи изпитваше желанието да освободи гъстите му кичури. Беше запретнал ръкавите на черния си пуловер и тя се загледа в ръцете му... в дългите му пръсти, които можеха да ѝ доставят такова удоволствие... Почувства, че се унася и рязко тръсна глава. Примигна, а Рурк нежно повдигна брадичката ѝ и докосна трапчинката ѝ.

— Още миг и щеше да заспиш, нали?

— Бях... бях се замислила.

— Не можеш да ме излъжеш, скъпа. Предлагам да се споразумеем: ще ти съобщя онова, което те интересува, а довечера ти ще се прибереш навреме. Ще вземеш таблетка за отпускане на нервите...

— Слушай, нямам намерение да се пазаря.

— Но ще го направиш, ако държиш на информацията. Иначе ще я изтрия. — Той протегна ръка и се престори, че натиска клавиша, чието предназначение беше неизвестно на Ив. — Ще се прибереш, ще вземеш транквилант и ще се оставиш в ръцете на Трина.

— Нямам време да си правя прическа.

Рурк само се усмихна — беше уредил да й направят масаж и да я подложат на процедура, след която щеше да се почувства отморена и бодра.

— Ще получиш сведенията, само ако се съгласиш на условието ми.

— На бюрото ме чакат четири диска...

— В момента изобщо не ме е грижа, дори да бяха четиристотин. Запомни, че освен полицай си и моя съпруга. Ще ти дам информацията... при положение, че приемеш предложението ми.

— Истински гадняр си... Изнудваш ме като Дики.

— Моля? Я повтори!

Напуши я смях като забеляза, че го е обидила. Не й се искаше да признае, че съпругът ѝ е прав.

— Добре, съгласна съм. Казвай какво откри.

Рурк намръщено я изгледа, сетне нареди на компютъра:

— Съхрани информацията на монитор № 4, изключи го. Файл „Холоуей“ на всички монитори. Преди четири години нашият приятел доста се е изръсил, за да се сдобие с нова самоличност. Истинското му име е...

— Джон Б. Бойд. По дяволите! — Ив стана, приближи се до стената с мониторите и зачете първата полицейска справка:

„Сексуален маниак, бил е обвинен в изнасилване, после потърпевшата оттеглила обвинението си. По-късно е получил присъда за осъществяване на сексуален контакт против волята на партньора. Прекарал е шест месеца в клиника за хора с психични заболявания и е упражнявал общественополезен труд. Ама че глупост. Разминал се е с присъда за притежаване на забранени от закона предмети за полово задоволяване. После доброволно се е подложил на лечение, прилагано при сексуалните мании. След

завършване на лечението в досието му не е вписано нищо повече.“

— Да му се не види! Този човек е бил извратен, но никой не му е обърнал сериозно внимание.

— Бил е богат — изтъкна Рурк. — Лесно е да подкупиш някой съдия, който да си затвори очите за „дребни“ сексуални прегрешения. Досега Холоуей е успявал да се изплъзне от закона, но е свършил живота си изнасилен и удушен. Дали това е ирония на съдбата или правосъдие?

— Правосъдието се раздава в съдебната зала — сопна се тя. — Изобщо не ме е грижа за иронията на съдбата. Възможно ли е от „Лично за вас“ да са се добрали до тази информация?

— Да. — Той сви рамене. — Както вече ти казах, откриването ѝ изобщо не ме затрудни. Всеки специалист би трябвало да се справи. Промяната на самоличността би могла да послужи за заблуда само при стандартно проучване.

— Провери ли какво е било финансовото му състояние?

— Разбира се. Компютър, искам сведенията на монитор № 6. Както забелязваш, нашият човек е бил доста състоятелен. Изкарвал е добри пари и е имал добър брокер, който ги е инвестирал разумно. Не е бил скъперник, наслаждавал се е на парите. Направиха ми впечатление няколко депозита в сметката му; сумите са прекалено големи, за да бъдат от заплатата му като манекен или печалби от инвестициите му. В продължение на две години, на всеки три месеца някой е внасял на негово име по десет хиляди долара.

— Ясно. — Тя отново пристъпи по-близо до монитора. — Успя ли да разбереш кой е „благодетелят“?

— Питам се докога ще търпя обидите ти. — Рурк престорено тежко въздъхна, когато видя намръщеното ѝ изражение. — Разбира се, че успех. Преводите бяха направени по банков път; въпреки усилията на изпращача да се прикрие, източникът беше един...

— Агенция „Лично за вас“ — прекъсна го тя.

— Бива си те — отличен детектив си.

— Ясно е, че ги е изнудвал. Или е заплашвал само братата или сестрата. Имаш ли инициалите на човека, който е изпратил парите?

— Банковата сметка е на името на двамата. Изпращачът би могъл да бъде всеки от тях. Използвана е парола вместо подпис.

— Това ми дава право да ги повикам на разпит и да ги накарам да се поизпотят. Но първо ще изпратя Пийбоди — нека ги разтрепери. После идва моят ред.

— Само гледай да се прибереш до шест.

Тя нетърпеливо му обърна гръб. Първите слънчеви лъчи проникнаха през стъклото и сякаш лицето ѝ стана още по-бледо, а сенките под очите ѝ по-големи.

— Щом съм обещала нещо, ще го изпълня.

— Не се съмнявам. — Рурк си каза, че ако се опита да го измами, ще отиде в управлението и насила ще я заведе вкъщи.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив реши, че е най-добре да атакува заподозрените, докато още са под въздействието на скандала, предизвикан от Пийбоди. Ако сътрудничката ѝ добре изиграеше ролята си, Руди и Пайпър щяха да са изпаднали в паника: не можеха да си позволят разгневената клиентка да разгласи за случилото се пред медиите и да заведе дело срещу агенцията.

В девет и половина влезе в козметичния салон, приближи се до бюрото на младата жена, която записваше клиентите, и ѝ показа снимката на Холоуей. Ако всичко вървеше по план, точно щеше да свършва с разпита на момичето, когато Пийбоди щеше да излезе от кабинета на Пайпър.

— Разбира се, че познавам господина. Идва всяка седмица.

— Всяка седмица ли? Че защо?

— Подстригва се, правят му маникюр и масаж, поставят му козметична маска и го подлагат на ароматотерапия, която действа подмладяващо. — Ивет, която днес беше олицетворение на любезността, въздъхна, докато отново разгледа снимката на Холоуей. — Много е красив и знае как да поддържа външността си. Веднъж месечно отделя по цял ден за козметични процедури.

— Един и същи консултант ли използва?

— Разбира се и то защото Саймън е най-добрият. Преди няколко месеца беше в отпуск, а господин Холоуей направи голям скандал заради отсъствието му. Разрешихме му безплатен „О делукс“, за да го успокоим.

— Какво е „О делукс“?

— „О“ означава „оргазъм“, миличка. Предоставяме на клиентите специални помещения, оборудвани с апаратура за виртуална реалност и холограмни изображения, както и компаньонки-дроиди. „О делукс“ струва петстотин долара, но си струваше да го предложим безплатно на господин Холоуей, за да го запазим като клиент. Хора като него харчат тук по пет хилядарки месечно само за козметични процедури.

— А „О делукс“ е най-сигурното средство за омилостивяване на разгневен клиент, нали?

— Точно така. — Ивет широко се усмихна; беше се успокоила, че лейтенант Далас не ѝ се сърди заради грубото посрещане при първото ѝ посещение на агенцията. — Защо ме разпитвате за него? Направил ли е нещо лошо?

— Да речем, но повече няма да го прави. Саймън тук ли е?

— Върна се в трета зала. Потърсете го там.

Ив тръгна по коридора и мина през летяща стъклена врата; върху матовото стъкло бяха изобразени силуети на мъже и жени с идеално телосложение.

Дочу приглушени гласове и музика, звука от плискаща се вода, чуруликане на птици. Долови аромата на евкалипт, рози и мускус.

От двете страни на коридора имаше врати, боядисани в пастелни цветове. Една от тях беше открехната; Ив надникна в помещението и видя тапицирана маса, сложна апаратура, огледала и малка компютърна станция. Потръпна, тъй като ѝ се стори, че се намира в болница, а тя изпитваше ненавист към всички здравни заведения.

Докато се оглеждаше за трета зала, друга врата се отвори и консултант с бяла престилка изведе някаква жена, която от глава до пети беше покрита с нещо, наподобяващо зеленикава кал. Ив се обърна към служителя:

— Къде се намира трета зала?

— Завийте наляво по коридора. На вратата има табела.

— Благодаря. — Тя проследи с поглед консултантът, който заяви на клиентката, че след десет минути, прекарани в „пустинната зала“, щяла да се почувства като нов човек.

Ив едва се сдържа да не потръпне от ужас.

Зави наляво по коридора и видя огромния басейн, около който бяха засадени миниатюрни плачещи върби. В басейна вече имаше три жени, потопени до гърдите в бълбукаща розова вода.

Друга жена плуваше сама във вана с гъста зеленикава течност. Имаше още един, по-малък басейн, където температурата на кристално синята вода беше едва пет градуса. Ив се разтрепери само като погледна термометъра.

Когато стигна до трета зала, чиято врата беше синя като великденско яйце, тя почука и побърза да влезе. По-късно с насмешка

се питаше кой е бил най-изненадан: самата тя, Саймън или Макнаб, който лежеше на специалния стол, а лицето му беше покрито с нещо подобно на черна кал.

— Това е зала за процедури. — Саймън размаха ръце и се втурна да препречи пътя ѝ. — Забранено е влизането на външни лица. — Незабавно напуснете.

— Трябва да говоря с теб. Ще ти отнема само няколко минути.

— Прекъсват работата ми. — Той отчаяно плесна с ръце и наоколо се разхвърча кал.

— Две минутки — повтори Ив и едва не се разсмя, когато Макнаб театрално забели очи зад гърба на Саймън.

— Незабавно напуснете! — повтори консултантът и се обърна към Макнаб: — Моля да ме извините. Маската трябва да засъхне. Отпуснете се, дайте почивка на съзнанието си. Връщам се веднага.

— Не се притеснявайте — промърмори младежът.

— Шшт, не говорете. — Саймън усмихнато допря пръст до устните си. — Отпуснете лицевите мускули, не мислете за нищо. Затворете очи и си представете как тялото и душата ви се пречистват.

Щом излезе в коридора, угодническата му усмивка помръкна и той се сопна на Ив:

— Не разрешавам да безпокоите клиентите ми.

— Извинявай. Но вече си загубил един от постоянните си клиенти.

— Какво искате да кажете?

— Брент Холоуей е мъртъв.

— Какво? Не може да бъде! — Саймън залитна и се подпря на стената, притискайки към сърцето си изцапаната си с кал ръка. — Беше тук само преди няколко дни. Навярно имате грешка.

— Нямам. Тази сутрин го видях в моргата.

— Задушавам се... — дрезгаво прошепна той и хукна по коридора. Бялата му престилка се развяваше след него. Ив го последва и го откри в малка, елегантно обзаведена чакалня. Той седеше на тапицирания с коприна диван, беше свел глава между коленете си.

— Не подозирах, че новината толкова ще те разстрои. Навярно двамата сте били приятели.

— Аз съм... бях негов консултант, поддържах външността му. Хората с моята професия са най-интимните приятели на своите

клиенти.

При мисълта, че може да споделя най-интимните си тайни с Трина, Ив отново потръпна.

— Съжалявам за лошата новина, Саймън. Искаш ли чаша вода?

— Да... всъщност, не. Господи! — Той вдигна глава и с треперещи пръсти натисна копчето на автомата, който стоеше на масичката до него. На фона на огненочервената му коса лицето му изглеждаше пепелявосиво. — Ще взема нещо успокоително... Студен чай от лайка — нареди, облегна се назад и затвори очи. — Как е умрял?

— Точно това разследваме. Разкажи ми за него, за жените, от които се е интересувал. Навярно е споделял с теб, щом сте били толкова близки.

— Беше много взискателен. Уважавах го, защото знаеше какво иска и на всяка цена държеше да запази красотата си. Господи, не мога да повярвам, че е мъртъв! — Грабна високата чаша от подноса на дроида. — Извинете, миличка. Това беше тежък удар за мен. — Отпи голяма глътка чай, сетне дълбоко си пое въздух. Страните му леко поруменияха.

— Никога не пропускаше деня за процедури и ме препоръча на много свои приятели, защото беше доволен от работата ми.

— Имаше ли връзка със служителка от козметичния салон или с някоя клиентка?

— На хората от персонала е забранено да поддържат интимни връзки с хората, които обслужват. Господин Холоуей не ми е споменавал, че излиза с жена, с която се е запознал тук. Знам само, че обичаше жените и водеше пълноценен сексуален живот.

— Нима е споделял абсолютно всичко с теб?

— Клиентите споделят с нас най-съкровени тайни, които ние пазим, както свещениците запазва тайната на изповедта. — Саймън подсмръкна и остави на масичката празната си чаша.

— Падаше ли си и по мъже?

Той стисна устни, сетне промърмори:

— Никога не е споменавал подобно нещо. Неприятно ми е да обсъждаме този въпрос, лейтенант.

— И на Холоуей едва ли му е било приятно да умре в разцвета на силите си. — Тя изчака, докато Саймън осъзна думите ѝ.

— Права сте — избърбори той. — Моля да ме извините, но съм потресен.

— Известно ли ти е дали някой мъж от персонала е проявявал сексуален интерес към Брент?

— Не. Поне не съм забелязал подобни признаци или... вибрации, ако щете. Ние тук сме професионалисти и не си позволяваме волности с клиентите.

— Имаш ли колега, който да прави татуировки?

Саймън шумно въздъхна.

— Да, неколцина души са отлични татуировчици.

— Интересуват ме имената им.

— Попитайте Ивет — тя ще ви даде всички необходими сведения. Трябва да се върна при моя клиент. — Притисна с пръсти слепоочията си и промълви: — Не бива да дам воля на чувствата си, което ще ми попречи да изпълнявам професионалните си задължения. Лейтенант... — Той отпусна ръка в скута си и изглежда Ив с потъмнели от мъка, насълзени очи. — Брент нямаше семейство. Какво ще правят с тя... Кой ще го погребее?

— Разноските по погребението ще се поемат от държавата.

— Не бива да бъде сам в последния си път. — Саймън се изправи и добави: — Ако ми разрешите, ще се погрижа за погребението. Дължа го на Брент.

— Мисля, че ще го уредим. Но ще трябва да отидеш в моргата и да попълниш необходимите документи.

— В моргата ли? — Устните му потрепнаха, после той се овладя и кимна.

— Ще предупредя служителите да те очакват. — Ив се трогна от ужасеното му изражение и побърза да го успокои: — Не се налага да видиш мъртвеца, тъй като вече сме го идентифицирали. Ще попълниш задължителния формуляр и ще изпратят трупа в избрания от теб мемориален център.

— О, така ли? — Той облекчено въздъхна. — Много ви благодаря... Извинете, но клиентът ме чака. Не е полагал достатъчно грижи за кожата си, за щастие е много млад и ще мога да му помогна. Всеки човек е длъжен да поддържа външността си. Красотата действа като балсам за душата.

— Хм, интересна теория. Не оставяй клиентът да те чака, Саймън. Скоро отново ще се чуем.

Върна се в приемната и точно когато Ивет ѝ подаваше разпечатка с имената на татуировчиците, се появи Пийбоди. Беше почервеняла и очите ѝ гневно искряха. Едва забележимо кимна на Ив и се обърна към момичето:

— Искам талон от „Лично за вас“. Препоръчват ме за вашата „диамантена“ процедура.

— Това е най-доброто, което предлагаме — засия Ивет. — Миличка, изглеждате изтощена. Незабавно ще се погрижим за вас.

— Благодаря. — Пийбоди се приближи до остъкления шкаф и се престори, че разглежда разноцветните шишенца, съдържащи препарати, чието редовно използване гарантираше запазването на красотата и жизнеността. Сетне бързо зашепна на Ив:

— И двамата бяха потресени, но умело прикриха изумлението си, опитаха се да ме убедят, че погрешно съм изтълкувала поведението на Брент. — Тя презрително се изкиска. — Бяхте права, като предвидихте реакцията им. Обещаха ми веднага да се заемат с въпроса, предложиха ми втора безплатна консултация, както и процедура в козметичния салон. Прегледах брошурата и забелязах, че „диамантената“ процедура струва пет хилядарки, но не дадох вид, че съм доволна. Заявих, че ще приема безплатното обслужване в козметичния салон само за да успокоя нервите си, след което ще потърся съдействието на адвоката си.

— Браво, добре си се справила. Разговаряй с козметичките, докато те масажират и те мажат с какви ли не гадости. Интересува ме всичко — реакциите и мненията им, клюките. Поискай да се консултираш и с мъже — специалисти по женската хубост.

— Ще направя всичко в името на дълга, лейтенант.

— Вие ли сте госпожица Пийбоди?

Тя се обърна и зяпна от изумление, когато видя красавеца, напомнящ бог от древните митове.

— Казвам се Антън — продължи златокъдрият Аполон. — Ще ви помогна да пречистите организма си с билкови отвари. Моля, последвайте ме.

— С удоволствие. — Пийбоди възторжено забели очи, а красавецът я хвана за ръка и я отведе.

Ив пхна разпечатката в чантата ѝ, сетне се отправи към етажа, където се намираше кабинетът на Руди и Пайпър.

— Шефовете са заети — надменно заяви секретарката.

— Сигурна съм, че ще ме приемат. — Ив ѝ показа значката си.

— Знам коя сте, лейтенант. Руди и Пайпър са заети. Ако желаете, можете да си запишете час.

Ив се приведе и любезно попита:

— Знаете и какво се случва с хората, които пречат на полицията?

Жената сведе очи и промълви:

— Изпълнявам нареждания.

— Да бъдем наясно — или ще ме пуснеш при шефовете си, или ще те арестувам за това, че отказваш съдействие на полицейски служител и че си безнадеждно глупава. Имаш десет секунди, за да направиш избора си.

— Извинете за момент. — Секретарката се обърна, включи слушалките и прошепна нещо в микрофона. Лицето ѝ се изопна. — Наредиха да ви пусна, лейтенант.

— Видя ли, изборът не се оказа толкова труден. — Ив прибра значката си и отвори остъклената врата. Руди и Пайпър я чакаха пред кабинета си.

— Необходимо ли беше да тормозите секретарката? — обади се Руди.

— Да, защото играеше ролята на куче-пазач. Интересувам се защо днес не желаете да разговаряте с мен?

— Имаме много работа.

— Съжалявам, но работата ви ще изостане. Налага се да дойдете с мен.

— Да дойдем с вас ли? — Пайпър се облегна на рамото на Руди. — Защо? И къде?

— Ще ме придружите до полицейското управление. Брент Холоуей е бил убит снощи. Трябва да ви разпитам.

— Убит ли? — Пайпър залитна и щеше да падне, ако брат ѝ не я беше подкрепил. — Божичко! Като другите ли? Чу ли, Руди?

— Успокой се, скъпа. — Той я прегърна и погледна Ив. — Няма да дойдем в полицията.

— За съжаление въпросът не подлежи на обсъждане. Избирайте: идвате с мен доброволно или ще повикам няколко униформени

полицаи, които ще ви закарат в управлението.

— Нямате причина да ни арестувате.

— Засега не ви арестувам, нито предявявам срещу вас никакви обвинения. Моля ви да се явите за официален разпит.

Руди въздъхна и окуражаващо стисна треперещата ръка на сестра си.

— Ще се свържа с нашите адвокати.

— Ще им се обадиш от управлението.

— Предлагам да ги разпитаме поотделно — обърна се Ив към Фийни, докато наблюдаваха Пайпър през стъклото. Тя седеше до масичката в първата зала и ритмично се поклащаше, докато единият адвокат ѝ шепнеше нещо. — Мисля, че така ще научим повече. С кого от двамата ще се заемеш?

Ирландецът се замисли, после отсече:

— Ще започна с Руди. После с теб ще се разменим, за да ги разстроим, щом привикнат с ритъма. Ако един от тях прояви признаци на слабост, ще обединим усилията си.

— Съгласна съм. Макнаб обади ли се?

— Току-що. Съобщи, че тръгва от салона. Ще се запознаем с рапорта му, веднага щом свършим тук.

— Кажи му да не си тръгва. Ако успеем да изкопчим нещо от Руди и Пайпър, ще поискаме разрешение за достъп в компютъра им. Надявам се той да открие информация, която да ни помогне.

„В противен случай — мислено добави Ив — отново ще потърся съдействието на «вълшебника» Рурк.“

— Дай ми сигнал, когато искаш да се сменим — каза тя на Фийни.

— Ти също.

Ив влезе в помещението за разпит. Адвокатът побърза да се изправи, изпъчи се като петел и изрече точно онова, което тя очакваше:

— Лейтенант, постъпвате незаконно. Причинила сте дълбок емоционален стрес на клиентката ми. Нямате право да я разпитвате.

— Ако желаете да отменим разпита, трябва да получите нареждане от съда. — Тя включи записващото устройство и задиктува: — Разпитът се провежда от лейтенант Ив Далас. Разпитваната се

нарича Пайпър Хофман и е поискала да присъства адвокатът ѝ. Прочетени са ѝ правата ѝ. Разбирате ли какви са правата и задълженията ви, госпожице Хофман?

Пайпър погледна към адвоката си и го изчака да кимне, за да отговори положително.

— Познавахте ли Брент Холоуей?

Тя рязко кимна.

— За протокола: разпитваната даде утвърдителен отговор. Беше ли клиент на „Лично за вас“?

— Да.

— Признавате ли, че чрез агенцията сте запознавали покойния с различни жени, също ваши клиентки?

— Нашата цел е да запознаваме хора с еднакви интереси и амбиции, да им даваме възможност да се срещнат и да задълбочат връзката си.

— Каква връзка имате предвид — романтична или сексуална?

— Това зависи от желанието на всяка двойка или на всеки клиент.

— Твърдите ли, че проучвате кандидатите, преди да ги приемете, преди да платят таксата, преди да ги запознаете с други клиенти?

— Да... и то много обстойно. — Пайпър сякаш с облекчение въздъхна, като забеляза насоката на разпита. Поизправи се на стола и отметна сребристите си кичури. — Длъжни сме да се погрижим нашите клиенти да отговарят на определени условия.

— Надявам се, че тези условия изключват сексуално извратени хора.

— Точно така. — Пайпър надменно я изгледа и стисна устни. — Много сме стриктни в това отношение.

— Но сте направили изключение за Брент Холоуей.

— Какво? — Пайпър сви ръцете си в юмруци и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Не знам за какво... — Тя замълча и безпомощно се втренчи в адвоката си.

— Клиентката ми вече ви обясни политиката на агенцията, лейтенант. Моля, преминете към следващия въпрос.

— Брент Холоуей е бил осъден за изнасилване, няколко пъти е бил обвинен в сексуален тормоз и извършване на перверзни актове. — Докато Ив говореше, Пайпър пребледня като платно. — Твърдите, че

грижливо проучват кандидатите, че не допускате хора, склонни към сексуални извращения. Питам ви тогава защо сте приели Брент Холоуей за ваш клиент?

— Ние... аз... — Тя машинално закърши ръце и в очите ѝ проблесна страх. — Нямаме подобна информация за него.

— Може би името Джон Бойд ви е познато? — Ив внимателно наблюдаваше среброкосата жена и забеляза как за секунда на лицето ѝ се изписа виновно изражение. — Похвалихте се, че разполагате с първокласна компютърна система. Дължни сте били да потърсите повече информация за дадения кандидат. Питам се дали сте проявили небрежност или не сте истински професионалисти.

— Не ми харесва тонът ви, лейтенант — намеси се адвокатът.

— Ще бъде отбелязано в протокола. Отговори, Пайпър. — Гневът я накара да забрави учтивата форма за обръщение.

— Нямам представа какво се е случило. — Пайпър се задъхваше и притискаше длани към сърцето си. — Наистина не знам.

„Лъжеш — помисли си Ив. — Лъжеш, той те е изплашил до смърт.“

— Четирима клиенти на агенцията са мъртви. Четирима! Доверили са ви се и са заплатили с живота си. Всеки от тях е бил изтезаван, изнасилен и удушен.

— Това е ужасяваща случайност... само случайност. — Пайпър се разтрепери и още по-силно се задъха. — Така каза Руди.

— Но ти не му вярваш — промълви Ив и се приведе към нея. — Изобщо не му вярваш. — Тя извади от чантата си четири снимки и ги нареди на масичката. Гледката на мъртъвците беше ужасяваща. — Това не е случайност, нали?

— Господи! Господи! — Пайпър закри лицето си с длани. — Приберете ги. Божичко, повдига ми се.

— Това беше излишно! — Адвокатът скочи от мястото си, беше почервенял от гняв.

— Убийството също е излишно — сопна се Ив и се изправи. — Ще прекъсна разпита за няколко минути, за да дам възможност на клиентката ви да се успокои. — Изключи записващото устройство и излезе.

Застана зад стъклото и повика Фийни по комуникатора.

— Извадих я от равновесие — каза му, когато той застана до нея. — Ще ти бъде лесно да я тласнеш към самопризнание. Съветвам те да се престориш, че ѝ съчувстваш, да се държиш с нея като с твоя племенница.

— Винаги взимаш ролята на лошото ченге — оплака се ирландецът.

— Просто съм родена за нея. И тъй, гледай да спечелиш доверието на Пайпър, сетне я попитай защо Холоуей ги е изнудвал.

— Дадено. Руди не се предава. Държи се изключително нагло.

— Прекрасно. Точно съм в настроение да смачкам фасона на някой нахалник. — Тя машинално посегна към пликчето със захаросани бадеми, с каквито Фийни се запасяваше, и си взе цяла шепа. — Пайпър отрича да са знаели за „подвизите“ на Холоуей. Знаеш ли, радвам се, че ме излъга, защото така по-лесно ще получим разрешение за достъп до компютърната система на агенцията. Ще се опитам да го осигуря, преди да се заема с разпита на Руди.

Когато влезе във второто помещение, беше освежена от чашата набързо изпито кафе. Включи записващото устройство и задиктува:

— Разпитът продължава лейтенант Ив Далас. Отбележи часа и датата. — Седна, усмихна се на Руди и на адвокатата му, сетне каза: — Да започваме, момчета.

Приложи почти същата система на разпит като при Пайпър, но вместо да пребледнее и да се разтрепери, Руди сякаш ставаше все по-решителен.

— Искам да разговарям със сестра ми — внезапно заяви той.

— В момента я разпитват.

— Пайпър е изключително деликатна и чувствителна. Тази отвратителна история ще се отрази много зле на психиката ѝ.

— Четирима души са още по-зле, приятел. Прав си, че се притесняваш от онова, което сподели сестра ти с мен. — Интуицията ѝ подсказа, че сега е моментът да блъфира. — Признавам, че състоянието ѝ е тревожно. Дано се съвземе, когато и ти направиш пълни самопризнания.

Видя как той сви ръцете си в юмруци и се запита какво биха показали тестовете на доктор Майра за склонността му към насилие.

— Разрешете ѝ да си почине — рязко изрече Руди, екзотичните му зелени очи бяха безизразни. — Тя трябва да вземе успокоително и

да медитира.

— Нямаме навика да прекъсваме разпита, за да позволим на обвиняемите да медитират. Освен това сестра ти не е беззащитна, там присъства адвокатът ѝ. Навярно с нея сте много близки, което е естествено за близнаци.

— Така е.

— Холоуей предлагал ли ѝ е да се любят?

— Не — сопна се Руди.

— А на теб?

— Не. — Той посегна към чашата с вода, а Ив забеляза, че ръката му не трепери.

— Защо му плащахте?

Водата се изплиска и Руди побърза да постави чашата обратно на масичката.

— Не ви разбирам.

— В продължение на две години всеки месец сте превеждали по сметката му десет хиляди долара. С какво ви е държал в ръцете си, Руди?

Той гневно се обърна към адвоката си:

— Смятах, че тайната на влоговете е гарантирана.

— Разбира се. — Защитникът изпъна рамене и машинално заопипва медальоните, които според последната мода висяха от ревера му. — Лейтенант, ако сте проучвали финансовото състояние на моя клиент безпричинно и без надлежно разрешение...

— Не съм споменала за проучване — усмихна се тя. — Не съм длъжна да ви обяснявам как съм получила информацията, която е важна за разследването на тези убийства. Повдигнете въпроса и ще се убедите, че никой от полицията не се е интересувал от банковите сметки на клиента ви. И все пак ти си му плащал, нали? — обърна се тя към Руди. Чувстваше, че всеки момент ще сломи съпротивата му. — И двамата със сестра ти сте му плащали, а той ви е изнудвал да му намирате партньорки, въпреки че е бил извратен. Предполагам, че много пъти ви се е налагало да успокоявате, да подкупвате или да заплашвате разгневени клиентки, за да запазят в тайна случилото се.

— Нямам представа за какво говорите. — Той отново посегна към чашата, но този път ръката му трепереше. Върху страните му бяха избили червени петна.

Ив знаеше, че ако в момента го подложеше на детектора на лъжата, графиката щеше да изскочи от монитора.

— Знаеш и още как. Обзалагам се, че лесно ще открия няколко клиентки на „Лично за вас“, върху които Холоуей се е нахвърлил по време на „благоприличните“ срещи, които сте му уредили. После ще обвиня двамата със сестра ти в сводничество, измама и в съучастничество в сексуални престъпления. — Погледна към адвокатата и добави: — Господин защитникът знае, че ще се постарая да докажа поне едно от обвиненията. Тогава доходният ви бизнес ще отиде по дяволите, а красивите лица на теб и сестра ти ще станат известни в цяла Америка от телевизионните новини.

— Не бива да носим отговорността... Сестра ми не е отговорна за постъпките на онзи... на онзи извратен тип.

— Руди, овладей се. — Адвокатът сложи ръка на рамото му. — Искам да разговарям насаме с клиента ми, лейтенант.

— Разбира се. — Тя изключи записващото устройство, предупреди ги, че разполагат с пет минути и излезе.

Застана зад стъклото и без да откъсва поглед от двамата в помещението, извади комуникатора си и поиска да я свържат с Макнаб. Докато чакаше, се опитваше по жестовете да отгатне какво си говореха адвокатът и неговият клиент. Руди беше скръстил ръце на гърдите си и пръстите му се впираха в изпъкналите му бицепси. Защитникът се беше привел към него и разпалено говореше.

— Тук Макнаб — прозвуча гласът на младежа. — Тъкмо си тръгвах, лейтенант.

— Да не си посмел да мръднеш. Всеки момент ще получа разрешение да проникнеш в компютъра на „Лично за вас“.

— Може ли поне да хапна нещо?

— Купи си сандвич. Искам да започнеш, веднага щом получим заповедта. — Дочу въздишката му и иронично се усмихна. — Как се чувстваш след козметичните процедури?

— Супер. Бузките ми са гладки като бебешко дупе. Освен това видях Пийбоди гола. Е, не съвсем, защото беше намазана с някаква зеленикава гадост, ама все пак добих представа.

— Престани да мислиш за голи жени и се пригответи здраво да поработиш.

— Едното не пречи на другото. Още съм вдъхновен от онази гледка... Пийбоди беше направо побесняла.

Ив едва сдържа усмивката си и побърза да прекъсне връзката. Върна се в залата за разпити, включи записващото устройство и седна. Хрумна ѝ, че понякога мълчанието изнервя разпитвания повече от непрекъснатите ѝ нападки.

— Клиентът ми иска да даде показания.

— Точно затова сме тук. Говори, Руди.

— Брент Холоуей ме изнудваше. Правех всичко възможно да предпазя клиентите, но освен пари, Брент искаше да го запознаваме с все нови и нови жени. Мисля, че беше досаден и самонадеян, но не и опасен за партньорките си.

— Убеден ли си?

— Да. Препоръчваме на всички наши клиенти да уреждат срещите си на публични места. Онези, които не спазват препоръката, носят отговорност за решението си. Всички подписват декларации.

— Смяташ, че това ви оправдава, така ли? Сигурна съм, че в съда ще имат друго мнение по въпроса. Но да се върнем към най-важното: Какво е знаел Брент за теб, заради което те е изнудвал?

— Не ви засяга, свързано е с личния ми живот.

— Свързано е с убийство, Руди. Но щом отказваш да говориш, отново ще се заема със сестра ти. — Понечи да стане, но той я сграбчи за ръката.

— Оставете я на спокойствие.

— Един от двама ви трябва да каже истината.

Руди отчаяно се вкопчи в ръката ѝ, сетне я пусна и се облегна на стола.

— Връзката помежду ни е... уникална като при всички близнаци. Но има и още нещо. — Той погледна Ив в очите. — Родени сме един за друг.

— Искаш да кажеш, че имаш сексуална връзка със собствената си сестра.

— Нямате право да ни осъждате. Нито пък очаквам да разберете какво ни свързва. Всъщност никой не може да го разбере. Законът не забранява подобна връзка, но обществото изолира хора като нас.

— Кръвосмешението е нещо отвратително, Руди. — Внезапно в съзнанието ѝ изплува лицето на баща ѝ, животинската похот в очите

му. Сви дланите си в юмруци, потисна гаденето си и с усилие на волята прогони кошмарния спомен.

— Родени сме един за друг — повтори той. — Дълго се борихме срещу чувствата си. Опитвахме се да живеем с различни партньори, но не излезе нищо. Как мислите, трябва ли да бъдем обречени на страдания, да бъдем нещастни само защото хора като вас не одобряват връзката ни?

— В случая моето мнение изобщо няма значение. Интересува ме как Холоуей е научил тайната ви.

— С Пайпър бяхме на почивка на Бахамските острови. В Ню Йорк бяхме дискретни. Знаехме, че клиентите ще ни напуснат, ако научат тайната ни. По време на почивката си позволихме да живеем открито като брачна двойка. Оказа се, че и Холоуей е бил на Бахамските острови. Тогава дори не го познавахме, нито той — нас. С Пайпър се бяхме регистрирали под различни фамилни имена. — Той млъкна и отпи глътка вода. — След няколко месеца Брент дойде за консултация и пожела да стане наш клиент. Беше... чиста случайност, съдба. Проучихме го и отхвърлихме молбата му, щом разбрахме за миналото му. Тогава той ни напомни за малката ни авантюра. — Руди се взираше в чашата. — Ясно ни даде да разберем какво иска, за да запази тайната ни. Пайпър беше ужасена, сломена. Страхуваше се, че ще трябва да закрием агенцията. Не ме разбирайте погрешно — не ставаше въпрос за загубата на доходен бизнес. Двамата с Пайпър обичаме работата си и смятаме, че сме полезни на ближните си. Знаем какво означава да имаш до себе си човек, който запълва живота ти и те прави щастлив. Посветили сме на задачата да помогнем на хората да бъдат щастливи като нас.

— Дейността ви не може да бъде наречена „благотворителна“, защото ви е помогнала да натрупате солидно състояние.

— Бизнесът ни е печеливш, но това не променя добрите му страни. Самата вие живеете охолно, лейтенант. Означава ли това, че бракът ви е без достойнства?

„Сама попадна в капана“ — каза си Ив, но само повдигна вежди и с престолено безразличие произнесе:

— Не желая да обсъждам личния си живот. Разкажи ми как постъпихте с Холоуей.

— Не исках да приема условията му, но Пайпър се оказа слабоволева. — Руди затвори очи. — Брент успя да разговаря насаме с нея. Оказа се, че я е заплашил, дори се опитал да я... — Отвори очи, които блестяха от гняв. — Той я желаете. Хора като него искат всичко, което принадлежи другиму. Ето защо решихме да му платим, да изпълним условията му. При все това винаги, когато заварваше Пайпър сама, онзи мръсник се опитваше да я докосне.

— Навярно си го ненавиждал заради това.

— Да, точно така. Мразех го, защото беше груб, нахален и самонадеян, но най-вече защото не оставяше сестра ми на спокойствие.

— Говориш така, сякаш си бил готов да го убиеш, Руди.

— Да — спокойно произнесе той, преди адвокатът да успее да го прекъсне. — Толкова го мразех, че бих го убил.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Нямаме достатъчно доказателства, за да му предявим обвинение.

Ив прекрасно знаеше това, но все пак отчаяно заспори с помощник-прокурорката Роулинс.

— Имал е възможност, а най-вече мотив да убие Холоуей. Да не забравяме, че е познавал и четирите жертви, и че гримовете, които убиецът е използвал, се продават в козметичния салон, намиращ се в една и съща сграда с агенция „Лично за вас“.

— Нямах дори косвени улики срещу него — упорстваше Карла Роулинс. Беше нисичка, поради което носеше обувки с извънредно високи токове. Бадемовидните ѝ очи с боровинков цвят придаваха пикантност на облото ѝ лице с гладка и снежнобяла кожа. Абаносовочерната ѝ права коса почти достигаше раменете ѝ. Изглеждаше изнежена и деликатна, но всъщност беше амбициозна и упорита. Обичаше да побеждава, а се съмняваше, че процесът срещу Руди и Пайпър Хофман ще ѝ донесе успех.

— Нима искаш да го арестувам в мига, когато се опитва да удуши поредната си жертва?

— Да, това ще бъде най-солидното доказателство за вината му. В краен случай ще се задоволя с неговото самопризнание — равнодушно изрече прокурорката.

Ив, която неспокойно кръстосваше кабинета на командира Уитни, възкликна:

— Ако го освободим, не ще го накарам да направи самопризнание.

— Засега единственото обвинение срещу него е, че се чука със сестра си — заяви Роулинс. — И че е позволил да го изнудват. Малко вероятно е да успеем да докажем, че е действал незаконно, след като е знаел за сексуалната извратеност на Холоуей. Нямам право да издам заповед за задържане за извършване на убийство, ако не представиш по-убедителни доказателства или самопризнанието на Хофман.

— За целта трябва да го разпитвам още.

— Адвокатът му ни обвини в нарушаване на Хартата за правата на човека. Нямаме право повече да го задържаме. След като изтекат задължителните дванайсет часа, отново ще го арестуваш.

— Искам да му бъде поставена гривна, чрез която ще следим къде се намира той.

Роулинс въздъхна.

— Далас, нямам основание да издам постановление за подобна мярка. Засега Хофман е само заподозрян, при това срещу него няма солидни доказателства. Законът забранява да ограничаваме свободата му на движение.

— За бога, измисли нещо! — Ив нервно задърпа късата си коса. Очите ѝ горяха от липсата на сън, в стомаха ѝ сякаш имаше рана от изпитото на гладно кафе. Все още незаздравялата ѝ рана пулсираше от болка. — Искам доктор Майра да го подложи на психологически тест.

— Само при условие, че Хофман се съгласи доброволно да се подложи на изследванията. — Роулинс вдигна ръка, за да попречи на Ив да я наругае. Беше свикнала с грубите обноски на полицаите и ругатните им не я притесняваха. Ала не искаше да я прекъсват, докато размишляваше. — Може би ще успея да убедя адвоката му, че ако Хофман ни съдейства, ще помоля прокурора да не го обвини в сводничество. — Тя доволно се усмихна и се изправи. — Говори с Майра, а пък аз ще си побъбря с колегата защитник. Но трябва незабавно да освободиш задържания.

Уитни изчака Роулинс да излезе, сетне нареди:

— Седни, лейтенант.

— Сър...

— Седни — повтори той и посочи към стола пред бюрото си. — Много съм загрижен... — започна, щом младата жена се настани срещу него.

— Не бива да го освобождаваме! — прекъсна го Ив. — Трябва ми още малко време. Макнаб работи върху компютърната система на агенцията. До края на деня ще имаме някакъв резултат.

— Загрижен съм за теб, лейтенант. — Уитни се облегна назад, а тя смръщи чело. — Повече от седмица неуморно работиш по случая.

— Убиецът също не стои със скръстени ръце.

— За разлика от теб престъпникът не се възстановява след тежко нараняване.

— Намирам се в добра форма. — Тя долови раздразнението в гласа си и дълбоко си пое въздух, за да се овладее. Трябваше да бъде съдържана, в противен случай само щеше да докаже твърдението на командира. — Благодаря за загрижеността ви, сър, но нямате основание за безпокойство.

— Нима? — Уитни повдигна вежди и се втренчи в нея. Беше бледа като платно, под очите ѝ имаше сенки — очевидно беше на края на силите си. — Значи не ще се възпротивиш да отидеш на преглед в служебната поликлиника?

Ив се разгневи, но се опита да прикрие чувствата си и да не свие дланите си в юмруци.

— Това заповед ли е, сър?

— Давам ти възможност да избираш, Далас. Да се подложиш на преглед и да се съобразиш с препоръките на лекарите или да се прибереш и да се явиш на работа утре в девет сутринта.

— Мисля, че нито едното, нито другото е възможно.

— Избирай, Далас. Ако не се съгласиш, ще те отстраня от разследването.

Тя понечи да скочи от мястото си. Уитни видя как цялото ѝ тяло завибрира. Но след секунда Ив успя да се овладее. Кръвта, която беше нахлула в лицето ѝ, се отдръпна и тя отново пребледня.

— Престъпникът е убил вече четирима души. Единствено аз съм по следите му. Ако ме отстраните от разследването, ще загубим време. Може би ще умрат още невинни жертви.

— Както желаш, Далас. Иди си у дома. — Тонът му се смекчи. — Вечеряй и гледай да се наспиш.

— А междувременно Руди ще бъде освободен.

— Нямаме право да го задържим, нито да му поставим специалната гривна. Но ще заповядам да го следят. — Уитни леко се усмихна. — Ще го държим под непрекъснато наблюдение, а утре ще свикаме пресконференция. Журналистите ще разпънат на кръст не само кмета и началника на полицията, но и теб.

— Ще се справя.

— Не се съмнявам. Ще съобщим само онова, което ще накара хората да бъдат нащрек и да се пазят от Дядо Коледа. — Тъжно се

засмя и добави: — Иди си у дома, Далас. Утре трябва да си отпочинала и бодра.

Ив се подчини, защото нямаше друг изход. Не искаше да ѝ отнемат случая, нито пък да рискува да се яви на медицински преглед. Подозираше, че лекарите ще ѝ наредят незабавно да си вземе отпуска.

Цялото тяло я болеше, тя знаеше, че въпреки нежеланието си да взема каквито и да било лекарства, този път щеше да изпие няколко болкоуспокояващи таблетки. Но най-много я тревожеше фактът, че от време на време съзнанието ѝ се замъгляваше.

Когато зави по Медисън авеню, за малко не блъсна някакъв подвижен павилион; ето защо превключи колата на автопилот, който щеше безопасно да я преведе през натовареното движение.

Каза си, че ще се ободри, след като подремне и хапне нещо. Освен това можеше да продължи работата си от кабинета в дома си, където разполагаше с много по-добър компютър от служебния.

Да, ще изпие няколко чаши силно кафе, ще вечеря и ще се залови за работа...

Ив задряма, докато колата се движеше по алеята към къщата.

Стресна се, вдигна поглед и примижа, защото ярко осветените прозорци сякаш я заслепиха. Болката в главата ѝ пулсираше в ритъма на най-бързите мелодии, изпълнявани от Мейвис. Раната на рамото ѝ причиняваше неописуеми болки.

Слезе от колата и краката ѝ се подкосиха — едва успя да запази равновесие. Отвори тежката входна врата; чувстваше, че е на края на силите си и това я правеше още по-раздразнителна. Настроението ѝ не се повиши, когато се сблъска със Съмърсет.

— Гостите ви вече са тук — укоризнено произнесе икономът. — Закъсняхте цели двацет минути.

— Целуни ме отзад — любезно му предложи тя и за да го разгневи още повече, праметна якето си на парапета на стълбището. — Животът е прекалено кратък, за да си губя времето с теб. Махай се или насила ще те отстраня от пътя ми.

Съмърсет си помисли, че Ив изглежда много зле и че се заяжда с него само по навик.

— Моят познат е намерил книгата, от която се интересувахте — надменно изрече той, но докато я наблюдаваше, погледът му издаваше тревога.

— Коя книга? — Ив се подпря на перилото и се опита да си припомни какво е искала от Съмърсет. — О, да, подаръкът за Рурк.

— Да съобща ли да я изпратят?

— Да, нали ще я подарявам за Коледа.

— Трябва да преведете по сметката на антикваря сумата, отговаряща на стойността на книгата плюс разходите по изпращането ѝ. Тъй като продавачът ме познава, на драго сърце се съгласи незабавно да изпрати томчето със стихове, като очаква да получи дължимата му сума през следващите двама месеца и четири часа. Уведомил съм ви за подробностите по електронната поща.

— Добре, незабавно ще превода парите. — Тя преглътна гордостта си и добави: — Благодаря. — Сетне се заизкачва по стълбите. Струваше ѝ се, че преодолява висок планински връх, но за нищо на света не би взела асансьора, тъй като Съмърсет внимателно я наблюдаваше.

— Винаги съм на ваше разположение — промърмори икономът и пристъпи до вътрешното съобщително устройство. — Рурк, лейтенантът се прибра и се качва към спалнята. — Поколеба се и с въздишка добави: — Струва ми се, че не е добре.

Докато бавно се изкачваше по стъпалата, Ив си мислеше, че ще вземе горещ душ, ще хапне нещо и ще направи допълнително проучване на Руди. Ако откриеше нещо, щеше да убеди прокурора да разреши да му поставят специалната гривна.

Ала когато влезе в спалнята, Рурк също я посрещна с упрек, че е закъсняла.

— Движението беше натоварено — обясни тя и свали кобура с оръжието си.

— Съблечи се.

— Предложението ти не е особено романтично, но...

— Съблечи се — повтори той и ѝ подаде халата. — Трина те чака при басейна.

— Само това ми липсваше. — Ив нервно разроши косата си. — Изобщо не съм в настроение да се разкрсявам.

— Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от лекарска помощ. — Той гневно захвърли халата. — Постарай се да се съвземеш тук, иначе ще те заведе в болницата.

Очите ѝ потъмняха и ядно заискриха.

— Не можеш да ме накараш насила. Мислех, че си мой съпруг, не надзирател.

— Нужен ти е точно надзирател. — Рурк я сграбчи за рамото и поради забавените ѝ рефлексии успя да я накара да седне. — Да не си посмяла да мръднеш! — Гласът му издаваше едва сдържан гняв. — Иначе ще те завържа.

Ив вкопчи пръсти в страничните облегалки на креслото и невинно попита:

— Защо си толкова нервен?

— Заради теб. Знаеш ли на какво приличаш? По-бледа си от мъртъвците, с които се сблъскваш почти всеки ден. Сенките под очите ти са огромни. Сигурен съм, че и нараненото място те боли. Нима мислиш, че съм сляп, че не виждам страданията ти?

Той отиде до автоготвача, след няколко секунди поднесе на Ив висока чаша с някаква кехлибарена течност.

— Изпий това.

— Не искам успокоително!

— Нищо не ми струва да го излея в гърлото ти. Правил съм го и преди. — Приведе се и гневният му поглед накара Ив стреснато да се отдръпне. — Няма да ти позволя да припаднеш от изтощение. Ще ми се подчиняваш или насила ще те накарам. Прекалено уморена си, за да ми попречиш.

Ив грабна чашата. Искаше ѝ се да я разбие в стената, но наистина не беше в състояние да се справи с разгневения си съпруг. Изгълта на един дъх напитката и намръщено промърмори:

— Доволен ли си?

— По-късно ще вечеряш. — Той се наведе да свали тежките ѝ обувки.

— И сама мога да се съблека.

— Млъкни, Ив.

Тя се престори, че се съпротивлява, но Рурк се усмихна и свали обувките ѝ.

— Искам да взема душ, да вечерям и да остана сама — продължи да протестира Ив. — Чу ли какво ти казах? Остави ме на мира. — Тя дочу плачливите нотки в гласа си и раздразнението ѝ се усили.

— Говори си, ако ти олеква.

— Дразня се, когато се отнасят с мен като с малко дете.

— Тази вечер ти е съдено доста да се дразниш.

— Не си престанал да ме ядосваш, откакто се запознахме — ядно заяви Ив и затвори очи, но миг преди това видя как съпругът ѝ се усмихна.

Той бързо я съблече, сетне ѝ помогна да сложи халата. Забавените ѝ реакции му подсказаха, че болкоуспокояващото, което беше разтворил в плодовата напитка, е започнало да действа. Тъй като беше крайно изтощена, безобидният транквилант навярно щеше да я приспи. „Още по-добре“ — каза си той. Вдигна я на ръце, но тя с последни сили се опита да се възпротиви.

— Не искам да ме носиш!

— Млъкни! — повтори Рурк и се качи в асансьора, без да я изпуска от прегръдките си.

— Престани да се държиш с мен като с бебе — промърмори тя, усети, че ѝ се зави свят и отпусна глава на рамото му. — Какво съдържаше проклетата напитка?

— Какво ли не. Хайде, отпусни се.

— Знаеш, че мразя транквилантите.

— Знам, скъпа. — Наведе се и нежно я целуна. — Разрешавам ти утре да ми вдигнеш скандал, задето насила съм те упоил.

— Няма да ти се размине. Ако веднъж ти се оставя, ще си въобразиш, че съм беззащитна... А сега ще си полегна за малко...

— Точно така, моето момиче. — Рурк видя как главата ѝ се люшна назад и усети как се отпусна ръката ѝ, която го прегръщаше през врата.

Когато влезе в залата, където се намиреше басейнът, Мейвис изплашено се втурна към него.

— Какво се е случило? Ранена ли е?

— Не, дадох ѝ приспивателно. — Той тръгна по пътеката, заобиколена от цъфнали храсти, заобиколи басейна и сложи съпругата си върху тапицираната маса, която Трина беше подготвила.

— Майчице, не ти завиждам, когато се събуди.

— Ще бъде вбесена — съгласи се той и нежно отметна кичур коса от челото на Ив. — Ала сега си съвсем кротка, нали, лейтенант? — Наведе се, целуна я по устните и се обърна към Трина: — Работи спокойно. Съпругата ми и без това се нуждае от сън.

— Започвам. — Козметичката, която носеше розово трико и къса виолетова престилка, потри ръце. — Слушай, така и така е заспала, защо да не я оформя както си знам? Този път няма да протестира.

Рурк забеляза дяволитото проблясване на очите ѝ и сложи ръка на рамото на Ив, сякаш да я защити.

— Моля те, не се увличай. — Потръпна, като си спомни на какво е способна Трина. Гневът на Ив щеше да е напълно оправдан, ако той позволише на козметичката да боядиса косата ѝ в розово. Ето защо реши, че е по-благоразумно да държи Трина под око и да обуздава полета на въображението ѝ.

Отнякъде се разнасяха гласове, смях. Чуваха се съвсем слабо и от време на време замлъкнаха. Въпреки че съзнанието ѝ беше замъглено, Ив знаеше, че състоянието ѝ е причинено от транквиланта, който ѝ беше дал Рурк. Зарече се, че ще го накара да плати заради предателството си.

И все пак копнееше за прегръдката му, която я караше да забрави болката и да го пожелае.

Някой масажираше гърба и раменете ѝ. Искаше ѝ се да изстене от удоволствие, но се въздържа. Обонянието ѝ долови аромата, който се излъчваше от Рурк.

Сетне около нея забълбука топла вода. Стори ѝ се, че е в състояние на безтегловност, че е лишена от съзнание като зародиш в майчината утроба. Носеше се във водата и не чувстваше нищо, освен спокойствие.

Нещо я жегна по рамото. Усети удар. Някой сякаш хлипаше в съзнанието ѝ. После върху рамото ѝ се изля хладна течност, успокояваща като целувка. Невидимата сила отново я повлече надолу, докато тя достигна дъното, сви се на кълбо и потъна в дълбок сън.

Когато изплува на повърхността, наоколо цареше мрак. Ив не знаеше къде се намира. Остана да лежи неподвижно, вслушвайки се в собственото си дишане. Постепенно осъзна, че е гола и че лежи по корем под пухената завивка.

Беше в леглото си, но не си спомняше ясно какво се е случило през последните няколко часа. Опитва се да се съсредоточи, легна по гръб и кракът ѝ докосна бедрото на Рурк.

— Будна ли си? — Както обикновено гласът му прозвуча така, сякаш изобщо не беше заспивал — тази негова способност често изнервяше Ив.

— Колко е часът?

— Зазорява се.

Ив усети, че кожата ѝ е мека като листенца на роза, покрити с утринна роса; тялото ѝ ухаеше на праскова.

— Как се чувстваш? — попита Рурк.

Не знаеше какво да му отговори. Усещаше странно спокойствие.

— Добре съм — отвърна машинално.

— Радвам се. В такъв случай ще преминем към последния етап от оздравителната програма — прошепна той и притисна устни към нейните. Съзнанието на Ив, което беше започнало да се прояснява, отново се замъгли, този път от изпепеляващата ѝ страст.

— Почакай. Не съм...

— Искам да усетя вкуса ти. — Той зацелува шията ѝ, гърдите ѝ. — Да те докосвам. — Плъзна ръка надолу по бедрото ѝ и разтвори краката ѝ. — Да те притежавам.

Когато я облада, му се стори, че се потапя в нажежена лава.

Ив не го виждаше, защото в спалнята цареше пълен мрак. Рурк беше като невидима сила, която се движеше в нея. Внезапно тялото ѝ потръпна от удоволствие, макар още да не беше доловила ритъма на съпруга си.

Ала той не бързаше, стараейки се да достави наслада и на двамата им. Ив се задъха и повдигна бедрата си, за да се слее с него. Страстно се целуваха и като че поглъщаха стенанията си.

Тя се чувстваше така, сякаш бе понесена от вълни, които скоро щяха да се разбият в брега. Щом усети, че Рурк се напрегна, побърза още по-плътно да се притисне към него, за да изпитат заедно върховната наслада.

Той сведе глава и вдъхна уханието на косата ѝ.

— Сега си по-добре — прошепна. Дъхът му погъделичка страната ѝ и Ив се усмихна.

След няколко секунди съзнанието ѝ се проясни и тя гневно възкликна:

— Няма да ти се размине!

— Моето момиче дойде на себе си. — Рурк се засмя и се преобърна така, че тя се озова върху него.

— Мислиш, че е много забавно, а? — Тя побърза да седне в леглото. — Въобразяваш си, че можеш безнаказано да ме тъпчеш с транквиланти, нали?

— Нямаше да успея, ако ти не беше почти безпомощна. — Рурк също седна и нареди на осветлението да се включи. — Изглеждаш прекрасно — отбеляза той, след като огледа намръщеното ѝ лице. — Въпреки странния ѝ вкус, Трина знае какво ти подхожда.

Като видя разширените ѝ от ужас очи, Рурк едва сдържа гръмкия си смях.

— Нима си ѝ позволил да... да издевателства над мен, докато съм била в безпомощно състояние? Ти си истински садист и предател! — Искаше ѝ се да го зашлеви, но побърза да скочи от леглото и да изтича до огледалото.

С облекчение отбеляза, че Трина не е направила от нея свое копие или копие на Мейвис, ала това не смекчи гнева ѝ.

— И двамата заслужавате да ви арестувам.

— Мейвис също участваше в заговора — побърза да я осведоми Рурк и си помисли, че от дълго време не беше изглеждала толкова бодра и отпочинала. Дори сенките под очите ѝ бяха изчезнали. — О, щях да пропусна Съмърсет.

Олюлявайки се, Ив пристъпи обратно към леглото, безпомощно се отпусна на него и ужасено възкликна:

— Не, не и Съмърсет!

— Той се погрижи за раната ти, след като компютърът постави точната диагноза. Беше възпалена. Питам се докъде ли щеше да стигнеш, ако не се бяхме заели с теб.

— Съмърсет — безсилно повтори тя.

— Знаеш, че той има медицинско образование. Признай, че вече не изпитваш болка в рамото.

Ив осъзнаваше, че за първи път от много време действително не чувства никакви болки и че усеща прилив на енергия. Ала това не оправдаваше методите на Рурк.

Скочи от леглото, грабна халата, който беше праметнат на облегалката на стола, и побърза да го облече, сетне се закани:

— Ще те пребия.

— Добре. — Той стана и също си наметна халат. — Схватката ще бъде равностойна... за разлика от снощи. Тук ли ще се бием или в гимнастическия салон?

Но още преди да изрече последните думи, Ив се приведе и се хвърли към него. Рурк понечи да се извърне, но не успя; след миг се озова проснат по гръб на леглото и с ужас усети коляното на съпругата си между краката си.

— Личи си, че си възвърнала формата си, лейтенант.

— Прав си, хитрецо. Заслужавах така да ритна топките ти, че повече да не ги намериш.

— Радвам се, че поне успяхме за последен път да се възползваме от тях. — Той широко се усмихна и почувства как Ив притисна по-силно коляното си. Протегна ръка и погали страната ѝ. Видя разнежения ѝ поглед и използва моментната ѝ слабост, за да я преобърне и да я възседне. — А сега слушай внимателно. — Говореше сериозно и вече не се усмихваше: — Искам да разбереш кой е мъжът тук. Може би няма да ти хареса, но ще трябва да се примириш.

Изправи се и се приготви за ново нападение, като видя как съпругата му присви очи. Сетне въздъхна, пхна ръце в джобовете си и прошепна:

— По дяволите. Обичам те лудо.

Ив наистина се готвеше да се нахвърли върху него, но думите му, изразяващи едновременно тревогата и умората му, сякаш пронизаха сърцето ѝ. Вгледа се в любимия си и видя в тъмносините му очи неугасващата му любов.

Цялото ѝ същество се устреми към него и тя си помисли, че съдбата я е обвързала завинаги с този непредсказуем мъж.

— Знам — промълви. — Извинявай, задето се държах като капризно дете. — Прокара пръсти през косата си; беше толкова развълнувана, че дори не забеляза изненадата на Рурк. — Не ми допадат методите ти, но беше прав — ако продължавах по същия начин, щях внезапно да рухна. Дни наред ме убеждаваше, че трябва да се храня и да спя по няколко часа, ала аз изобщо не исках и да чуя.

— Защо?

— Страхувах се. — Трудно ѝ беше да го признае дори на човека, с когото можеше да сподели най-съкровениите си тайни.

— Страхуваше ли се? — Той седна до нея и хвана ръката ѝ. — От какво?

— Боях се, че няма да ми стигнат сили пълноценно да се заема с работата си. — Ив затвори очи. — Единственото, което искам, е да бъда ченге. Знам, че ако... ако не мога да изпълнявам задълженията си, с мен е свършено.

— Можеше да споделиш с мен тревогите си.

— Не смеех дори да мисля, че ще напусна полицията. — Ив притисна клепачите си, опитвайки се да спре бликналите сълзи. — След като се върнах от отпуската по болест, се занимавах само с канцеларска работа. Сега за първи път разследвам убийство. Ами ако не се справя...

— Справяш се прекрасно.

— Снощи Уитни ми постави ултиматум — да се прибера у дома или щял да ме отстрани от случая. А щом се върнах вкъщи, ти ме заплаши, че насила ще ме накараш да изпия омразните ми сънотворни таблетки.

Рурк съчувствено стисна ръката ѝ.

— Осъзнавам, че не съм избрал най-подходящият момент, за да наложя волята си. Разбери, че с Уитни сме преследвали една цел — да те накараме да си отпочинеш. Не мисли, че командирът е недоволен от работата ти.

— Дано да си прав — въздъхна тя.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив неспокойно кръстосваше приемната на доктор Майра. Надяваше се, че характеристиката на Руди, изготвена от психоложката, ще убеди прокурора да издаде заповед за повторното му задържане.

Часовете неумолимо отминаваха. Сигурно беше, че довечера Руди ще нападне петата си жертва, независимо от обещанието на Уитни да изпрати хора, които да го следят.

— Доктор Майра знае ли, че съм тук? — Тя нетърпеливо се обърна към сътрудничката ѝ.

Младата жена, която беше свикнала с нетърпеливите полицаи, дори не вдигна глава от работата си.

— Доктор Майра е заета. Ще ви приеме веднага, щом се освободи.

Ив, която не я сдържаше на едно място, се приближи до стената и разгледа акварела, изобразяващ крайбрежно градче. После прекоси помещението и намръщено се втренчи в автоготвача. Знаеше, че не е зареден с кафе. Майра предпочиташе да поднася на пациентите и на колегите си успокояващи билкови напитки.

Когато вратата на кабинета се отвори, тя рязко се извърна и възкликна:

— Доктор Майра... — Думите замряха на устните ѝ, щом видя Надин Фарст.

Репортерката се изчерви, сетне изпъна рамене и отвърна на погледа на Ив.

— Ако се опитваш да измъкнеш сведения от полицейската психоложка, не само ще загубиш най-добрия си източник на информация, но и ще ти бъдат предявени обвинения.

— Тук съм по личен въпрос — надменно заяви Надин.

— Запази лъжите си за пред зрителите.

— Казах, че съм по личен въпрос. — Тя вдигна ръка преди психиатърката да се намеси. — Доктор Майра ме подлага на терапия след... онова, което ми се случи през пролетта. Ти спаси живота ми,

Далас, но тя ми помогна да запазя здравия си разум. От време на време прибягвам до нейните съвети, това е всичко. А сега се разкарай от пътя ми...

— Извинявай. — Ив не знаеше дали е повече смаяна или засрамена, но се почувства крайно неудобно. — Онова, което преживях, беше ужасно. Знам какво е да не можеш да избягаш от кошмарните спомени. Не исках да те засегна, Надин.

— Приемам извиненията ти. — Репортерката побърза да я отмине; токчетата ѝ затракаха по коридора, сетне звукът заглъхна.

— Заповядай, Ив. — Майра ѝ направи път, сетне затвори вратата.

— Добре де, виновна съм! Безпричинно се нахвърлих върху нея. — Ив пхна ръце в джобовете си и се престори, че не забелязва обвинителния поглед на психиатърката. — Надин непрекъснато се опитва да измъкне някаква информация от мен, а след няколко часа ще се състои пресконференция. Реших, че се е опитала да научи нещо зад гърба ми.

— Не се доверяваш дори на хора, които са доказали, че можеш да им вярваш. — Майра седна и приглади полата си. — Ала все пак се извини и то съвсем искрено. Както винаги си изпълнена с противоречия.

— Не съм дошла за консултация — студено заяви Ив, сетне загрижено попита: — Как е Надин?

— Тя е силна и смела жена — качества, от които самата ти се възхищаваш. Нямам право да обсъждам състоянието ѝ с теб, за да не наруша лекарската тайна.

— Разбирам. — Ив въздъхна. — Знам как да я умилоstitя — ще ѝ дам интервюто, за което отдавна ме моли.

— Надин цени приятелството ви, не само информацията, която получава от теб. Моля те, седни. Нямам намерение да те критикувам.

Ив кисело се усмихна, смутено се изкашля и ѝ подаде папката.

— Ето допълнителните проучвания за Руди. Вероятността той да е убиецът е 86,06%. Имаме основание отново да го повикаме на разпит, но мога да го притисна само ако имам данните от теста, който ще му направиш. Роулинс каза, че адвокатът му се е съгласил.

— Насрочила съм го за днес следобед, тъй като разбрах, че случаят е спешен.

— Искам да знам какво мисли този човек и доколко е склонен към насилие, за да го задържа в ареста, докато открия доказателства за вината му. Мисля, че няма да се пречупи, нито ще се опита да преговаря. Междувременно ще продължа да разпитвам сестра му. Тя е с много по-лабилна психика и ако знае нещо, скоро ще го издаде.

— Ще се постарая да получиш час по-бързо необходимата информация. Разбирам, че всяка минута е ценна и че заедно с твоите колеги си подложена на невероятен натиск. И все пак — добави тя и внимателно огледа Ив — изглеждаш добре. Знаеш ли, последния път, когато те видях, доста се разтревожих. Мисля, че не биваше да бързаш да се връщаш към нормалните си задължения...

— И други мислят като теб. — Ив вдигна рамене. — Чувствам се добре, всъщност прекрасно. Снощи се подложих на релаксираща терапия, после спях цели десет часа.

— Не може да бъде. — Психиатърката се усмихна. — Питам се как ли те е принудил Рурк.

— Даде ми приспивателно. — Ив се намръщи, когато чу звънкия смях на доктор Майра. — Всъщност очаквах, че ще бъдеш на негова страна.

— Напълно го подкрепям. Колко си подхождате, скъпа. С удоволствие ви наблюдавам и забелязвам, че все по-силно се обичате. С нетърпение очаквам да видя и двамата ви на тържеството довечера.

— Тържеството ли?

„Изобщо не ми е до тържество“ — помисли си Ив, но се поусмихна, когато психиатърката отново се засмя.

— Състави профила на Руди и може би ще допринесеш за празничното ми настроение.

Ала когато влезе в канцеларията си и завари Макнаб да рови в чекмеджето ѝ, настроението ѝ не се повиши.

Младежът се изправи толкова бързо, че удари бедрото си в ръба на бюрото и прищипа пръстите си при затварянето на чекмеджето. Нададе вик от болка, което накара Ив леко да се усмихне.

— Изплашихте ме, лейтенант. — Макнаб се намуси и засмука пръстите си. — Все едно, че употребихте върху мен електрошоковата си палка.

— Заслужаваш наистина да го направя. Да крадеш шоколадите на по-висш офицер е сериозно престъпление. Знаеш ли, че не мога да живея без нещо сладко за хапване?

— Моля да ме извините. — Младежът се усмихна и издърпа стола ѝ като истински кавалер. — Тази сутрин изглеждате великолепно.

— Престани да се подмазваш. Ставаш направо жалък. — Тя седна и протегна крака, при което подметките ѝ се допряха до стената. — Щом искаш да ми направиш добро впечатление, докладвай какво си направил.

— Проверих финансовото състояние на агенцията, освен това изнамерих осем оплаквания от Холоуей, скрити във файла „ММ“.

— Какъв е този файл?

— „Майната му“ — усмихнато обясни той. — Така се нарича файлът, където „погребват“ информацията за откачени клиенти и за други проблеми, с които не желаят да се занимават. Там са и осемте жени, получили безплатно обслужване като Пийбоди. На някои са дали талони за козметичния салон или за бутиците, на други са предложили безплатно запознанство с петима партньори.

— Кой е отпуснал „екстрите“?

— И двамата. Което означава, че Пайпър е знаела какво се случва. Три клиентки са се оплакали лично на нея.

— Доказахме, че тя е била в играта, но това не ни е от особена полза. Само дето мога да го използвам, за да я попритисна.

— Има нещо още по-интересно — заяви младежът и приседна на ръба на бюрото ѝ.

Ив гневно го изглежда.

— Толкова ли е интересно, че да ми попречи да те изритам от бюрото ми?

— Ами... оставам на вас да прецените. Намерих съобщение, касаещо Дони Рей, датиращо отпреди шест месеца и подновено на първи декември.

Сърцето на Ив подскочи.

— Какво съобщение?

— От Руди до персонала. Нареща на всички да не допускат Дони до Пайпър. Той съобщава, че лично ще извършва консултациите на младежа или ще ги ръководи. В съобщението от първи декември се

повтаря първоначалният текст и се упреква някакъв служител, който не е изпълнил нареждането.

— Много интересно. Излиза, че Руди не е искал Дони Рей да се навърта около сестра му. Може би ще успея да го използвам. Откри ли нещо, свързано с другите две жертви?

— Нищо особено.

Ив забарабани с пръсти по бюрото.

— Какво показват данните от медицинските им картони? Някакви душевни или физически заболявания?

— И двамата са се подложили на процедура, осигуряваща стерилитета им. — Макнаб потръпна, като че си представи студения лазерен лъч върху собствените си полови органи. — Направили са го още преди пет години.

— Ясно ми е защо.

— Пайпър е дългогодишна пациентка на психотерапевтичната клиника „Вътрешно равновесие“. Миналата година е прекарала един месец в курорта им на Оптима II. Чух, че там правели специални упражнения, спели в кабинки за повишаване на настроението и се хранели само с макаронени изделия.

— Ако попадна там, направо ще откача. Какво научи за Руди?

— Нищо.

— Днес следобед ще го подложат на психологически тест. Добра работа си свършил, Макнаб. — Тя вдигна поглед, когато Пийбоди влезе в малката канцелария и се обърна към нея: — Идваш точно навреме. Трябва да разберете откъде убиецът е купил бижутото, което беше оставил на шията на последната си жертва. Този път има доста улики на местопрестъплението, да се надяваме, че е проявил небрежност и при покупката на бижутото с четирите птици.

Пийбоди упорито отказваше да погледне Макнаб, ала се опита да възрази на началничката си:

— Моля ви, лейтенант...

— Ще се опитам да притисна Пайпър, ето защо не мога да те взема със себе си. Забранявам ви да напускате сградата поотделно. Ако престъпникът не е набелязал петата си жертва, сега я търси. Искam двамата да бъдете заедно и непрекъснато да поддържате връзка с мен. — Тя строго ги изгледа и излезе. Затвори вратата и се заслуша.

— Отпусни се, красавице — присмехулно изрече Макнаб. — С мен си на сигурно място, защото съм професионалист.

— Защо не ме ухапеш — промърмори Пийбоди.

Ив едва сдържа смеха си като чу как сътрудничката ѝ е заимствала нейния стандартен отговор, но се изкиска на глас при въпроса на Макнаб, който с невинно изражение попита:

— Къде?

Ив смяташе, че разполага с достатъчно време. Ако адвокатът на Руди си го биваше, навярно сега се беше затворил с клиента си и го инструктиреше как да отговаря на въпросите от психиатричния тест. Следователно тя имаше около час, за да разпита Пайпър, след което трябваше да се върне в управлението, за да присъства на пресконференцията.

Този път секретарката не се опита да я спре, а само съобщи за пристигането ѝ.

— Добър ден, лейтенант. — Пайпър застана на прага на кабинета си. Беше бледа, очите ѝ бяха хлътнали. — Моят адвокат ме информира, че не съм длъжна да разговарям с вас, освен ако не съм подложена на официален разпит, на който присъства защитникът ми.

— Разбира се. Можем да го направим по два начина: да отидем направо в полицията или да останем тук, а ти да ми обясниш защо Руди не е искал да се занимаваш с Дони Рей Майкъл.

— Сега това няма значение — с треперещ глас изрече Пайпър и закърши пръсти. — Няма никакво значение. Руди е невинен.

— Добре, но все пак ми разкажи какво се случи, за да разсееш съмненията ми.

Без да чака покана, Ив влезе в кабинета и седна. Сетне мълчаливо зачака, докато Пайпър реши как да постъпи. След няколко секунди на душевна борба среброкосата красавица промълви:

— Дони Рей беше влюбен в мен — това е всичко. Но той беше напълно безобиден.

— Тогава защо Руди е изпратил съобщение до всички членове на персонала?

— За всеки случай. За да се избегнат... неприятни сцени.

— Подобни сцени разиграваха ли се често?

— Не. — Пайпър гневно затвори вратата. Върху страните ѝ бяха избили червени петна. Днес сребрилата ѝ коса беше сплетена и откриваше лицето ѝ, придавайки ѝ едновременно изтънчен и изнежен вид. — Не, нямаше. Нашата цел е да помогнем на хората да открият удоволствието от романтичната връзка, от брака... — Тя притисна един към друг върховете на пръстите си. — Лейтенант, мога да ви покажа стотици благодарствени писма от признателни клиенти, които са придружени с дарения. Това са хората, на които сме помогнали взаимно да се открият. Истинската любов винаги възтържествува.

Ив не откъсваше поглед от лицето ѝ.

— Вярваш ли в истинската любов, Пайпър?

— Абсолютно.

— Какво би направила, за да задържиш човека, когото най-много обичаш?

— Всичко, което е по силите ми.

— Разкажи ми за Дони Рей.

— Няколко пъти ме покани да излезем. — Тя въздъхна, отпусна се в креслото и сякаш потъна в него. — Дони беше много млад, лейтенант. Никак... никак не приличаше на Холоуей. Руди настоя — и то съвсем правилно — че в името на добрата репутация на агенцията не бива да имам контакт с него.

— Искаше ли ти се да го чуеш как свири?

Пайпър едва забележимо се усмихна.

— Щеше да ми достави удоволствие, но беше ясно, че младежът очаква повече от мен. Не исках да го наскърбявам и да разбия сърцето му.

— А не помисли ли за твоите чувства. Какво ще кажеш за връзката със собствения ти брат?

— Не мога... не желая да обсъждам този въпрос. — Пайпър отново изопна гръб и скръсти ръце на скута си.

— Кой от двама ви реши да се подложите на операцията, предизвикваща стерилитет?

— Прекалявате, лейтенант!

— Нима? Едва двасет и осем годишна си... — Тя замълча като видя как устните на Пайпър потрепват. — Отказала си се да имаш деца, защото не желаеш да заченеш от брат си. От години посещавах психотерапевт. Загърбила си възможността да се запознаеш с други

мъже. Отгоре на всичко си плащала крупни суми на един изнудвач, за да прикриеш срамната си връзка.

— Не очаквам да ме разберете.

— Грешиш. — Ив усети как сърцето ѝ лудо бие в гърдите ѝ. Помисли си, че с нея се бе случило почти същото, само че нея я бяха изнасилили; по онова време беше безпомощно дете, което не можеше да се съпротивлява. — Знам какво е да живееш под заплахата на ужасяваща тайна.

— Обичам го! Дори да е грешно, дори да е срамно, не мога да променя чувствата си. Той е моят живот.

— Тогава защо се страхуваш? — Ив се приведе към нея. — Сигурна съм, че искрено го обичаш, щом си готова да го прикриеш, дори когато се питаш дали не е убиец. Готова си на всичко за голямата си любов, нали? И все пак си позволила на Холоуей да напада клиентките на агенцията.

— Полагахме много усилия да му намерим партньори, които да не се изплашат от странните му предпочитания.

— А когато някои от тях са се оплаквали — с Руди сте бързали да заплатите мълчанието им. Всъщност чия е била идеята — твоя или неговата?

— Съществуването на агенцията беше поставено на карта. Руди е много по-добър по деловата част, отколкото съм аз.

— Как сте могли да се примирявате с факта, че Холоуей е бил сексуално извратен? Или ви е било омръзнало да задоволявате прищевките му? Погледни ме. Можеш ли да се закълнеш, че Руди е бил с теб през цялата нощ, когато е било извършено убийството?

— Той не може да причини зло никому.

— Сигурна ли си? Или за да го защитиш, си готова да жертваш още някой непознат човек, който ще умре довечера или най-късно утре?

— Убиецът, извършващ тези престъпления, е ненормален, жесток и кръвожаден. Не бих могла да живея, ако вярвах, че Руди е способен на подобни злодеяния. След като сме близнаци, то и в мен би трябвало да се е притаило чудовище, готово да отнема живота на невинни хора. — Тя закри лицето си с длани. — Не желая да разговаряме повече. Ако обвинявате Руди, значи обвинявате и мен.

Ив стана, но за момент застана до креслото ѝ.

— Запомни, че не си едната половина от едно цяло, въпреки че Руди продължава да ти го внушава. Ако искаш да излезеш от омагьосания кръг, познавам някого, който може да ти помогне.

Макар да знаеше, че Пайпър няма да я послуша, извади една от визитните си картички и на гърба ѝ написа името и телефонния номер на доктор Майра. Остави я на страничната облегалка на креслото и излезе.

Поседя в колата, докато се успокои, сетне погледна ръчния си часовник. До пресконференцията оставаше малко време, но навярно щеше да ѝ бъде достатъчно.

Свърза се с Надин по портативния си видеотелефон. На малкия монитор се появи намръщеното лице на репортерката.

— Какво искаш, Далас. Ние тук сме под пара. Пресконференцията започва след час.

— След петнайсет минути те чакам в клуба „Даун енд дърти“. Вземи и оператора.

— Не мога да...

— Можеш. — Ив прекъсна връзката и подкара към центъра на града.

Беше избрала клуба за стриптийз отчасти заради сантименталните си спомени, отчасти защото знаеше, че ще бъде почти празен по това време на деня. Освен това собственикът му беше неин приятел, който щеше да се погрижи да не бъде обезпокоявана.

— Какво търсиш тук, бяло момиче? — Чернокожият почти двуметров Крак широко се усмихна. Бръснатата му глава беше намазана с брилянтин и лъщеше. Той носеше жилетка, украсена с паунови пера, кожени панталони, които бяха толкова тесни, че Ив се питаше дали не са смазали топките му, и тъмночервени ботуши, достигащи до глезените му.

— Имам среща — отговори Ив и се огледа. Клубът беше почти празен. На сцената репетираха шест танцьорки, а малцината посетители, насядали по масите, надушиха, че тя е ченге с бързината, с която опитен крадец обира турист на площад „Таймс“.

Тя си помисли, че навярно след секунди няколко грама наркотици ще бъдат хвърлени в тоалетната.

— Водиш ли и други ченгета? — Крак хвърли поглед към двамина кльоцави наркопласъори, които се изнизваха към сервизните помещения.

— Нямам намерение да арестувам никого. Имам среща с представителка на пресата. Ще ни предоставиш ли стаята на някое от момичетата?

— Надин ли ще дойде? Не думай! Тя е истински образ. Използвайте стая №3, сладурче. Аз ще ви охранявам.

— Благодаря. — Ив се обърна и видя, че в клуба влезе Надин, последвана от оператора. — Няма да се бавим.

Посочи към стаята и влезе, без да изчака съгласието на репортерката.

— Посещаващ странни заведения, Далас. — Надин сбърчи нос и се втрени в мръсните стени и в леглото с разхвърляни завивки, което беше единствената мебел в стаята.

— Ако не ме лъже паметта, тук доста ти хареса и ти вдъхновено се разсъблече и затанцува на сцената.

— Тогава бях под въздействието на алкохола — с достойнство заяви репортерката и се сопна на оператора: — Престани да се хилиш, Майк!

— Имаш пет минути. — Ив предпазливо приседна на леглото. — Какво предпочиташ — да ми задаваш въпроси или да говоря без прекъсване? Няма да ти кажа повече от това, което ще съобщим на пресконференцията, но ще можеш да го излъчиш двайсет минути по-рано от другите телевизионни станции. Освен това ти разрешавам да използваш информацията, която вече имаш.

— Защо го правиш?

— Защото сме приятелки.

— Остави ни насаме, Майк. — Надин изчака разгневеният оператор да излезе. — Не искам да ми правиш услуга само защото ме съжаляваш.

— Не ти правя услуга, само изпълнявам обещанието си. Ти спази уговорката ни и запази в тайна информацията, докато ти разреших да я огласиш. Надявам се, че репортажът ти ще бъде обективен. Дотук по служебните въпроси. Признавам, че си ми симпатична, въпреки че понякога ми действаш на нервите. Сега ще ме интервюираш ли или да се връщам в управлението?

Репортерката колебливо се усмихна, сетне лицето ѝ засия.

— Искам това интервю. Беше откровена с мен, Далас, затова ще ти отвърна със същото. Симпатична си ми, но понякога поведението ти ме дразни.

— Достатъчно говорихме за чувствата си. Разкажи ми набързо какво мислиш за Руди и Пайпър.

— Очарователни са, но реагират като роботи, които рекламират агенцията „Лично за вас“. Каквото и да ги попитах, отговорите им бяха добре обмислени, сякаш бяха предварително програмирани.

— Кой от двамата им „командва парада“?

— Несъмнено Руди. Според мен отношението му към Пайпър е прекалено... покровителствено дори за брат. Честно казано, тръпки ме побиват като ги гледам как се обличат еднакво. Но може би всички близнаци го правят.

— Разговаря ли с хора от персонала?

— Разбира се. Избрах напосоки неколцина от консултантите. Между другото, останах с впечатлението, че агенцията процъфтява.

— Научи ли някакви клюки за собствениците?

— Всички служители бяха във възторг от работодателите и не пестяха похвалите. Не чух нито една лоша дума по адрес на Руди и Пайпър. — Тя повдигна вежда. — Може би търсиш някаква тяхна опасна тайна?

— Търся убиеца — отсече Ив. — Да се залавяме за работа.

— Готова съм. — Надин почука на вратата, давайки знак на Майк да влезе. — Ще направиш съобщението, после ще ти задам няколко въпроса.

— Няма да стане. Избери — изявление или въпроси.

— Ама че си дребнава. Започни с изявлението. — Репортерката с отвращение погледна мръсните завивки върху леглото и реши да остане права.

След около час Ив слушаше изявлението на началника на полицията Тибъл, което почти не се различаваше от онова, което тя беше дала за Канал 75. „Изказването му внушава доверие“ — мислеше си младата жена, зъзнейки от студ, тъй като Тибъл беше решил да устрои пресконференцията пред небостъргача, наречен „Кулата“, на чийто последен етаж се помещава централната служба.

Въздушният трафик беше отклонен по време на пресконференцията, затова в небето над високата сграда кръжаха само хеликоптерите на операторите и на полицаите регулировчици.

Ив беше сигурна, че Тибъл вече е научил за изявлението ѝ. Възможно беше да я смъмри, но тя не беше нарушила правилника, тъй като никой не ѝ беше забранил да съобщава информация на медиите преди официалната пресконференция.

Тя изпитваше дълбоко уважение към него и се възхити от начина, по който успя да задоволи любопитството на репортерите, без да издава нещо, което би могло да попречи на разследването.

Щом свърши, журналистите го обсипаха с въпроси, но той вдигна ръце, призовавайки ги да запазят тишина.

— Моля, задавайте въпросите на лейтенант Ив Далас, която се занимава с разследването. — Обърна се и прошепна на Ив: — Давам ти пет минути. Не им съобщавай нищо повече от онова, което вече знаят. И следващия път си облечи палто.

Тя закопча якето си и пристъпи напред.

— Подозирате ли някого? — извикаха неколцина репортери.

Искаше ѝ се да изстене, но се въздържа. Едва ли мразеше нещо повече от пресконференциите, когато заставаше срещу ордите от журналисти.

— Разпитахме няколко души във връзка с извършените убийства.

— Вярно ли е, че жертвите са били изнасилени?

— Смятаме, че престъпникът е сексуален маниак.

— Какво е общото между убийствата? Жертвите познавали ли са се?

— В момента нямам право да ви съобщя повече подробности. — Тя вдигна ръка, за да предотврати гневните им възгласи. — Според нас случаите са свързани. Както изтъкна началникът на полицията Тибъл, засега фактите доказват, че един и същи човек е убил четирите жертви.

— Дядо Коледа пристига при нас? — провикна се някой и сред насъбралите се избухна смях.

— Лесно е да се шегувате — кипна Ив и забрави студа. — Лесно е, когато не сте видели хората, загинали от ръката му. Когато не ви се налага да съобщавате на майки и колеги, че любимият им човек е мъртъв.

Настъпи толкова дълбока тишина, че се чуваше как витлата на хеликоптерите разсичат въздуха.

— Сигурна съм, че виновникът за тази скръб ще бъде поласкан от вниманието, което му отделят медиите. Дайте му онова, което иска, превърнете го в звезда, омаловажавайки убийството на четирима души. Но ние, полицаите, знаем какъв е той. Знаем, че е страхливец и че е достоен за съжаление дори повече от вас. Нямам повече какво да ви кажа.

Обърна се, пренебрегвайки виковете на репортерите и едва не се сблъска с Тибъл.

— Влез за момент, лейтенант. — Хвана я под ръка и я преведе през охраната. — Поздравявам те. След като приключихме с този неприятен спектакъл, ми предстои не по-малко неприятна среща с кмета. Действай по-бързо, Далас, и залови онзи мръсник.

— Слушам, сър.

— И носи ръкавици — добави Тибъл, обърна се и се отдалечи.

Ив пхна едната си ръка в джоба, за да я стопли, а с другата извади комуникатора си. Първо се обади на доктор Майра, но ѝ съобщи, че психиатърката още е с пациента. Сетне се свърза с Пийбоди.

— Откри ли нещо за огърлицата с четирите птици?

— Така мисля. Оказа се, че е била изработена по поръчка от бижутера на „Накити и дрънкулки“, намиращ се на Пето авеню. Сега проверяваме заявките, но продавачката си спомня, че клиентът лично дошъл да вземе поръчката си. Надявам се, че ще го видим като прегледаме записите на охраняващите камери.

— Чакай ме в магазина. Тръгвам веднага.

— Лейтенант, може ли за момент?

Ив вдигна поглед — пред нея стоеше Джери Вандоурън. Лицето му беше изпито, под очите му имаше сенки.

— Джери, какво търсиш тук?

— Научих за... пресконференцията. Искях... — Младият мъж вдигна ръце, сетне безпомощно ги отпусна. — Искях да чуя какво ще кажете. Благодаря за всичко... — Отново замълча и смаяно се огледа, сякаш беше завил зад ъгъла и неочаквано се беше озовал на друга планета.

— Слушай... — Тя го хвана под ръка и побърза да го отведе в страни, преди репортерите да са се нахвърлили върху него. — Трябва да се прибереш вкъщи.

— Не мога да спя. Не мога да се храня. Всяка нощ сънувам Мариана и в сънищата ми тя не е мъртва. — Той тежко въздъхна. — Но когато се събудя, осъзнавам, че вече я няма. Приятелите ме съветват да потърся помощта на психотерапевт, за да забравя мъката си. Ала аз не искам да забравя скръбта си, лейтенант Далас. Не желая да забравя чувствата, които изпитвах към моята любима.

Ив не знаеше как да помогне на този отчаян човек, който търсеше нейната опора. И все пак нямаше право да му обърне гръб.

— Мариана не би искала да страдаш. Убедена съм, че те е обичала много...

— Когато престана да страдам, завинаги ще я загубя. — За миг той затвори очи. — Спрях ви, за да ви изкажа възхищението си от онова, което казахте преди малко — че няма да им позволите да се шегуват с чуждото нещастие. Сигурен съм, че ще попречите на убиеца да взема нови жертви. Ще го заловите, нали?

— Да, обещавам. А сега ме последвай. — Тя го поведе към страничния изход. — Ще повикаме такси. Кажи ми адреса на майка ти.

— На майка ми ли?

— Да. Отиди при нея, Джери. Погостувай й известно време.

Излязоха на улицата, младежът примигна срещу ярката светлина и промърмори:

— Наближава Коледа...

— Да. — Ив махна на униформения, който се облягаше на полицейската кола. Така щеше да бъде сигурна, че нахалните репортери няма да се нахвърлят върху младия човек. — Ако беше жива, Мариана щеше да те посъветва да прекараш празника с близките си.

Ив се опита да прогони от съзнанието си мисълта за Джери Вандоурън и скръбта му. Трябваше да се съсредоточи върху следващия си ход. Преодоля уличните задръствания, паркира в забранената зона пред бижутерския магазин, включи светещата табелка, указваща, че колата обслужва полицейски служител, сетне си запробива път сред

хората, които се блъскаха на тротоара. Докато вървеше към „Накити и дрънкулки“, си представи как Рурк влиза в магазина и без да му мигне окото дава няколко хиляди долара за лъскаво бижу, което е привлякло вниманието му.

Търговската зала беше обзаведена в розово и напомняше вътрешността на раковина. Въздухът се прочистваше от мощна климатична инсталация, лееше се тиха музика, която напомни на Ив за църковни химни.

Навсякъде бяха поставени вази със свежи цветя, килимите бяха дебели, а човекът от охраната, който стоеше на входа, дискретно беше прибрал оръжието си в кобура, скрит под куртката му.

Той презрително огледа протритото кожено яке и износените ботуши на Ив, при което младата жена не се сдържа и му показва значката си. Испита странно удовлетворение, когато подигравателната му усмивка помръкна.

Мина покрай него и тръгна по плътния розов килим, който заглушаваше стъпките ѝ. Огледа се и видя някаква жена с разкошно дълго палто от норки, която седеше на канапето и обсъждаше с продавача дали да купи диаманти или рубини; висок мъж с побеляла коса оглеждаше щанд, където бяха изложени златни часовници; сетне забеляза още двама служители от охраната и някаква блондинка, която игриво се кикотеше, докато избираше куп пръстени и бижута. Кавалерът, който щеше да ги плати, беше с голямо шкембе и спокойно можеше да ѝ бъде дядо. Очевидно имаше повече пари, отколкото здрав разум.

Ив вдигна поглед и видя камерите, които бяха монтирани в разкошния тавански корниз. От дясната ѝ страна се извиваше спираловидна стълба. Но ако клиентите бяха прекалено уморени от избора на бижута и скъпоценни камъни, на тяхно разположение беше асансьорът с полирана до блясък пиринчена решетка.

Ив би се присмяла на този лукс, който говореше за душевна нищета, ала внезапно си спомни за безценния диамант, който носеше на верижка като медальон. Почувства се неловко при мисълта, че Рурк можеше да изкупи всички бижута в магазина, както и сградата, в която се помещаваше.

Приближи се до остъклен щанд, където бяха изложени гривни, украсени с разноцветни скъпоценни камъни, и преценяващо изгледа

продавача. Той не изглеждаше особено ентусиазиран от появяването ѝ. Беше изискан като бижутата, които предлагаше, но тънките му устни бяха стиснати, погледът му — отегчен, а когато заговори, тонът му беше подигравателен.

— Мога ли да ви служа... мадам?

— Да. Търся управителя.

Човекът презрително изсумтя, наклони глава и светлината на лампите позлати косата му.

— Какъв е проблемът?

— Наистина ще има проблем, ако не побързаш да повикаш управителя.

Продавачът направи такава гримаса, сякаш беше изял нещо развалено.

— Един момент. Моля, не пипайте витрината. Току-що я почистиха.

„Ама че гадняр“ — помисли си Ив, но отношението му не я раздразни. Все пак успя да остави отпечатъците от пръстите си върху блестящото стъкло, докато продавачът се върна, придружен от привлекателна брюнетка.

— Добър ден. Наричам се Кейтс и отговарям за този отдел.

— Лейтенант Далас от нюйоркската полиция. — Ив забеляза, че усмивката на непознатата е много по-сърдечна от престорената усмивка на продавача, затова ѝ показва значката си така, че да не я забележат клиентите. — Сътрудничката ми е говорила с вас във връзка с една огърлица.

— Точно така. Моля, заповядайте в кабинета ми.

— Благодаря. — Ив се обърна, забеляза Пийбоди и Макнаб да влизат в магазина и безмълвно им направи знак да я последват.

— Отлично си спомням накита, който ви интересува — започна Кейтс, когато ги въведе в елегантно обзаведения си кабинет. Покани ги да седнат, сетне се настани зад бюрото си. — Съпругът ми го изработи по поръчка. Не успях да се свържа с него, за да го поканя тук, но мисля, че ще мога да ви съобщя всичко, което ви интересува.

— Разполагате ли с фактурата за продажбата?

— Да. Намерих диска и направих разпечатка. — Подаде листа на Ив и продължи: — Огърлицата беше от четиринайсеткаратово злато и

беше изработена от свързани помежду си елементи, в които бяха преплетени четири стилизирани птици. Бе изключително оригинална.

Ив си помисли, че накитът не изглеждаше никак оригинален, когато го видя обвит около покритата със синини шия на мъртвия Холоуей.

— Николас Клос. — Тя прочете на глас името на купувача. — Показа ли ви някакъв документ за самоличност?

— Не беше необходимо, тъй като плати в брой — двайсет процента от стойността в аванс, а остатъкът при получаване на поръчката. — Кейтс скръсти ръце. — Познах ви, лейтенант. Предполагам, че огърлицата е свързана с разследването на някакво убийство.

— Правилно. Този господин Клос лично ли поръча накита?

— Да. Доколкото си спомням, идва тук три пъти. Разговарях с него при първото му посещение. Беше среден на ръст... или малко по-висок. Хубав мъж — слаб, но не кожа и кости. Силно впечатление ми направи грацията му... — Тя се замисли, сетне продължи: — Беше много представителен. Черната му коса беше доста дълга и тук-там прошарена. Клиентът беше много елегантен, изключително учтив и съвсем точно ми описа каква трябва да бъде огърлицата.

— Опишете ми гласа му.

— Моля? — Кейтс смаяно примигна. — Ами... говореше с лек акцент, като европейец. Никога не повишаваше тон. Сигурна съм, че ще го позная, ако го чуя. Спомням си, че като ми се обади, веднага разбрах кой е.

— Значи ви се е обаждал, така ли?

— Да. Един-два пъти, за да провери кога ще бъде готова поръчката.

— Необходими са ми дисковете от охраняващите камери и записите на разговорите ви по видеотелефона.

— С удоволствие ще ви ги предоставя. — Изправи се и добави: — Ще се наложи да изчакате, докато...

— Макнаб, помогни на госпожа Кейтс.

— Слушам, лейтенант.

Когато останах сами, Ив се обърна към сътрудничката си:

— Онзи тип е знаел, че ще проверим видеозаписите и дисковете. Оставил е на местопрестъплението накита, който лично е поръчал. Би

трябвало да предположи, че ще разберем откъде го е купил.

— Може би не е предполагал, че ще го проследим толкова бързо или че Кейтс притежава отлична памет.

— Греша. — Ив скочи на крака и закрачи из кабинета. — Знаел е какво ще се случи; имам чувството, че досега ни води за носа. Това е поредната му роля. Сигурна съм, че вече не изглежда като човека, когото ще видим на записите, също както изобщо не прилича на Дядо Коледа. — Отиде до вратата, върна се и отново заговори: — Костюмите, декорите и сцената са различни, но той винаги е „режисьорът“ на представлението. Прикрил е следите си, Пийбоди, но този път ни е подценил. Гласът му ще го издаде.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Много си досадна, Далас. — Фийни вдигна ръка, сякаш да прогони Ив, която надничаше иззад рамото му. — Престани да ме притесняваш.

— Извинявай — промърмори тя, но не се отдръпна. — Колко време ще ти отнеме програмирането?

— Два пъти повече от нормалното, ако продължаваш да ми висиш над главата.

— Добре де, няма да ти преча. — Тя се приближи до прозореца и промърмори: — Вали ту сняг, ту дъжд. Предполагам, че в по-късните часове движението по улиците ще стане невъзможно.

— По това време на годината винаги има задръствания. Проклетите туристи са завладели града. Снощи бях решил да купя последните подаръци. Жена ми все ми опява за един от онези... модерните пуловери. Ама като влязох в универсалния магазин, се изплаших. Клиентите се нахвърляха върху стоките като вълци върху мъртва сърна. За нищо на света няма да се върна там.

— Много по-лесно е да правиш покупки си чрез компютър.

— Не ме учи какво да правя. Опитах и това, но без успех — всички са стигнали до моята идея и гледат да се възползват от специалните коледни намаления. Обаче си знам, че ако жената не намери под елхата поне дузина подаръци, ще ме изгони от брачното ни легло поне до пролетта.

— Дузина ли? — Ив се извърна и смаяно го изгледа. — Нима не й купуваш само един?

— Скъпа Далас, личи си, че си младоженка. Един подарък не означава нищо. Важно е количеството, приятелко.

— Направо ме уби.

— Не се притеснявай, до Коледа остават още няколко дни... Готово, справих се с програмирането.

Ив забрави проблемите с подаръците и се спусна към него.

— Пусни го.

— Сега... Това е гласът на човека, който се е обаждал по видеотелефона.

Добър ден. Търся господин или госпожа Кейтс.

— Паузите са на местата, където „изрязах“ другите гласове — обясни Фийни.

Добър ден, госпожо Кейтс. Обажда се Николас Клос. Интересувам се кога ще е готова огърлицата, която поръчах.

— Мисля, че това е достатъчно, за да го сравня с гласа на Хофман.

— Акцентът е неясен — замислено каза Ив. — Предполагам, че нарочно говори така, за да ни подведе. Имаш ли запис на гласа на Руди?

— Сега ще го чуеш. Направен е по време на разпита.

Съветваме нашите клиенти да се срещат с партньорите си на обществени места...

— Сега ще сравним двата записа. Компютърът отчита всичко, не можеш да го излъжеш като престориш гласа си, както не можеш да промениш отпечатъците от пръстите си. Компютър, премини към обект А.

Работя...

Ив слушаше записа на обаждането и наблюдаваше разноцветните графики на монитора.

— Раздели екрана — обърна се към Фийни — и съпостави записа от разпита.

— Изчакай. — Ирландецът даде нарежданията си на компютъра, сетне се намръщи. — Ще бъдеш разочарована.

— Защо?

— Погледни — графиките не съвпадат, Далас. Гласовете принадлежат на различни хора.

— Да му се не види! — Ив нервно разроши косата си и разочаровано въздъхна. — Чакай да помисля. Ами ако онзи е използвал устройство, което да промени гласа му, докато е разговарял по видеотелефона?

— Вече ти казах, че не можеш да измамиш компютъра. Ще проверя тази възможност и ще отстраня „електронната маскировка“, ако я открия. Но съм готов да се подпиша, че чуваме различни гласове.

— Той печално я изглежда. — Съжалявам, Далас. Май ще се наложи да започнем от нула.

— Прав си. — Ив потърка клепачите си. — Все пак провери и онази възможност. Какво ще кажеш да сравним лицата на мнимия Дядо Коледа и на Руди?

— Заловил съм се и с това, но става много бавно.

— Дано да откриеш нещо. Ще се свържа с Майра, дано да е изготвила профила на Хофман.

Ив се обади на психиатърката, опитвайки се да спести време. Отговориха ѝ, че доктор Майра вече си е отишла, но е изпратила по електронната поща доклада си; лейтенант Далас ще го получи в канцеларията си.

Докато вървеше към стаята си, Ив размишляваше върху резултатите, които беше получил Фийни.

Убиецът не беше глупав. Може би се е досетил, че могат да разпознаят гласа му и е накарал някого да се обади на бижутера.

Предположението изглеждаше невероятно, но от този човек можеше да се очаква всичко.

Отвори вратата на миниатюрната си канцелария и дочу как някой се изсмя. Влезе и онемя от учудване, като видя сътрудничката си оживено да разговаря с Чарлс Мънроу.

— Пийбоди, какво правиш?

Сътрудничката ѝ смутено скочи на крака и запелтечи:

— Чарлс... тоест господин Мънроу... искаше да...

— Овладей хормоните си, полицаи. Чарлс, какво търсиш тук?

— Радвам се да те видя, Далас. — Той стана от единствения стол, който беше в окаяно състояние. — Очарователната ти сътрудничка беше така любезна да ми прави компания, докато те чаках.

— Тя винаги е любезна с красивите мъже. Какво имаш да ми кажеш?

— Може би не е важно, но... — Младият мъж сви рамене. — Преди няколко часа ми се обади една от жените, с които компютърът ме е „чифтосал“. Оплака се, че човекът, с когото трябвало да прекара двата почивни дни, се отказал в последния момент. Предложи ми да заминем заедно, въпреки че при предишните ни срещи не се получи нищо...

— Радвам се за теб — нетърпеливо го прекъсна Ив. — Но едва ли съм най-добрият съветник, когато става въпрос за жени.

— С тях се справям и сам. — Сякаш, за да докаже твърдението си, Чарлс намигна на Пийбоди и тя се изчерви от удоволствие. — Но да се върнем към моя разказ. Бях решил да се възползвам от предложението на онази дама, но за всеки случай започнах да я разпитвам, за да разбера накъде бие...

— Премини към същността на въпроса.

Красавецът се приведе и заяви:

— Приятно ми е да те държа под напрежение, лейтенант Сладурче. — Дватамата не обърнаха внимание на Пийбоди, която се изкиска, щом чу непочтителното обръщение. — Мацката взе да ми разказва как се скарала с гаджето си. Буквално ме засипа с подробности, осведоми ме, че онзи мръсник ѝ изневерявал с някаква червенокоса. Отгоре на всичко си бил въобразил, че може да изкупи вината си, като снощи ѝ изпратил подарък по Дядо Коледа.

Ив рязко вдигна глава.

— Продължавай.

— Ето, че привлякох вниманието ти. — Той доволно се усмихна. — Моята събеседничка ми разказа как снощи около десет някой позвънил на вратата ѝ. Погледнала през шпионката и видяла белобрад старец с червена мантия, който държал голяма кутия, опакована със сребриста хартия. — Чарлс поклати глава. — Като чух това, сърцето ми така затуптя, сякаш щеше да изскочи от гърдите ми. А мацката продължаваше да бърбори как решила да не отваря и да не приема жалкия подарък, с който онзи мерзавец искал отново да спечели благоволението ѝ.

— Не го е пустила да влезе — прошепна Ив.

— Тя дори не осъзнаваше, че това е спасило живота ѝ.

— Случайно да знаеш каква е по професия?

— Балерина.

— Съвпада... — промълви Ив. — Дай ми името и адреса ѝ.

— Черил Залата, живее на Двайсет и осма улица. Не знам номера.

— Ще я намерим.

— Слушай, не знам дали съм постъпил правилно, но ѝ казах истината. Току-що бяха излъчили интервюто ти с Надин Фарст, затова

реших, че вече не съм длъжен да пазя в тайна похожденията на мнимия Дядо Коледа. Помолих Черил да включи телевизора си, сетне ѝ съобщих всичко, което знаех. Тя здравата се паникьоса и заяви, че незабавно ще напусне града. Ето защо се съмнявам, че ще я намерите.

— Ако е избягала, ще взема разрешение да обискирам жилището ѝ. Правилно си постъпил, Чарлс — продължи тя. — Ако Черил не беше научила новината от телевизията, може би щеше да размисли и следващия път да отвори вратата. Благодаря, че дойде да ме уведомиш.

— За теб съм готов на всичко, лейтенант. — Той стана. — Ще ме държиш ли в течение?

— Гледай телевизия и ще научиш всичко.

— Голяма хитруша си... Имате ли нещо против да ме изпратите, госпожице? — Младият мъж ослепително се усмихна на Пийбоди. — Чувствам се като замаян.

— С удоволствие. Разрешавате ли, лейтенант?

— Върви, върви... — разсеяно промърмори Ив, която вече четеше доклада на доктор Майра. Онова, което психиатърката беше написала, толкова я обезсърчи, че дори не забеляза дългото отсъствие на сътрудничката си, която се върна едва след двацет минути.

— Докладът ѝ напълно оправдава Хофман — отчаяно се обърна тя към Пийбоди и уморено потърка челото си. — Не мога да го обвиня в нищо. Според Майра той не притежава психиката на престъпник и изобщо не е склонен към насилие. Руди е лукав, интелигентен, страда от различни мании и е сексуално ограничен, но не е убиецът, когото търсим. По дяволите! Щом адвокатът му получи копие от заключението на психиатърката, онзи гадняр Руди ще ми се изплъзне.

— Все още ли мислиш, че той е престъпникът?

— Вече не знам какво да мисля. — Тя реши да не се поддава на отчаянието си. — Ще започнем от самото начало. Отново ще разпитаме всички...

Разбира се и този път Ив закъсна да се прибере у дома. Наближаваше девет, когато на бегом се изкачи по стълбите, водещи към спалнята на другия етаж. Както обикновено Съмърсет бе успял да я вбеси. Беше я посрещнал с надменен поглед и с думите, че ѝ остават само петнайсет минути да се приведе в приличен вид.

Настроението ѝ не се подобри, когато нахлу в спалнята и завари Рурк да се облича.

— Ще успея — измърмори и се втурна в банята.

— Говориш така, сякаш не сме поканили гости, а ти предстои да се явиш на някакво състезание — промълви Рурк, който я беше последвал. Доставяше му удоволствие да я наблюдава, докато се събличаше. — Не бързай.

— Не искам да закъснявам и да давам повод на онзи тъпак да злослови по мой адрес. — Тя застана под душа и нареди водата да се загрее до четирийсет градуса.

— Не си длъжна да се съобразяваш с мнението на Съмърсет. — Рурк се облегна на стената и загледа съпругата си. Помисли си, че дори като взима душ, тя действа бързо и ефикасно и не губи време. — Освен това на подобни тържества гостите винаги закъсняват.

— И моята работа изостава. — Ив изля шампоан върху косата си и гневно възкликна, когато гъстата течност попадна в окото ѝ. — Обвиненията срещу главния заподозрян отпаднаха, трябва да започна от самото начало. — Излезе изпод душа, пристъпи към кабинката за изсушаване, сетне спря. — По дяволите, какво каза Трина? Дали трябваше да нанасям онази гадост върху мокра или върху суха коса?

Рурк се досети каква е „гадостта“, за която съпругата му говори. Взе от полицата някаква тубичка и изстиска част от съдържанието ѝ върху дланта си.

— Позволи на мен...

Искаше ѝ се да замърка като котка под галещите му пръсти, но присви очи и възкликна:

— Не ме закачай, приятелче. Нямам време за теб.

— За какво намекваш, скъпа? — Той взе шишенце, съдържащо лосион за тяло. — Само ти помагам да се приготвиш. — Започна да втрива гъстата течност, прокарвайки длани по раменете ѝ, по гърдите ѝ. — Изглеждаш ми доста притеснена.

— Престани... — Тя затвори очи и въздъхна, когато усети ръцете му върху задните си части. — Струва ми се, че пропусна нещо.

— Ах, колко съм небрежен. — Рурк наведе глава и игриво ухапашията ѝ. — Искаш ли наистина да закъснееш за празненството?

— Да, но няма да се поддам на изкушението. — Изтръгна се от ръцете му и влезе в кабинката, като му подхвърли: — Все пак не

забравяй докъде си стигнал.

— Жалко, че не се прибра двацет минути по-рано. — Рурк реши, че страстта му няма да се охлади като наблюдава съпругата си, затова се върна в спалнята.

— Само да се гримирам и съм готова. — Ив се втурна към огледалото, без да си направи труда да облече халата си. — С какво ли трябва да се издокарам за такъв прием?

— Купил съм ти рокля.

Тя преустанови неуспешните си опити да намаже миглите си с туш и се намръщи.

— От къде на къде? Нима аз избирам костюмите ти?

— Скъпа, престани. Тази мисъл ме ужасява.

Ив се засмя.

— Признавам, че примерът беше неподходящ, но не ми хрумна друг. — Тя разреса с пръсти късата си коса, влезе в спалнята и завари Рурк да оглежда някаква творение на Леонардо, което с по-голямо въображение би могло да мине за рокля. — Няма да ме накараш да облека това, нали?

— Мейвис донесе роклята още снощи. Създадена е от Леонардо специално за теб.

Ив подозрително огледа двете парчета сребрист плат, които се съединяваха с тънки, блестящи лентички. Подобни лентички служеха за презрамки, а задното парче плат беше много по-дълго от другото.

— Защо да не посрещна гостите гола — резултатът ще бъде горедолу еднакъв.

— Облечи роклята. Искam да видя как ти стои.

— Какво да облека под нея?

— Нищо, скъпа моя — засмя се той.

— Боже мой. — Ив намръщено посегна към дрехата.

Меката тъкан се спускаше като водопад и нежно прилепваше към закръглените ѝ форми, страничните прорези разкриваха гладката ѝ кожа.

— Скъпа Ив! — Рурк взе ръката ѝ и целуна дланта ѝ, при което краката ѝ се подкосиха. — Понякога си толкова красива, че направо онемявам. — Подаде ѝ обещите с крушовидни диаманти и добави: — Сложи ги, мисля, че ще подхождат на тоалета ти.

— Подаряваш ли ми ги, или съм забравила, че са мои?

— Купих ти ги преди няколко месеца. Няма да получиш никакви подаръци преди Коледа.

Тя си постави обещите и примирено въздъхна, когато Рурк избра подходящи обувки.

— Тази... рокля няма джобове, където да скрия комуникатора си. Не забравяй, че непрекъснато трябва да поддържам връзка с управлението.

— Заповядай, прибери го. — Рурк ѝ подаде изключително малка вечерна чантичка.

— Трябва ли да нося още нещо?

— Не, прекрасна си. — Той се усмихна като дочу звънеца, сигнализиращ, че колата с първите гости се приближава към къщата. — Този път си съвсем точна. Изгарям от нетърпение да се изфукам с красивата ми съпруга.

— Говориш така, сякаш съм породисто куче — гневно промърмори тя и го накара да се разсмее.

След час всички гости бяха пристигнали. В огромната, ярко осветена бална зала ехтеше музика. Ив се огледа и мислено благодари на Рурк, че никога не я занимава с подготовката на грандиозните празненства, които обичаше да устройва.

Дългите маси бяха отрупани със сребърни подноси с най-отбрани деликатеси: пушена шунка от Вирджиния, желирани патици, доставени направо от Франция, крехко телешко от Монтана. И още омари, пъстърви и стриди, които се ловяха на планетата Сайлъс. Пресни зеленчуци допълваха украсата. На една маса се издигаше еднометрова шоколадова торта във формата на елха, а под нея бяха подредени сладкиши, които биха накарали дори политически затворник да прекъсне гладната си стачка.

Ив се питаше дали някога ще престане да се учудва от невероятните способности и таланти на човека, за когото се беше омъжила.

До двете срещуположни стени на залата се издигаха огромни елхи, украсени с бели лампички и сребърни звезди. През високите прозорци не се виждаше обгърнатият в зимна мъгла град; върху тях се проектираше холограмна зимна сцена. Влюбени двойки се пързаляха с

кънки по сребърно езеро, дечица се спускаха по заснежения хълм с червени шейни.

Само Рурк можеше да се досети за подобни подробности, които придаваха още по-приказен вид на цялата сцена.

— Здравсти, сладурче. Не се ли страхуваш, че ако си сама, ще се загубиш в този дворец?

Ив усети нечия ръка върху задните си части, извърна глава и строго изгледа нахалника, който се оказа Макнаб.

Младежът пламна, пребледня като мъртвец, сетне отново се изчерви.

— Махни ръката си от задника ми, Макнаб.

Той побърза да се подчини, сякаш беше опарил дланта си.

— Божичко! Мамка му! Извинете. Не ви познах. — Младежът смутено пхна ръка в джоба си. — Не знаех, че сте вие... Помислих си... Изглеждате... — Той смутено замълча.

— Мисля, че детектив Макнаб се опитва да ти направи комплимент. — Рурк се приближи и се поддаде на изкушението строго да изгледа изплашения младеж. — Прав ли съм, Иан?

— Да. Тоест...

— Искан ми се да вярвам, че наистина не е знаел чий задник опипва, иначе щях да го убия. — Той протегна ръка и подръпна екстравагантната червена вратовръзка на Макнаб. — И то още сега.

— Бъди спокоен, отдавна щях да съм се справила с него — заяви Ив. — Май имаш нужда от едно силно питие, детектив.

— Да, лейтенант. Точно така.

— Рурк, погрижи се за нашия гост. Майра току-що дойде. Искан да поговоря с нея.

— С удоволствие. — Рурк приятелски прегърна младежа, но стисна рамото му по-силно от необходимото.

Ив започна да си пробива път сред множеството. Струваше й се странно, че присъстващите на подобни тържества винаги изгаряха от желание да разговарят и то на съвсем банални теми. Въпреки че бързаше да разговаря с Майра, спря изумена, забелязвайки Пийбоди под ръка с Чарлс Мънроу. Сътрудничката й изглеждаше ослепителна в широките панталони от някаква златиста тъкан и тесен жакет без ръкави.

— Пийбоди!

— Добър вечер, лейтенант. Домът ви изглежда като вълшебен дворец.

— Знам. — Ив гневно изгледа младия мъж: — Добър вечер, Мънроу.

— Напълно съм съгласен с мнението на Дилия, лейтенант.

— Не си спомням да съм те канила.

Пийбоди се изчерви и смотолев:

— В поканата пишеше, че мога да доведа приятеля си.

— Нима този тук ти е гадже? — попита Ив, без да откъсва поглед от лицето на Чарлс.

— Наистина съм приятел на Дилия. — За миг усмивката му помръкна и той понижи глас. — Тя знае каква е... професията ми.

— Правиш ли й намаление като на всички други ченгета?

— Лейтенант! — гневно възкликна Пийбоди и пристъпи към нея.

— Няма нищо, скъпа — промърмори Чарлс и я хвана за рамото. — Слушай, Далас, надяхах се да прекарам една приятна вечер в компанията на привлекателна жена, от която се възхищавам. Но ако присъствието ми в този дом е нежелателно, веднага ще напусна.

— Извини ме за секунда — обърна се към него Пийбоди, после хвана началничката си под ръка.

— Какво си въобразяваш! — смаяно изсъска Ив.

— Вие какво си въобразявате! — Пийбоди я поведе към едно уединено кътче. — Не съм длъжна да ви докладвам какво правя през свободното си време, а вие нямате право да ме злепоставяте.

— Почакай...

— Не съм свършила! — По-късно Пийбоди с потръпване щеше да си спомни за изуменото изражение на Ив, ала в момента беше прекалено разгневена, за да го забележи. — Какво върша през свободното си време изобщо не ви засяга. Нямате право да ми попречите, ако реша да танцувам върху масата в някой бар или да платя на шестима мъже, за да правим групов секс всяка неделя. А ако искам да изляза с един интересен и привлекателен мъж, който ме харесва, това също си е моя работа.

— Искях само...

— Не ме прекъсвайте — процеди Пийбоди. — Запомнете, че съм ваша подчинена и можете да ме командвате само когато съм на работа.

Ако с Чарлс сме нежелани гости и натрапници, веднага ще напуснем дома ви.

Пийбоди се обърна и понечи да се отдалечи, но Ив я хвана за китката и престорено спокойно промълви:

— Не си отивай. Извини ме, задето се намесих в личния ти живот. Дано да не съм развалила настроението ти. Пожелавам ви приятно прекарване на вечерта.

Почувства се невероятно засегната от думите на сътрудничката си. Когато откри Майра, още не беше успяла да се овладее.

— Може ли да поговорим насаме? Знам, че не е редно да те занимавам със служебни въпроси, но този не търпи отлагане.

— Разбира се. — Майра се разтревожи от потъмнелите ѝ очи и преbledнялото ѝ лице. — Какво се е случило, Ив?

— Искам да бъдем насаме — повтори по-младата жена, опитвайки се да прикрие чувствата си. — Предлагам да отидем в библиотеката.

Щом влязоха в просторното помещение, психиатърката възкликна от удоволствие и плесна с ръце.

— Тук е прекрасно! Какви невероятни съкровища са събрани в тази стая! Почти не останаха хора, които изпитват наслада, когато държат истинска книга. Много по-приятно е да седнеш с книга пред камината, отколкото да четеш текста, изписан на монитора.

— Рурк си пада по книгите. — Ив затвори вратата. — Става въпрос за теста на Руди. Не съм съгласна с някои заключения.

— Така и предполагам. — Майра обиколи помещението, с възхищение докосвайки няколко книги, сетне се настани на коженото кресло и пригладя полата на елегантния си розов костюм.

— Хофман не е убиецът, когото търсиш, нито чудовище, каквото искаш да го изкараш.

— Не става въпрос какво искам, а...

— Сексуалната му връзка със собствената му сестра те тревожи, не можеш да се примириш с нея — прекъсна я Майра. — Смяташ, че тя е негова жертва, също както ти си била жертва на баща ти. Но има голяма разлика, Ив. Пайпър не е дете, не е беззащитна и макар брат ѝ да упражнява контрол над нея, не я насилва да има сексуална връзка с него.

— Руди я използва.

— Но и тя прави същото. Използват се взаимно. Съгласна съм, че той страда от маниакална ревност, но е и полово несъзрял. Мисля, че не може да осъществи полов акт с друга жена, освен със сестра си, което е убедително доказателство, че Руди не е убиецът.

— Изнудвали са го, а сега изнудвачът е мъртъв. Мъртъв е и човекът, който е ухажвал Пайпър.

— Имайки предвид всичко това, бях почти убедена, че тестът ще докаже способността му да убива. Ала останах излъгана. Хофман действително е склонен към насилие, когато е възбуден или под заплаха, но винаги действа импулсивно. Неприсъщо му е грижливото планиране, което е необходимо за извършване на убийствата, които разследваш.

— Според теб не остава нищо друго, освен да го пуснем на свобода — сопна се Ив.

— Кръвосмешението е противозаконно, но трябва да бъде доказано, за да се предприемат съответните наказателни мерки. Но мисля, че не това те смущава. Внушила си си, че трябва да накажеш Хофман и да освободиш сестра му от тиранията му.

— Не става въпрос за моето желание...

— Знам, скъпа. — Сърцето на Майра се късаше. Тя хвана ръката на Ив. — Престани да се самонаказваш.

— Едва сега осъзнавам, че заподозрях Руди, защото изпитвах отвращение към него. — Ив внезапно се почувства безкрайно уморена и седна до Майра. — И точно заради това навярно съм пропуснала най-важната улика, която да ми помогне да заловя убиеца.

— Действала си съвсем правилно. Ето че Хофман отпадна от списъка на заподозрените.

— Загубих много време. Пренебрегнах интуицията си, която ми подсказваше, че Руди е невинен. Защото всеки път, когато разговарях с Пайпър, ми се натрапваше една и съща мисъл — че същото щеше да се случи и с мен, ако не бях убила онова чудовище. — Закри лицето си с длани, сетне машинално разроши късата си коса. — Господи, обърках всичко!

— Сподели тревогите си с мен.

— Няма смисъл.

— Довери ми се, миличка. — Майра нежно я помилва по страната.

— Изпитвам паника дори от приближаващите празници. Нямам представа с какви подаръци да зарадвам близките си хора, нито как да се държа...

— Това ли било? — Психиатърката се поусмихна и поклати глава. — Предколедното пазаруване изнервя дори най-спокойните хора. Реакцията ти е съвсем нормална.

— За първи път не съм сама, имам съпруг и приятели, на които държа и които да зарадвам с подходящ подарък.

— Лаская се от мисълта, че съм сред твоите приятели. — Майра отново я погали. — Когато дойде при мен, ми се стори разтревожена. Какво се е случило?

— Ами... ядосах се на Пийбоди. — Тя отново скочи на крака. — Представи си, тази вечер кавалер ѝ е едно жиголо. Не отричам, че младежът е красив и елегантен, но... по дяволите, та той е като проститутка!

— Навярно те тревожи фактът, че изпитваш симпатия към него и същевременно го презираш заради професията му.

— Притеснявам се за Пийбоди. Чарлс твърди, че иска да има сериозна връзка с нея, а онази глупачка му вярва и ми се разсърди, задето се бъркам в личните ѝ дела.

— Животът не е низ от удоволствия, скъпа моя; непрекъснато възникват конфликти и проблеми, а ти си прекалено чувствителна и тежко ги преживяваш. Ако Пийбоди е реагирала по-остро, то е защото на света няма човек, от когото да се възхищава и когото да уважава повече от теб.

— Боже мой, каква бъркотия.

— Да бъдеш обичана означава да носиш голяма отговорност. Сигурна съм, че ще се сдобриш със сътрудничката си, защото много държиш на нея.

— Започвам да подозирам, че има прекалено много хора, на които държа.

Мониторът на стената просветна, появи се намръщеното лице на Съмърсет.

— Лейтенант, не е учтиво да оставяте гостите си.

— Майната ти! — Изруга го Ив, а доктор Майра едва сподави смеха си. — Поне към този досадник никога няма да изпитвам топли

чувства... Съжалявам, че ти отнех толкова време. Действително съм лоша домакиня.

— Радвам се, че ми се довери.

— Слушай... — Ив понечи да пъхне ръце в джобовете си, но се досети, че е с елегантна вечерна рокля и въздъхна. — Ще останеш ли тук още малко? Трябва да взема нещо от кабинета си.

— Добре. Мога ли да разгледам книгите?

— Разбира се. — Ив взе асансьора, за да не губи време с изкачване на стълбите. Върна се след около две минути и завари доктор Майра да чете някаква книга.

— „Джейн Еър“ — въздъхна психиатърката и върна томчето на полицата. — Чела съм този роман в младостта си. Толкова е романтичен...

— Вземи книгата, Рурк няма да се разсърди, че си заела томче от скъпоценната му библиотека.

— Купила съм си „Джейн Еър“, но все не ми остава време да я препрочета. Все пак благодаря за предложението.

— Искях да ти поднеса коледния подарък. Знам, че до празника остават още няколко дни, но може би няма да се видим дотогава. — Ив ѝ поднесе красиво опакованата кутия и се почувства ужасно неловко.

— О, колко си мила! — Лицето на Майра засия. — Мога ли да го отворя още сега?

— Разбира се, нали така е редно? — Тя нетърпеливо затропа с крак, докато психоложката предпазливо развърза панделката и се залови да разгръща хартията.

— Всички у дома ми се подиграват заради този навик — засмя се Майра. — Но сърце не ми дава да разкъсам красива опаковка. Прибирам хартията и панделките в едно чекмедже... и забравям повторно да ги използвам. Ала... — Тя онемя от изненада, когато отвори кутията и видя парфюма. — Какъв великолепен подарък, скъпа. О, дори името ми е гравирано на шишенцето!

— Ароматът е създаден специално за теб. Описах външността ти и някои черти на характера ти, след което определих какъв парфюм ще ти подхожда.

— Шарлот... — измърмори Майра. — Не предполагах, че знаеш името ми.

— Ами... сигурно съм чула някой да го споменава.

Психиатърката почувства, че се просълзява.

— Трогната съм от вниманието ти. — Остави шишенцето и прегърна по-младата жена. — Много ти благодаря.

Ив поруменя от удоволствие и смущение.

— Радвам се, че ти хареса. Нали разбираш... досега не съм купувала подарък на близък човек.

— Справила си се прекрасно. — Тя се отдръпна и обгърна с длани лицето на Ив. — Много те обичам. А сега ме извини — трябва да оправя грима си... имам навик да си поплаквам, когато ми поднесат коледните подаръци. — Погали по-младата жена по страната и добави: — Върви да танцуваш със съпруга си, изпий няколко чаши шампанско. Забавлявай се и не се тревожи — до утре светът няма да изчезне.

— Трябва да попреча на убиеца да вземе нова жертва.

— Сигурна съм, че ще успееш. Но тази нощ е твоя — наслаждавай се на живота заедно с Рурк.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив изпълни предписанието на доктор Майра. Докато танцуваше в прегръдките на Рурк под звуците на романтичната музика, тя си помисли, че съветът на психиатърката не е бил лош. Усети, че главата ѝ е замаяна от изпитото шампанско и от бляскавите светлини.

— Мисля, че ще се примиря — промълви тя.

— Моля?

Ив се усмихна, когато Рурк я целуна зад ухото, сетне се отдръпна и го погледна в очите.

— Мисля, че ще се примиря с разкоша и вниманието, с които ме обграждаш.

— Радвам се да го чуя. — Той прокара ръка по гърба ѝ.

— Толкова си богат, имаш всичко.

— Така е — съгласи се Рурк, а мислено добави: „Имам и съпруга, която след малко ще бъде мъртво пияна.“

— Понякога това ме плаши, но не и сега. Сега ми е много хубаво. — Тя въздъхна и притисна страната си до неговата. — Каква е тази музика?

— Харесва ли ти?

— Много е... секси.

— Създадена е през четиридесетте години на миналия век. Това е холограма на така наречения биг бенд на Томи Дорси, а мелодията се нарича „Лунна серенада“.

— Струва ми се, че е било преди милиони години.

— Понякога и аз имам същото чувство.

— За каквото и да те попитам, винаги имаш отговор. Откъде знаеш всичко това?

— Може би е трябвало да живея в друго време — уклончиво отговори той.

Ив въздъхна и се притисна към него.

— Не, скъпи, точно в този век трябва да живееш. — Вдигна глава, огледа се и продължи: — Всички изглеждат толкова щастливи,

Фийни танцува с половинката си. Мейвис седи на скута на Леонардо и двамата разговарят с доктор Майра и симпатичния ѝ съпруг. Макнаб се опитва да сваля всички присъстващи жени, гледа на кръв Пийбоди и се налива с уиски.

Рурк също се огледа и развеселено се усмихна.

— Трина е успяла да го впримчи. Господи, жив ще го изяде!

— Колегата Макнаб няма да ѝ се остави. — Ив отново се притисна към него. — Прекрасно празненство, Рурк. — Оркестърът засвири бърза мелодия и тя зяпна от изумление.

— Погледни... погледни как подскача Дики!

Рурк се усмихна, хвана я през кръста и я обърна така, че да застане до него.

— Мисля, че танцува рокендрол.

Ив смаяно наблюдаваше шефа на лабораторията, който вихрено танцуваше с Надин.

— Да му се не види! Никога не съм го забелязвала да бъде толкова енергичен на работното си място. Брей! — Очите ѝ се разшириха, когато Дики промуши репортерката между краката си. Надин гръмко се засмя, а хората, които ги наблюдаваха, възторжено заръкопляскаха.

Ив откри, че също се усмихва. Облегна се на рамото на Рурк и промълви:

— Изглежда, че добре се забавляват.

— Искаш ли да опиташ?

— О, не. — Тя се засмя и запотропва с крак в такт с ритмичната музика. — Стига ми само да ги гледам.

— Просто да не повярваш! — провикна се Мейвис, която се приближи, следвана от Леонардо. — Кой би помислил, че Надин е толкова печена? Жесток купон, Рурк. Направо е върхът.

— Благодаря. Изглеждаш много елегантна.

— Нали? Леонардо казва, че е създал тази рокля за специални събития като това. — Певицата се засмя и се завъртя като балерина. Разноцветните ивици плат, от които се състоеше дрехата, се разтвориха и отдолу проблесна напудреното ѝ с бронз тяло. Косата ѝ също беше боядисана в бронзово и беше вдигната така, че дългите кичури се спускаха като фонтан. — Каза още, че тоалетът на Ив трябва да бъде по-шик.

— Двете с Ив сте най-прекрасните манекенки за моите модели — засмя се дизайнерът. — Честита Коледа, Далас. — Наведе се и я целуна по страната. — С Мейвис сме подготвили малък подарък за теб и Рурк. — Подаде ѝ някакъв пакет и добави: — Това ще бъде първият коледен празник, който ще прекарам заедно с нея и то благодарение на вас двамата. — В златистите му очи проблясваха сълзи.

Ив се почувства неловко и за да прикрие смущението си, се залови да разопакова пакета.

Вътре имаше кутийка от лакирано дърво, украсена с изящна дърворезба; пиринчените панти блестяха под светлината на кристалните полилеи.

— Прекрасна е! — възкликна тя.

— Отвори я — настоя Мейвис, която едва се сдържаше да не заподскача като дете. — Кажи им какво символизира, Леонардо.

— Дървото е символ на приятелството, металът на любовта. — Изчака, докато Ив отвори кутията. Вътрешността ѝ, облицована с коприна, беше разделена на две. — Едното отделение е за спомените ви, другото — за пожеланията ви.

— Страхотно го е измислил, а? — Мейвис стисна огромната длан на Леонардо.

— Да — едва успя да промълви Ив, която се задавяше от вълнение.

Рурк ѝ се притече на помощ. Подаде ръка на дизайнера и заяви:

— Подаръкът е великолепен и много оригинален. Благодаря ти. — Целуна Мейвис и добави: — Благодаря и на двама ви.

— Сега двамата ще можете да си пожелаете нещо на Бъдни вечер. — Мейвис сърдечно прегърна приятелката си, сетне се обърна към Леонардо: — Хайде да танцуваме.

— Има опасност да се разплача — прошепна Ив.

— Коледните празници предизвикват подобни емоции у всички нас. — Рурк повдигна брадичката ѝ и се усмихна като видя насълзените ѝ очи. — Обичам да те гледам, когато си разнежена.

Тя спонтанно го прегърна и го целуна по устните. Странно, но този път целувката не я възбуди, а ѝ подежда успокояващо.

Отдръпна се, нежно се усмихна и промълви:

— Това е първият спомен, който ще съхраним в нашата кутийка.

— Лейтенант, може ли за момент?

Ив стреснато се извърна и се озова лице срещу лице с Уитни. Изчерви се като рак при мисълта, че командирът я е видял как се целува с Рурк.

— На вашите заповеди, сър.

— Извинете, че идвам в такъв неподходящ момент. — Той смутено се усмихна на Рурк. — Току-що ми съобщиха, че Пайпър Хофман е била нападната.

Ив мигом забрави всичко друго.

— Знаете ли къде се намира?

— Закарали са я с линейка в болницата „Хейс мемориъл“. Нямам информация за състоянието ѝ. Събери хората си, които са тук, за да ви съобща онова, което знам.

— Да отидем в кабинета ми.

Докато отиваха към асансьора, Уитни се обърна към нея:

— Далас, този път трябва да заловим убиеца.

Ив и Фийни вървяха по дългия болничен коридор. Ирландецът промърмори:

— Ама и моят късмет си го бива. Точно когато жена ми се беше разнежила и бях сигурен, че тази вечер ще ме ощастливи, отново ни повикаха на работа.

— Горе главата, приятелю. Мисля, че този път ще пипнем мерзавеца и всеки от нас спокойно ще прекара Коледните празници.

— Не смея да мечтая за подобно щастие. — Иззад една откrehнатата врата се разнесе стон и ирландецът потръпна.

— Ужас ме обзема, като си представя колко жертви ще вземат тази нощ заледените пътища.

— Не бъди такъв песимист. Ето го Руди. Аз ще се заема с него. Потърси лекаря, който се грижи за Пайпър.

Фийни погледна към среброкосия мъж, който седеше прегърбен, с изкривено от мъка лице, и изпита облекчение, че не му се налага да разговаря с него.

Разделиха се, тя продължи по коридора и застана пред Руди.

Той бавно вдигна глава и впери в нея изпълнените си с болка очи.

— Беше я изнасилил. Беше я завързал и изнасилил. Чух я как плаче и го моли да не я убива...

Ив седна до него.

— Видя ли го?

— Не... Навярно беше чул стъпките ми. Изтичах в спалнята и... и я видях. О, господи! Боже мой! — Той закри лицето си с длани.

— Престани! — Ив го хвана за китките. — Вайкането няма да ѝ помогне. Продължавай да разказваш. Прибрал си се у дома и си чул виковете на Пайпър. Защо си излязъл? Къде си бил?

— Да ѝ купя подарък за Коледа. — По страната му се плъзна сълза. — Беше си харесала скулптура, изобразяваща приказна фея, коленичила до езерце. Не ми каза направо, че я иска, но открих на масата рисунка на скулптурата и адреса на галерията. Едва тази вечер успях да намеря време, за да я купя. Господи, защо ли излязох! Не биваше да оставям Пайпър сама.

Ив реши за всеки случай да провери по кое време е бил в галерията, за да бъде абсолютно сигурна, че убиецът не седи до нея. Питаше се защо Пайпър е отворила на престъпника, след като е знаела как действа.

— Когато се прибра, външната врата беше ли заключена?

— Да. Набрах кода и щом влязох, чух виковете и плача ѝ. — Изхлипа, затвори очи и стисна юмруци. — Изтичах в спалнята и я видях на леглото. Беше гола, ръцете и краката ѝ бяха вързани. Стори ми се... не, не съм съвсем сигурен, но мисля, че с периферното си зрение долових някакво движение. Или пък интуитивно почувствах нечие присъствие. После някой ме блъсна, паднах и загубих съзнание. — Той предпазливо опипа главата си. — Навярно съм се ударил в таблата на леглото. Предполагам, че съм се окопитил след няколко секунди, защото чух как някой тича към външната врата. Сигурно трябваше да го последвам, но в този миг мислех само за Пайпър. Тя вече не плачеше. Изплаших се... реших, че е мъртва.

— Ти ли извика линейка?

— Първо я развързах и я завих с чаршаф. Не можех да понеса да я видят гола... после се обадох в болницата. Опитах се да я свестя, но не успях. А сега не ми разрешават да я видя.

Отново закри лицето си и този път Ив го остави да излее мъката си. Забеляза, че Фийни идва по коридора и стана да го пресрещне.

— Тя е в кома — заобяснява ирландецът. — Лекарят предполага, че състоянието ѝ се дължи на преживяния емоционален стрес. Била е изнасилена... и анално. Китките и глезените ѝ са наранени от въжетата. Токсикологичната експертиза е доказала наличие на сънотворно, което се продава без рецепта. Татуировката е на дясното ѝ бедро.

— Каква е прогнозата?

— Лекарите са безпомощни. Наговориха ми разни сложни медицински термини, все пак разбрах, че младата жена сякаш се е затворила в защитна обвивка. Ще дойде в съзнание, само ако сама пожелае.

— Мисля, че присъствието ни тук е излишно. Ще поставим охрана пред стаята, един униформен ще държи под око Руди.

— Още ли го подозираш, Далас?

Ив се обърна и изгледа човека, който неутешимо ридаше и внезапно изпита съжаление към него.

— Не, но все пак искам някой да го следи.

Докато вървяха към ескалатора, тя даваше нареждания на хората си, използвайки комуникатора.

— Изглежда напълно сломен — отбеляза Фийни. — Питам се дали страда за сестра си или за любовницата си.

— Въпросът ти е основателен. — Качиха се на ескалатора и подвижната лента ги понесе към изхода на болницата. — А пък аз се питам как убиецът е узнал, че тази вечер тя ще бъде сама. В противен случай не би посмял да я нападне. Не е в неговия стил. Сигурен е бил, че ще бъде сама.

— Следователно е бил човек, когото тя познава. Може би е наблюдавал сградата. Възможно е да ѝ се е обадил и да се е убедил, че Руди не е в апартамента.

— Съгласна съм. Мисля, че той познава и двамата. Убедена съм, че Пайпър не е била „най-голямата му любов“. — Озоваха се във фойето и тръгнаха към изхода. — Убиецът вече не действа по познатата ни схема. Тя не е от клиентките на агенцията. Според мен престъпникът е организиран нападението върху нея, за да привлече отново вниманието ни към Руди. — Замълча, докато седна зад волана на колата, ирландецът се настани на предната седалка. — Известно му е, че сме разпитвали Хофман, че съм го наредила за убиец. Не е

необходимо да купува нови гримове, тъй като не е успял да ги използва върху Сиси и балерината. Проклетникът не е глупав и знае, че ако се добере до Пайпър, подозренията отново ще паднат върху брат й. Този път не го е направил от „любов“, а за да ни насочи по лъжлива следа.

Фийни се облегна назад и машинално посегна към джоба си за пликче със захаросани бадеми, сетне си спомни, че съпругата му беше забранила да „носи подобни гадости на изисканото празненство“.

— Излиза, че е познавал Пайпър, тя също го е познавала. Може би сама го е пустила да влезе.

— Никога не би отворила вратата на непознат, още по-малко на човек, преоблечен като Дядо Коледа. Дано Макнаб да открие някаква прилика, когато прегледа записите на охраняващата камера.

— Има предчувствието, че дисковете със записите са изчезнали.

Думите му се оказаха пророчески. Униформеният полицай, който охраняваше апартамента, съобщи, че в 21:50 камерите са били изключени.

— Няма следи от проникване с взлом — отбеляза Ив, след като внимателно огледа ключалките. — Пайпър поглежда през шпионката и вижда познато лице, ето защо бърза да отвори. Сигурна съм, че и дисковете от вътрешните камери също липсват.

Влязоха в апартамента. До огромния прозорец, от който се виждаше Пето авеню, стоеше бяла елха, украсена с кристални висулки и стъклени топки. На върха й вместо звезда беше поставено бяло гълъбче. Под елхата имаше красиво опаковани пакети.

В коридора бяха нахвърляни пликове и покупки. Ив си представи как Руди е влязъл, чул е писъците на сестра си, захвърлил е пликовете и е хукнал към спалнята. Тръгна по „следата“ от разпилени покупки и прекоси малкия салон, застлан с бял килим. Креслата бяха тапицирани в бяло, блестящите плотове на масите бяха с цвета на слонова кост. В многобройните стъклени вази бяха поставени разкошни букети от бели цветя.

Създаваше се усещането, че е стъпила върху облак. Внезапно почувства, че се задушава.

От другата страна на коридора се намираше залата за фитнес, обзаведена с различни гимнастически уреди и с басейн с минерална

вода.

— Спалните са в дъното — промълви тя. — Въпреки че е тичал, Руди е стигнал до там едва няколко секунди след отварянето на входната врата.

Влезе в просторното помещение. Щорите бяха спуснати. До едната стена беше поставена голяма бяла тоалетка, върху която бяха наредени безброй разноцветни шишенца, бурканчета и тубички. „Никога досега не съм виждала такава огромна тоалетка“ — помисли си Ив, взирайки се в тройното гледало, над което бяха монтирани електрически лампи. Пред плота бяха поставени два тапицирани стола, което говореше, че Пайпър и Руди дори са се гримирали заедно.

Леглото във формата на сърце я накара да забели очи. Орнаментираната му рамка напомняше украса на торта. В бързината си престъпникът беше забравил белезниците.

— Този път не си е взел играчките. — Ив приклекна да разгледа отворената кутия със сребриста опаковка. — Най-сетне имаме улики, Фийни. Ето спринцовката и принадлежностите за татуировка. Какво ли е това? — Тя взе друга кутия, изработена от имитация на дърво, дълга шейсетина сантиметра. Когато я отвори, видя, че е пълна с гримове от серията „Природна красота“.

— Не разбирам от гримове, но ми се струва, че тези тук не са обикновени, а по-скоро са от типа, който използват актьорите.

Фийни се закиска по подражание на многобройните старци с червени одежди, които обикаляха нюйоркските улици. Наведе се и вдигна снежнобяла изкуствена брада.

— Може би все пак е дошъл маскиран.

— Според мен първо я е упоил, после по навик се е преоблякъл. Представям си как е влязъл в апартамента, инжектирал ѝ е приспивателното, после я е завързал за леглото. Едва след това се е преоблякъл. Направил е татуировката, гримирал е жертвата си по свой вкус, като е действал бавно и методично. Пайпър е започнала да идва на себе си... — Ив с присвити очи оглеждаше леглото и сякаш си представяше цялата сцена. — Тя се е свестила. Била е дезориентирана, объркана. Опитала се е да се освободи от белезниците. Познавала е нападателя и е знаела какво я очаква. Може би той ѝ е говорил, докато е разразвал дрехите ѝ.

— Това май е била домашната ѝ роба. — Фийни вдигна дрехата от прозрачно бяла материя.

— Навярно се е готвела да си ляга. Била е развълнувана от мисълта, че брат ѝ е отишъл да ѝ купи мечтания подарък. А след като се е върнала в съзнание, е видяла, че е гола, видяла е лицето на познат човек. Навярно си е помислила, че сънува. Всички ние предпочитаме да не вярваме на онова, което ни плаши.

„И все пак най-страшното се е случило — помисли си Ив и почувства как по челото ѝ избиват капчици ледена пот. — И аз не можах да попреча на престъпника.“

— Убиецът се е съблякъл — продължи тя. — Обзалагам се, че прилежно е сгънал дрехите си. Свалил е и брадата си — жената и без това го е познала. Може би е искал тя да види изкривеното му лице, пламтящите му очи на безумец. Възбудил се е при мисълта, че жертвата му го познава. Възможно е дори да си е въобразявал, че е влюбен в нея. Тя е във властта му... безпомощна е. Чувството му за мощ се подсилва от факта, че жената го нарича по име, когато го моли да се смили над нея. Но в душата му няма капчица милост. Безмилостно забива члена си в нея, разкъсва я.

— Хей, престани. — Фийни, който беше потресен от изблика ѝ, приклепна до нея и сложи ръце на раменете ѝ. Очите на Ив бяха изцъклени, тя се задъхваше. — Стегни се, малката.

— Съжалявам... — Младата жена затвори очи.

— Няма нищо. — Ирландецът плахо я потупа по ръката. Рурк му беше разказал какво се е случило с Ив в детството ѝ, но се питаше дали младата жена знае за откровеността на съпруга си. Реши, че е по-добре да се преструва, че не подозира нищо. — Понякога ти се струва, че си на мястото на жертвата, нали?

— Да. — Тя избърса устните си с опакото на дланта си. Струваше ѝ се, че още долавя отвратителната миризма на засъхнала сперма, на пот. И все още си спомняше какво е да си безпомощна и изнасилвана от едно чудовище с човешки образ.

— Искаш ли чаша вода... или нещо друго?

— Не, благодаря. Нищо ми няма. Само изпитвам отвращение към сексуалните престъпления. Да приберем веществените доказателства. Може би ще имаме късмет да открием отпечатаци от пръсти. — Тя се почувства малко по-добре и се изправи. — После идва

ред на „метачите“... Почакай! — Ив се вкопчи в ръката на Фийни. —
Нещо липсва.

— Какво?

— Това е петата... — Тя се опита да си припомни песента. —
Къде са петте златни пръстена?

Претърсиха целия апартамент, но не откриха нищо, което да
напомняше символичните бижута, които убиецът оставяше на
местопрестъплението. Ив усети, че кръвта ѝ се смразява.

— Взел ги е със себе си, ще му бъдат необходими за петата
жертва. Но не е успял да вземе другите си „инструменти“. Ще проверя
дали не е проникнал чрез взлом в салона на долния етаж. Ще се
справиш ли сам тук? Щом свършиш, повикай „метачите“.

— Добре. Внимавай, Далас. Онзи може да се върне.

— Няма. Вече се е скрил в бърлогата си.

Все пак тя беше нащрек, докато слизаше по стълбите. Не
забеляза признаци вратата на салона да е била отваряна със сила. В
залата цареше мрак.

Интуицията подсказа на Ив, че тук има нещо нередно. Отвори
вратата с кода шперц, извади оръжието си, нареди на осветлението да
се включи и примигна под внезапно блесналите лампи.

Когато очите ѝ привикнаха към светлината, забеляза, че
чекмеджето на касата е отворено и празно.

— Не си пропуснал да се отбиеш тук — промърмори тя.

Огледа помещението, като насочваше оръжието си към всеки
ъгъл, сетне се доближи до остъклените шкафове. Нито един не беше
счупен. Изложените козметични продукти като че бяха по местата си.
Ив тръгна наляво, към залите за козметични процедури.

Всички бяха празни и безупречно чисти.

Тя разкодира друга врата, зад която се намираха помещението за
персонала и гардеробната, които, подобно на другите помещения,
също блестяха от чистота. „Тук сякаш работи някой, който е обсебен от
манията за чистота“ — помисли си Ив и изпита странно предчувствие.

Огледа гардеробчетата и съжали, че не притежава уменията на
Рурк да се справя с обикновени ключалки. Тук кодовият ѝ шперц
нямаше да ѝ помогне. Трябваше да се снабди с разрешително за обиск.

Следващото помещение служеше за склад. Тук цареше истински
хаос. Много кашони бяха преобърнати, на пода се търкаляха шишенца

и тубички. Навярно престъпникът е бързал да възстанови запасите си; бил е разгневен, задето се е изплашил и е оставил всичко на местопрестъплението.

„Ровил е из кашоните и е слагал необходимите му гримове в чанта или в друг, по-малък кашон“ — помисли си. Ив и изтича да провери работното място на всеки консултант. Навсякъде беше безупречно чисто, само в една от кабинките чекмеджетата на белия шкаф бяха издърпани, някой беше тършувал из тях. Върху блестящия плот беше засъхнал някакъв препарат.

Ив вече знаеше кой е убиецът, но все пак се подчини на правилника и потърси разрешителното на човека, който работеше в кабинката. Намери го, втренчи се в снимката и промърмори:

— Не си почистил след себе си, Саймън. Този път те пипнах.

Извади комуникатора си и тръгна към вратата, за да изолира достъпа до помещението.

— Диспечер, тук лейтенант Ив Далас. Започнете издирването на Саймън Ластроб. Последният му известен адрес е на Тридесет и шеста улица №4530, апартамент 35. Възможно е престъпникът да е въоръжен и да окаже съпротива. Снимката му ще бъде разпратена до всички. Ластроб е заподозрян в извършване на няколко убийства, свързани със сексуално насилие.

— Тук диспечерска служба. Съобщението е прието.

Докато заключаваше вратата и я запечатваше със специалната лепенка, тя се свърза с Фийни:

— Заклучи и запечатай апартамента. Ще повикам Пийбоди да се занимава с „метачите“. Ние с теб имаме друга работа.

— Убиецът се оказа козметик. Боже мой! — Ирландецът отвратено поклати глава, докато Ив шофираше с бясна скорост към източните райони на града. — Накъде върви светът, Далас?

— Да, разкрасявал ги е, фризира ги е, слушал е изповедите им, влюбвал се е в тях, заради което бедните хора са плащали с живота си.

— Мислиш ли, че всичките му жертви са негови клиенти?

— Може би. Но дори да не ги е обслужвал, той ги е виждал. Избирал ги е. Имал е достъп до снимките на кандидатите, избрани от компютъра на агенция „Лично за вас“.

— Каква е връзката между всичко това и коледната песен за най-голямата любов?

— Не знам, но ще научим, когато го заловим. — Тя рязко удари спирачки, колата поднесе и спря зад двата полицейски автомобила, които бяха препречили улицата. Ив изскочи навън, показва значката си на униформените полицаи и изкрещя, опитвайки се да надвика воя на вятъра:

— Бяхте ли горе?

— Да, лейтенант. Заподозреният не отваря. Нашите хора са на пост пред вратата на жилището му, охраняват и задния вход. Прозорците на апартамента са тъмни. Не сме забелязали никакво движение.

— Фийни, получихме ли заповедта за обиск?

— Очаквам я всеки момент.

— Майната ѝ на заповедта. Ще влезем и без нея. — Тя отвори вратата на сградата, която беше защитена с тежка решетка.

— Ще провалиш всичко, ако влезеш без разрешително — припомни ѝ Фийни и намръщено я последва, когато тя изтича нагоре по стъпалата, вместо да изчака асансьора.

— Представи си, че вратата не е заключена?

Обърна се и многозначително го изгледа.

— По дяволите, Далас. Послушай ме. Ще берем ядове, ако нямаме разрешително.

Докато се изкачиха до третия етаж, той се задъха и грозноватото му лице се зачерви. Ала когато достигнаха до площадката, се промъкна покрай Ив и застана пред вратата на апартамент 35.

— Дявол да те вземе, почакай. Знаеш какво повелява правилникът.

Искаше ѝ се да спори с него, искаше ѝ се да изпита чисто физическото удоволствие при разбиването на вратата. Стори ѝ се, че чува как напрегнатите ѝ мускули вибрират.

Изгаряше от желание да хване убиеца и да започне да го души, за да узнае и той какво е да чувстваш страх и болка, да бъдеш безпомощен. Внезапно осъзна, че е в състояние да убие престъпника и се изплаши от себе си.

— Добре. — С усилие успя да се овладее и се обърна към колегата си: — Ако го намерим в апартамента, ти ще го арестуваши.

— Заслугата е изцяло твоя, миличка.

— Ти ще го арестуваш. Боя се, че ако насоча оръжието си към него, няма да му се размине.

Фийни се втренчи в нея, забеляза напрегнатото ѝ изражение и кимна.

— Съгласен съм. — Комуникаторът му избръмча. — Получихме заповед за обиск. Вече можем да действаме.

Обърнаха се и едновременно блъснаха вратата. Пантите изскочиха, а Ив се приведе под ръката на Фийни и насочи оръжието си.

Стаята се осветяваше само от уличните лампи.

— Подредено е като в църква — прошепна ирландецът. — И мирише като в болница.

— От дезинфектанта е. Ще наредя на осветлението да се включи. Вземам левия сектор.

— Давай.

Щом лампите светнаха, тя светкавично се извърна наляво.

— Саймън, полиция! Въоръжени сме и имаме заповед за обиск. Всички изходи са блокирани. — Посочи към друга врата, Фийни ѝ кимна.

Ив насочи оръжието си, изтича до вратата и с лакът я блъсна така, че да се удари в стената. В помещението цареше хаос.

— Бил е тук — обърна се тя към ирландеца. — Взел е всичко, което е могъл да носи. Изпуснахме го.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ето какво знаем за него — започна Ив, щом екипът ѝ отново се събра в кабинета ѝ. — Най-важното е, че той умее да преобразява външността си. Можем да предоставим снимката му на телевизионните станции с молба да я излъчват на всеки половин час, но това ще бъде безполезно, защото нашият човек вече няма да прилича на онзи от снимката. Подозираме, че той притежава достатъчно пари и поне няколко карти за самоличност, което ще му позволи лесно да се придвижва където пожелае. Ще пуснем по следите му агентите и доносниците, но се съмнявам, че ще имаме успех. — Тя потърка зачервените си клепачи и изгълта поредната чаша кафе. — Ще се консултирам с Майра, но според мен престъпникът е разстроен от факта, че снощи е бил прекъснат, преди да успее да умъртви жертвата си. Доказателство за неуравновесеното му състояние е и това, че е оставил в безпорядък апартамента и работното си място, въпреки че е обсебен от манията за чистота. Очевидно много е бързал, защото е предчувствал, че сме по петите му.

— Лейтенант, може ли да кажа нещо? — Пийбоди едва се сдържа да не вдигне ръка като ученичка. Още беше сърдита на Ив, но сега не беше нито мястото, нито времето да дава израз на чувствата си. — Мислите ли, че още е в града?

— Според информацията, с която разполагаме, Саймън е роден и израснал тук. Винаги е живял в Ню Йорк и едва ли ще се опита да намери убежище в друг град. Капитан Фийни и Макнаб ще продължат да издирват нови сведения за него, но засега допускаме, че още не е напуснал града.

— Не притежава автомобил — намеси се ирландецът. — Не се е явявал на изпит за пилот. Следователно ще трябва да разчита на обществения транспорт.

— Който в момента е невероятно натоварен — намеси се Макнаб, без да вдигне поглед от компютъра. — Няма ли предварителна резервация, ще успее да напусне града, само ако му поникнат крила.

— Съгласна съм. Има и още нещо, което го задържа тук — набелязаните жертви. Всички, които е убил досега, са от Ню Йорк. Възможно е да сме го изплашили, но той няма да се откаже от петото убийство. Коледните празници му въздействат по странен начин. — Ив застана до монитора на стената, и нареди: — Пусни диска с веществените доказателства. Саймън 1-Х. Конфискувахме от жилището му много видеодискове с филми с коледни сюжети — продължи тя, когато първите изображения се появиха на екрана.

— Това е някакъв архивен филм от двайсети век...

— Нарича се „Прекрасен живот“ — обади се Рурк, който незабелязано беше застанал на прага. — В главните роли участват Джими Стюарт и Дона Рийд. — Той се усмихна, като забеляза намръщеното лице на Ив. — Нали не ви преча?

— Обсъждаме въпрос, който е служебна тайна — сопна се тя и се запита дали съпругът ѝ някога си ляга.

Рурк се престори, че не я чува. Влезе в кабинета и седна на страничната облегалка на креслото, където се беше настанила Пийбоди.

— Всички сте прекарали безсънна нощ. Какво ще кажете да поръчам нещо за закуска?

— Рурк... — гневно възкликна Ив.

— С удоволствие бих хапнал нещо — прекъсна я Макнаб.

— Открихме още няколко подобни филма — продължи тя, когато съпругът ѝ стана и тръгна към кухнята. — Очевидно ги е колекционирал, както и дискове с анимационни филмчета като „Коледни песни“. Намерихме и богата сбирка от порно видеофилми на същата тема. Компютър, искам диска, обозначен „Веществени доказателства, Саймън — 68-А.“ Ето един пример — добави с леден тон тя.

Рурк се върна точно навреме, за да види на монитора жена, която не носеше нищо, освен рога на сърна и прикрепена опашка. Жената измърка: „Наричай ме Балерината“, после засмука члена на човек, облечен като Дядо Коледа.

— Бива си го филмът — иронично отбеляза той.

— Порнофилмите са повече от дузина, намерихме и още толкова, на които са заснети истински убийства и които не са толкова забавни. Но този печели голямата награда! Компютър пусни диск „Веществени

доказателства, Саймън-72“. — Тя многозначително изглежда съпруга си, но Рурк се престори, че не забелязва погледа ѝ и не напусна кабинета.

На монитора Мариана Холи се опитваше да се освободи от белезниците. Въртеше глава наляво-надясно, виждаше се, че плаче. Саймън пристъпи в обсега на камерата; още носеше червения костюм и брадата. Направи физиономия пред обектива, сетне се усмихна на жената, привързана към леглото.

— Хей, момиченце, слушало ли си или си било непокорно?

Ив сякаш дочу далечен глас, който ѝ шепнеше: „Да не си посмяла да гъкнеш, малката. Татко ще ти даде подарък“. Стори ѝ се, че усеща дъха му, който вони на алкохол... Стисна юмруци, овладя се и не откъсна поглед от екрана.

— О, струва ми се, че си било много, ама много лошо момиченце, но все пак ще ти дам нещо хубаво. — Той се обърна към камерата и започна да се съблича, докато остана гол, ала не свали перуката и изкуствената брада. После замасажира члена си. — Първият ден на Коледа е... А ти си моята най-голяма любов.

А след това брутално я изнасили. Докато писъците на Мариана отекваха в кабинета, Ив взе чашата си и насила преглътна горчивото кафе.

Саймън изнасилваше безпомощната си жертва, която беше престанала да крещи, а само тихо скимтеше.

Като свърши, очите му бяха помътнели, мускулестите му гърди се повдигаха. Извади нещо от кутията с гримове и го глътна.

— Смятаме, че взема таблетки, съдържащи билкови и наркотични вещества, за да поддържа ерекцията си. — Ив говореше делово, очите ѝ бяха приковани в монитора. Трябваше да го стори, защото отправяше предизвикателство към самата себе си. Беше силна и нямаше да позволи кошмарните спомени от детството да ѝ попречат да отмъсти за невинните жертви, като залови убиеца им.

Саймън втори път изнасили Мариана, но сега тя не се съпротивляваше. Разумът я беше напуснал и тя бе избягала на място, където никой не можеше да ѝ причини болка, където беше сама в мрака.

Не се съпротивляваше, когато той се разрида, започна да я нарича уличница, сетне омота гирлянда около шията ѝ, докато сребристият орнамент се скъса и Саймън започна да я души с ръце.

— Боже мой! — възкликна Макнаб, гласът му издаваше ужаса и съчувствието му. — Мисля, че е напълно достатъчно.

— А сега я разкрасява — невъзмутимо продължи обясненията си Ив. — Гримира я, сресва я, обвива я с гирлянда. Когато я повдига, ще забележите, че вече е направил татуировката... Нарочно задържа камерата върху нея. Иска по-късно да се наслаждава на този момент. Да вижда любимата си такава, каквато я е оставил.

Тя изключи монитора.

— Не си е направил труда да направи запис на почистването. Заснетият материал е с продължителност 33 минути и 12 секунди — за това време е реализирал съществената част от плана си. Следващите убийства също са заснети. Извършени са по същия начин. Следователно, нашият човек е дисциплиниран и не променя навиците си.

— По това време трудно ще намери свободна хотелска стая — намеси се Фийни.

— Прав си, но все пак ще започнем да проверяваме хотелите. Първата ни работа утре сутринта ще бъде да разпитаме колегите и приятелите му. Може би ще добием представа къде би се скрил. Пийбоди, ще се срещнем пред салона точно в девет. Искam да бъдеш с униформата си.

— Слушам, лейтенант.

— А сега предлагам всеки да се прибере у дома и да поспи няколко часа.

— Лейтенант, имам още малко работа. Ако ми разрешите да спя тук, ще започна рано сутринта.

— Съгласна съм, Макнаб. Починете си, утре ни предстои тежък ден.

— Права си, ще последвам съвета ти. — Фийни се изправи. — Ще те закарам до вас, Пийбоди.

— Не си играй с компютъра ми, Макнаб — обърна се Ив към младежа. — Нали знаеш колко е опасно да ме нервираш.

— Имаш нужда от приспивателно — каза ѝ Рурк, хвана я под ръка я и поведе към спалнята.

— Престани да ме тормозиш.

— Трябва да спиш непробудно, без да сънуваш. Необходима ти е пълна почивка. Послушай ме, ако не заради себе си, то заради жената,

която видяхме да изнасилват и убиват.

— Умората не ми пречи да върша работата си.

Щом влязоха в спалнята, тя побърза да се съблече. Копнееше за горещ душ, сякаш водата можеше да измие въображаемата миризма, полепнала по кожата ѝ.

Захвърли дрехите си на пода, отиде в банята и нареди на устройството да загрее водата до четирийсет градуса.

Рурк се изтегна на леглото. Знаеше какво преживява съпругата му, знаеше и това, че отначало ще отблъсне опитите му да я утеши. Понякога му се струваше, че Ив е като таралеж, който щом е изплашен, бърза да покаже бодлите си, и я обичаше още повече заради слабостта ѝ.

Тази вечер като че беше проникнал в съзнанието ѝ, в сърцето ѝ; страдаше заедно с нея, докато гледаха ужасяващите подвизи на Саймън.

Когато Ив излезе от банята и той видя хлътналите ѝ очи и мъртвешки бледото ѝ лице, безмълвно протегна ръце и я взе в прегръдките си.

— Боже мой! Боже мой! — Тя се вкопчи в него, пръстите ѝ се забиха в плътта му. — Струваше ми се, че е върху мен, че усещам вонящия му дъх.

Сърцето му се късаше, като я гледаше как страда; цялата трепереше, очите ѝ бяха насълзени.

— Успокой се, скъпа. Той е мъртъв, никога повече няма да ти причини зло.

— Грещиш. — Ив отпусна глава на рамото му и вдъхна мъжкия му аромат. — Всеки път, когато си спомня за него, усещам ръцете му върху себе си... и не мога да го прогоня.

— Но аз мога. — Рурк още по-силно я притисна до себе си. — Не мисли за него, Ив. Забрави го поне тази нощ. Знай, че винаги ще бъда до теб.

— Нищо не ще ми попречи да върша работата си — тихо повтори тя.

— Знам, скъпа — промълви Рурк и се запита каква ли цена ще заплати Ив за упорството си.

— Не искам приспивателно. Само бъди до мен.

Той нежно я целуна и прошепна:

— Тогава заспивай.

— Не ме оставяй сама. — Ив облегна глава на гърдите му и дълбоко въздъхна. — Прекалено много те обичам.

— Не можеш да обичаш някого прекалено много.

„Ив вече запази в кутийката спомена за вълшебния бал“ — помисли си Рурк и мислено изрече своето желание: тази нощ съпругата му да не бъде преследвана от кошмари.

Задържа я в прегръдките си, докато тя потъна в дълбок сън.

Когато Ив се събуди, откри, че Рурк е успял да я съблече и да я сложи в леглото. Лежаха прегърнати, главата ѝ беше отпусната върху рамото му.

За миг остана неподвижна и впери поглед в лицето му, сякаш за първи път забелязваше красотата му, дългите мигли, изящно очертаните му устни. Искаше ѝ се да докосне дългата му, лъскава като коприна коса, но ръцете ѝ бяха затиснати от тялото му.

Целуна го леко, за да му благодари за нежността и да го събуди. Но той я прегърна още по-здраво и без да отваря очи сънено измърмори:

— Остави ме да поспя още малко...

Ив не повярва на ушите си — това ли беше човекът, който сякаш нямаше нужда от сън?

— Нима си уморен?

— Да.

— Никога не съм те виждала в подобно състояние.

— Ето, че ме видя. А сега млъквай.

Раздразнението му я накара да се усмихне.

— Не бързай да ставаш. Поспи още малко.

— Но аз не мога да мързелувам. — Тя освободи ръката си и го помилва. — Хайде, заспивай.

— Как да заспя, като продължаваш да говориш?

Ив се засмя и стана от леглото.

— Искам да ти кажа нещо, Рурк.

— Господи, тази жена няма да млъкне. — Той пхна главата си под възглавницата. — Какво е толкова важно, че не търпи отлагане?

— Обичам те.

Рурк отмести възглавницата и се втренчи в Ив. Погледът му я накара да го пожелае. Само Рурк можеше да я накара да жадува за секс след онова, което беше видяла и преживяла.

— Върни се в леглото, скъпа. Може би ще успея да се разбудя...

— Не сега.

Той недоволно изръмжа и ѝ обърна гръб.

Ив се облече и сложи кобура си. Когато излезе от спалнята, съпругът ѝ отново беше заспал.

Реши да провери дали Макнаб е научил нещо ново по време на нощното си дежурство. Завари го да спи на специалния стол, а Галахад се беше излегнал върху главата му. И двамата хъркаха.

Щом дочу стъпките ѝ, котаракът отвори едното си око и раздразнено измяука.

— Ставай, Макнаб — извика Ив, но младежът дори не помръдна. Тя забели очи и го разтърси за рамото, ала Макнаб изсумтя и извърна глава. Котаракът се плъзна надолу, затова инстинктивно заби ноктите си в рамото му.

Младежът сънено промърмори:

— Не ме драскай, миличка.

Ив го разтърси още по-силно.

— Забранявам да сънуваш перверзни сънища, когато спиш на моя стол.

— Какво? Не бъди лоша с мен, сладурче. — Отвори очи и отначало не позна Ив. — Божичко, къде съм? — Усети тежестта върху рамото си, вдигна ръка и докосна главата на котарака. — Какво е това?

— Събуди се, приятел.

— Ей сега, само секунда... — Той отново извърна глава и се озова очи срещу очи с Галахад. — Това твоята котка ли е?

— Не е котка, а котарак и живее тук. Разбуди ли се достатъчно, за да докладваш какво си свършил?

— Разбира се. — Младежът жално я погледна. — Но преди това от сърце ви моля за чаша кафе.

Ив, която също беше прираствала към тази напитка, се смили над него, отиде в кухнята и след малко се върна с голяма чаша, пълна със силно, черно кафе.

Галахад се беше настанил на скута на Макнаб и от време на време предизвикателно го поглеждаше. Младежът изгълта наведнъж

половината кафе, сетне тръсна глава.

— Сега съм малко по-добре. Сънувах, че се намирам на друга планета и се чукам с една невероятно надарена мутантка, която беше обрасла с козина. Сега разбирам причината. — Погледна към Галахад и се усмихна.

— Не ме интересуват перверзните ти сънища, а резултатите от проверката.

— Извинете, лейтенант. Проверих всички първокласни хотели в града. Снощи не са регистрирали никакъв мъж. Обадох се и в поевтините хотели, но резултатът беше същият. Вече има пълна информация за заподозрения. Дискът е на бюрото ви.

Ив прибра диска в чантата си.

— Разкажи ми най-важното.

— Нашият човек е четирийсет и седем годишен, роден е тук, в Ню Йорк. Родителите се развели, когато момчето било на дванайсет. Майката получила правото да го отгледа. — Макнаб широко се прозина. — Извинете, лейтенант. Тя не се омъжила повторно. Била актриса, участвала предимно във второкласни постановки. През целия си живот страдала от депресия и била честа пациентка на психиатричните болници. Очевидно лечението не е дало резултат, защото миналата година тя се самоубила. Познайте кога.

— На Коледа.

— Точно така. Саймън получил добро образование. Завършил е театрознание и медицинския факултет — специалност „козметика“. Известно време е работил като театрален гримьор. Преди две години станал управител на козметичния салон. Ерген е и винаги е живял с майка си. — Младежът отпи глътка кафе и продължи: — Не може да се оплаче от липса на пари, въпреки че лечението на майка му е било много скъпо. Няма криминално досие, не е страдал от душевно заболяване.

— Изпрати тази информация на доктор Майра, после се опитай да откриеш нещо за бащата на Саймън. Продължавайте проверката на хотелите. — Все някъде трябва да се е скрил.

— Може ли първо да закуся?

— Знаеш къде е кухнята. Излизам, ще бъда извън управлението. Искам да поддържахме непрекъснато връзка, да ме осведомяваш за всичко, което научиш.

— Слушам. Извинете, лейтенант, да не сте се скарала с Пийбоди?

Ив повдигна вежда.

— Защо питаш?

— Ами... стори ми се, че не си говорите.

— Дръж ме в течение — нареди тя и излезе.

Макнаб озадачено поклати глава, отпи от кафето си и погали Галахад.

Когато се срещнаха пред козметичния салон, Пийбоди студено кимна на началничката си. Движеше се така, сякаш беше глътнала бастун или пък беше колосала идеално изгладената си униформа. И както винаги, не закъсна дори със секунда.

Без да разменят нито дума, двете влязоха в салона. Ивет вече беше на поста си.

— Изглежда ще ни станете редовна клиентка — обърна се тя към Ив. — Какво ще желаете днес?

— Има ли свободна стая за процедури?

— Да, но консултантите са заети чак до два следобед.

— Налага се да поговорим. Ще използваме свободната стая.

— В момента съм много заета.

— Може би предпочиташ да те разпитам в полицейското управление.

— Не ме заплашвайте! — раздразнено възкликна Ивет, но побърза да стане. — Ще активирам дроида, който ме замества. Предпочитаме да не използваме дроиди, защото не могат да създадат личен контакт с клиентите.

Приблужи се до големия шкаф в ъгъла, набра шифъра и отвори вратата. Вътре стоеше жена-дроид с елегантен бежов костюм, който подчертаваше златистия ѝ тен и огненочервената ѝ коса. Когато Ивет я активира, жената отвори големите си светлосини очи с дълги, гъсти ресници, и се усмихна.

— Какво обичате?

— Замести ме за малко.

— С удоволствие. Днес изглеждате много красива.

Ивет се обърна и заядливо промърмори:

— Тази глупачка щеше да каже същото, дори ако лицето ми беше покрито с брадавици. За съжаление дроидите не могат да мислят. Надявам се да свършим бързо — добави тя, докато вървяха по коридора. — Саймън ни е наредил да не напускаме работните си места, освен по време на задължителните почивки.

— Не се безпокой за Саймън. — Ив влезе в помещението за процедури и потръпна, тъй като ѝ напомни на зала за аутопсии. — Кога за последен път разговаря с него?

— Вчера. — Ивет реши да се възползва от принудителната почивка; надяна ръкавица за масаж и я включи, сетне я прокара по шията и раменете си. — Последната му клиентка си тръгна в шест. Предполагам, че ще дойде всеки момент. Никога досега не е закъснявал. Дано се появи по-скоро — ден преди Коледа всички клиенти са решили да се разкрасяват.

— Мисля, че днес Саймън няма да дойде на работа.

Ивет примигна и ръката ѝ трепна.

— Какво се е случило? Да не би да е пострадал при катастрофа?

— Не е пострадал той, а Пайпър Хофман. Снощи е направил опит да я убие.

— Не може да бъде! — Ивет се засмя. — Навярно грешите, лейтенант.

— Саймън е убил четирима души, като преди това ги е изнасил. За малко не е отнел и живота на Пайпър. Напуснал е жилището си и сега се укрива. Интересувам се къде би могъл да отиде.

— Сигурно грешите — повтори секретарката и свали ръкавицата. — Саймън е най-добродушният човек, когото познавам. Невъзможно е да е сторил онова, в което го обвинявате.

— От колко време го познаваш?

— Ами... от две години... откакто стана управител на салона. Не, навярно има някаква грешка. — Тя притисна ръка към челото си, сетне възкликна: — Ами Пайпър? Какво се е случило с нея? Ранена ли е? Къде се намира?

— Изпаднала е в кома и е в болница. Саймън е бил изненадан на местопрестъплението, не е успял да я убие, но е избягал. Разбрахме, че е бил в апартамента си, за да събере багажа си. Имаш ли представа къде се е скрил?

— Не. Не мога да повярвам, че е убиец. Сигурна ли сте?

— Разбира се.

— Но той обожаваше Пайпър, беше консултант на нея и на Руди, грижеше се за външността им. Наричаше ги близнаците с ангелски лица.

— С кого от колегите си е бил близък? С кого е разговарял за личния си живот? Може би с майка си, а?

— Майка му почина миналата година. Саймън беше покрусен. Тя загина при нещастен случай.

— Той сподели ли с теб подробности около трагедията?

— Да. Каза, че припаднала, докато била във ваната, и се удавила. Преживяното напълно го сломи. Много обичаше майка си.

— Разказвал ли ти е за нея?

— Разбира се. С него не сме само колеги, но и приятели. — Очите ѝ се насълзиха. — Не мога да повярвам, че Саймън е такова чудовище.

— По-добре е да ми повярваш и да бъдеш нащрек, защото и твоят живот може би е в опасност. Питам те още веднъж: къде би отишъл той, ако е изплашен и търси убежище?

— Нямам представа. Посветил се беше изцяло на работата си, особено след смъртта на майка му. Ние бяхме неговото семейство. Доколкото знам, баща му е умрял, когато Саймън е бил много малък. Не ми се е обаждал, кълна се.

— Ако се свърже с теб, искам незабавно да ме уведомиш. Не се опитвай да играеш игрички с него. Откажи, ако поиска да се срещнете някъде. Не му отваряй, ако позвъни на вратата ти. А сега трябва да обискирам гардеробчето му, сетне ще разпитам колегите ти.

— Добре, ще се погрижа за всичко. Не мога да повярвам — Саймън се държеше съвсем нормално. — Тя избърса сълзите си и се изправи. — Господи, с какво нетърпение очакваше Коледа — радваше се като дете. Миналата година празникът беше помрачен от смъртта на майка му.

— О, да, затова сега се е постарал добре да се позабавлява. — Ив влезе в помещението за персонала, където седеше някакъв консултант с огромни бицепси и отпиваше от висока чаша със странна зеленикава течност.

— Сменил е комбинацията на ключалката — промълви Ивет. — Не мога да отворя шкафчето му.

— Кой го замества, когато отсъства?

— Аз — тежко въздъхна Ивет.

Ив извади оръжието си.

— Необходимо ми е съгласието ти, за да разбия ключалката.

Секретарката затвори очи и промълви:

— Съгласна съм.

— Записа ли за протокола, Пийбоди?

— Да, лейтенант.

Ив се прицели и стреля. Полетяха искри, металната ключалка се счупи.

— За бога, Ивет, какво става? — сепна се мускулестият мъжага.

— Не се бъркай в работата на полицията, Стиви. В девет и половина ще дойде първият ти клиент. Не бива да закъсняваш.

— Саймън ще ти даде да разбереш. — Мъжагата поклати глава и излезе.

Ив застана така, че Пийбоди да заснеме всичко. Посегна към дръжката на гардеробчето, изруга и засмука пръста си.

— Нажежена е.

— Опитайте с това. — Пийбоди й подаде идеално изгладената си носна кърпичка. За миг двете се спогледаха.

— Благодаря. — Ив отвори шкафчето и възкликна: — Очевидно Дядо Коледа е бързал.

Червеният костюм беше смачкан на топка, върху него бяха захвърлени високи черни ботуши. Тя извади от чантата си флакон със спрей, заместващ ръкавиците и напръска ръцете си.

— Да видим още какво ни е оставил.

Намериха два флакона с дезинфектант, кашон, до половината пълен с билкови сапуни, тубички с крем, както и приспособление, което се продаваше във всички дрогерии и което ако се вярваше на рекламата, унищожаваше микробите чрез ултразвукови вълни. Откриха и втора кутия с приспособления за татуиране.

— Ето най-солидното доказателство. — Ив разгледа шаблона, върху който със стилизирани букви беше написано: „Моята най-голяма любов“. — Постави всичко в специалните пликове за веществени доказателства, Пийбоди. Искам материалите веднага да бъдат занесени в лабораторията. Ще остана тук, за да разпитам персонала.

Разговорите със служителите в козметичния салон се оказаха безполезни. Всички твърдяха, че са обичали и уважавали Саймън. Мнозина твърдяха, че той е най-щедрият и добросърдечен човек, когото познават.

Докато ги слушаше, тя си мислеше за ужаса и болката в очите на Мариана Холи.

Щом свърши с разпитите, двете с Пийбоди се отправиха към болницата. През целия път мълчаха. Климатичната инсталация на новата кола работеше безупречно, но на Ив ѝ се струваше, че въздухът е леден. „Хич не ме е грижа — мислеше си тя, — че Пийбоди се държи като обидена херцогиня. Няма да позволя това да попречи на работата ни.“

— Свържи се с Макнаб. — Ив се качи в асансьора и впери поглед в стената на кабината. — Интересувам се от всички възможни убежища на Саймън. После се обади на Майра и провери дали е подготвила психологическия му профил.

— Слушам, лейтенант.

— Ще си изпатиш, ако продължаваш да се държиш толкова надменно. — Тя слезе от асансьора, а Пийбоди намръщено я проследи с поглед.

— Какво е състоянието на пациентката Хофман? — Ив показва значката си на дежурната сестра.

— Наложил се да ѝ дадем приспивателно и сега...

— Какво? Нима е излязла от комата?

Сестрата, която носеше къса туника, щампована с цветя, видимо беше притеснена.

— Пациентката дойде в съзнание преди двадесетина минути.

— Защо не ми се обадохте? Не знаехте ли нарежданията?

— Щом дойде в съзнание, тя изпадна в истерия. Бяхме принудени да ѝ сложим усмирителна риза и да я поставим под наркоза по препоръка на лекуващия лекар и със съгласието на брат ѝ, господин Хофман.

— Къде е господин Хофман?

— В стаята ѝ... където прекара цялата нощ.

— Повикайте лекуващия лекар. — Ив се обърна и тръгна към стаята на Пайпър.

Младата жена приличаше на спяща фея: сребристорусите ѝ коси обрамчваха бледото ѝ лице; под очите ѝ имаше лилави сенки, а страните ѝ бяха леко поруменили.

От сложната апаратура до леглото се разнасяше тихо жужене; стаята беше обзаведена като салон в скъп хотел. Дори в болницата богатите хора не бяха лишени от удобства.

Ив си спомняше болничното заведение, където я бяха завели, след като я намериха да се скита по улиците. Спомняше си тясната зала, претъпкана с легла, все още чуваше писъците и стенанията на жените и момичетата. Стените бяха сиви, прозорците мръсни, миризмата на урина беше навсякъде.

Тогавя тя бе едва осемгодишна, преживяла беше неописуема трагедия и беше съвсем сама на света, без дори да си спомня собственото си име.

Ала когато Пайпър се съвземаше от шока, щеше да бъде обкръжена от разкош.

Брат ѝ седеше до леглото и държеше ръката ѝ така, сякаш би могла да се счупи като крехко стъкло, ако я притиснеше по-силно.

Имаше много кошници с цветя, разкошни букети бяха натопени в големи вази. Разнасяше се тиха струнна музика.

— Дойде в съзнание и закрещя — промълви Руди, без да откъсва поглед от лицето на сестра си. — Викаше ме на помощ, издаваше странни, нечовешки звуци. — Нежно докосна страната на Пайпър и продължи: — Не ме позна, нахвърли се върху мен, върху сестрите. Навярно си въобразяваше, че... че той още е при нея.

— Каза ли нещо, Руди? Каза ли името му?

Той вдигна глава, мъртвешки бледото му лице беше изпито и сякаш се беше съсухрило.

— Пайпър крещеше: „Моля те, Саймън, недей! Моля те, недей! Недей!“ Все това повтаряше.

Ненадейно Ив изпита съжаление и към двамата им.

— Руди, трябва да говоря с нея.

— А тя трябва да спи... да забрави. Когато се съвземе, ще я отведе далеч от тук. Ще отидем някъде, където е слънчево и топло, където ухаят цветя. Там тя ще оздравее. Известно ми е какво мислиш за мен, за нас... но не ме е грижа.

— Моето мнение няма значение. Най-важното е Пайпър да преодолее травмата. — Ив се приближи и го погледна в очите. — Знай, че тя ще се възстанови по-бързо, ако разбере, че злодеят, който ѝ е причинил всичко това, си е получил заслуженото. Трябва да поговоря с нея.

— Не бива да я насилваме да си спомня преживяното. Вие не можете да разберете какво е изпитала.

— Мога... защото знам... какво е да бъдеш изнасилена. — Руди смаяно я изгледа, а тя добави: — Няма да ѝ навредя. Разбери, че искам да заловя този човек, преди да е сторил същото с друга жена, преди да е взел нова жертва.

— Искам да присъствам — промълви той след дълго мълчание. — Също и лекарят, за да ѝ даде успокояващо, ако се наложи.

— Съгласна съм. Но трябва да ми позволиш да я разпитам.

Руди кимна и отново погледна към сестра си.

— Тя ще се... щом знаете какво изпитва Пайпър, ще ми кажете ли кога ще забрави случилото се?

„Господи!“ — мислено изстена Ив, сетне отговори:

— Никога няма да го забрави. Но ще се научи да живее със спомена.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Този медикамент ще ѝ помогне постепенно да се отърси от въздействието на сънотворното. — Лекарят беше много млад и в погледа му се четеше съчувствие към пациентката. Той сам постави системата, вместо да възложи задачата на някоя медицинска сестра. — Ще следя състоянието ѝ, защото не бива да допускаме нов пристъп на истерия.

— Искан ми се тя да е в пълно съзнание.

— Ясно ми е, лейтенант. При нормални обстоятелства не бих се съгласил да деактивирам въздействието на сънотворното. Все пак разбирам, че това е наложително. Повтарям, че трябва да направите всичко възможно да не разстройвате пациентката. — Лекарят се втренчи в мониторите, същевременно измерваше пулса на Пайпър. — Състоянието ѝ е стабилно — промълви той и отново се обърна към Ив: — Физическото и душевното възстановяване след подобна травма е бавно и понякога много трудно.

— Посещавал ли сте приюта за изнасилени в Алфabet Сити?

— Там няма такъв приют.

— Съществуваше допреди пет години... докато промениха закона и лицензионните такси за уличните проститутки. В този приют бяха събрани предимно млади и неопитни момчета и момичета, които не са знаели как да се справят с клиент, изпаднал под влиянието на възбуждащи наркотици. В продължение на шест месеца работих в този приют. Казвам ви всичко това, за да се убедите, че няма да навредя на вашата пациентка.

Лекарят кимна и повдигна клепача на Пайпър.

— Събужда се. Руди, застани така, че първо да види теб. Говори ѝ тихо, опитай се да я успокоиш.

— Миличка... — Той направи жалък опит да се усмихне. — Аз съм, Руди. Всичко е наред, вече сме заедно. В безопасност си. Вече сме заедно. Чува ли ме?

— Руди... — Тя завалено произнесе името му; не отвори очи, но обърна глава към него. — Руди, какво се случи? Защо ме остави сама?

— Вече съм при теб. — Сълзи се отрониха от очите му и се стекоха по страната ѝ. — Никога няма да те изоставя.

— Саймън... ми причинява болка. Не мога да помръдна.

— Вече го няма, скъпа. В безопасност си.

Пайпър вдигна клепачи. Ив видя как в очите ѝ проблесна панически страх и побърза да се намеси:

— Здравей. Спомняш ли си коя съм?

— Лейтенант Далас... от полицията. Искате да говоря лоши неща по адрес на Руди.

— Не, само исках да ми кажеш истината. Руди е тук, до мен, и ще присъства на разговора ни. Разкажи ми какво се случи, какво ти стори Саймън.

— Саймън... — повтори тя и лампичките на мониторите ярко проблеснаха. — Къде е той? — Пайпър вдигна ръка, сякаш да се предпази от удар.

— Няма го. Вече не може да ти направи нищо. — Ив нежно хвана ръката ѝ. — Никой не може да ти причини болка. Ще направя така, че никога повече да не видиш Саймън, но трябва да ми помогнеш. Разкажи ми какво ти стори.

— Позвъни на вратата. — Пайпър отново затвори очи. — Зарадвах, се като го видях. Носеше голяма кутия, увита в сребриста хартия. Помислих се, че носи подарък за нас. Ние също му бяхме приготвили изненада за Коледа. Казах му: „Руди го няма“, а той като че знаеше, защото... промърмори: „Знам, сега си сама, сама с мен“. Усмихна се и сложи ръка на рамото ми. Внезапно ми се зави свят... очите ми се замъглиха... Искях да си легна, чувствах се толкова странно. Чувах го да ми говори, но не разбирах думите му. Нямах сили да се помръдна, не можех да отворя очи. Не можех да мисля...

— Спомняш ли си какво ти каза после?

— Че съм красива, но знаел как да ме направи още по-привлекателна... Усещах нещо хладно на бедрото ми, а Саймън все ми говореше. Обичал мен, само мен. Искал да бъде най-голямата му любов. Отначало ме бил пренебрегнал, но сега знаел, че това е възможно. Другите не ги е обичал, те нямали значение. Продължаваше да говори, ала не можех да му отвърна. Всички други, които е обичал,

били мъртви, защото се оказало, че се е излъгал. Не били чисти и невинни, както предполагал. О, Господи, не! — Тя рязко дръпна ръката си и се опита да се обърне с гръб към Ив.

— Успокой се. Всичко свърши. Знам какво ти е причинил, Пайпър, разбирам ужаса, който си изживяла. Но вече не бива да се страхуваш. — Ив отново хвана ръката ѝ. — Погледни ме, обещавам, че не ще му позволя да те докосне. Продължавай да разказваш.

— Завърза ме — прошепна Пайпър, по страните ѝ се стичаха сълзи. — Завърза ме за леглото, после разряза дрехата ми. Молах го да не ми причинява зло... нали бяхме приятели? После той се преоблече... беше... ужасно. Застана пред камерата, която беше монтирал, усмихна се и ми каза, че съм била непослушно момиче. Очите му... бяха очи на безумец. Крещях, но никой не ме чуваше. Къде е Руди?

— Тук съм — сподавено изрече той и я целуна по челото, по слепоочията. — Тук съм.

— Саймън направи разни лоши неща с мен. Изнасили ме... болката беше непоносима. Повтаряше, че съм уличница. Повечето жени били уличници, актриси, които се престрували на почтени, но всъщност били долни проститутки. Затова мъжете само ги използвали, после ги зарязвали. Била съм проститутка и можел да прави с мен каквото пожелае. Божичко, какво ми причини, какви адски болки изпитах. Руди, виках те, молах те да го накараш да престане...

— Руди е дошъл, притекъл ти се е на помощ.

— Така ли? Нали не ме лъжете?

— Чул е виковете ти и е успял да те спаси.

— Саймън наистина престана да ми причинява болка. — Тя отново затвори очи. — Чух виковете, шум, някой ридаеше и повтаряше, че плаче за майка си... Не си спомням нищо повече.

— Няма значение. И това е достатъчно.

— Нали няма да му позволите да се върне? — Тя се вкопчи в ръката на Ив. — Няма да му позволите да ме намери, нали?

— Няма, бъди спокойна.

— Спомних си още нещо. — Пайпър прехапа устната си. — Напръска ме с нещо, не само кожата ми, но и... вътре в мен. Направи ми впечатление, че няма нито косъмче по тялото, сякаш ги беше отстранил с парафинова маска. На бедрото му имаше татуировка.

Ив си помисли, че това е нещо ново. Във видеофилмите, които беше изгледала, Саймън беше без татуировка.

— Спомняш ли си как изглеждаше?

— Беше надпис, който гласеше „Моята най-голяма любов“. Той сам ми го показа. Заяви, че това не е временна, а постоянна татуировка. Било му омръзнало да бъде „временен“ в очите на хората, които обичал. Разридах се, казах му, че никога няма да се подиграя с него. Той също се разплака и заповтаря, че знаел колко съм добра, че съжалявал, обаче нямал друг изход.

— Каза ли още нещо?

— Да — че съм щяла вечно да го обичам, защото щял да бъде последният мъж в живота ми. А той никога нямало да ме забрави, тъй като съм била негова приятелка. — Погледът ѝ се беше прояснил, сега в очите ѝ се четеше само безкрайна умора. — Знаех, че ще ме убие. Но това вече не беше Саймън, лейтенант. Пред очите ми се беше превърнал в непознат, в чудовището, което ме изнасили. Мисля, че това го плашеше почти колкото плашеше мен.

— Вече няма от какво да се страхуваш. Повярвай ми. — Ив се отдръпна от леглото и погледна към Руди. — Да излезем, докато лекарят прегледа сестра ти.

— Веднага се връщам. — Той нежно целуна ръката ѝ. — Ще бъда отвън, скъпа. Не искам да се отделям нито за миг от нея — обърна се към Ив, когато излязоха в коридора.

— Пайпър трябва да поговори с един човек...

— Достатъчно я разпитвахте. Нали ви разказа всичко?

— Сестра ти има нужда от помощта на психиатър. Дори да я отведеш на усамотен остров, това ще ѝ помогне да преодолее травмата. Преди няколко дни ѝ дадох моята визитна картичка. На гърба ѝ съм написала име и номер. Обади се на доктор Майра, Руди. Позволи ѝ да помогне на сестра ти.

Той понечи да каже нещо, сетне замълча. Личеше, че в гърдите му бушуват противоречиви чувства. Накрая с очевидно усилие изрече:

— Бяхте много мила със сестра ми, лейтенант. Държахте се много любезно. Когато Пайпър описа ужаса, който е преживяла, разбрах защо не сте била мила и любезна с мен — защото сте била убедена, че съм виновен за... за онова, което се е случило на другите. Много ви благодаря.

— Ще ми благодариш, когато го заловя. — Тя се замисли и внезапно попита: — Познавал си го много добре, нали?

— Въобразявал съм си, че го познавам.

— Знаеш ли къде би могъл да се скрие? Посочи ми името на човек или хора, които биха му дали убежище.

— При други обстоятелства щях да предположа, че той щеше да се обърне за помощ към мен или към Пайпър. Почти непрекъснато бяхме заедно, тъй като нашата агенция работи съвместно с козметичния салон... Сега си обяснявам как Саймън се е добрал до списъците на партньорите. Всички знаеха колко сме близки и са му предоставяли желаната от него информация. Ако бях споделил това с вас, ако ви се бях доверил, вместо да се опитвам да запазя доброто име на агенцията, сестра ми нямаше да пострада.

— Забравяш невинните хора, които станаха негови жертви. Не е късно да ми се довериш. Разкажи ми нещо повече за него, за майка му.

— Тя се самоуби. Мисля, че никой, освен мен, не знае истината. — Руди разсеяно потърка носа си. — Една вечер Саймън изпадна в особено настроение и ми разказа всичко. Майка му беше душевно болна, той обвиняваше баща си за състоянието ѝ. Мислеше, че не е успяла да се съвземе след развода. Вярвала е, че някой ден съпругът ѝ ще се върне.

— Нейната най-голяма любов — промълви Ив.

— Боже мой! — Руди закри лицето си. — Навярно това го е „вдъхновило“. Майка му беше доста посредствена актриса, но той я обожаваше и мислеше, че притежава голям талант. Все пак често беше шокиран от поведението ѝ. Щом изпаднала в депресия, започвала да води в дома си различни мъже. Твърдяла, че ѝ помагали да забрави лошото си настроение. Саймън беше изключително толерантен, но не можеше да преживее любовните връзки на майка си. Смяташе, че тя няма право да се отдава на други мъже. Всъщност разбрах за душевните му терзания едва след смъртта ѝ, когато една нощ Саймън ми се довери. Скръбта му беше безгранична. Майка му се обесила през нощта, а той я открил точно на Коледа.

— Разказът на Руди обяснява почти всичко. — Пийбоди седеше изпъната до Ив, която се опитваше да си пробие път сред натовареното

движение. — Саймън е страдал от Едипов комплекс; набелязвайки всяка нова жертва, той едновременно е наказвал майка си и е изразявал любовта си към нея. Двамата мъже, които е убил, може би символизираха баща му или сексуалните му предпочитания са взели връх.

— Благодаря за обобщението. — Ив нервно забарабани с пръсти по волана, когато колата попадна в поредното задръстване. — Всички май се откачили. Не е чудно, че преди Коледа болниците и лудниците се пълнят с пациенти.

— Бъдни вечер е, лейтенант.

— Нима ме мислиш за толкова изкуфяла, че да ме подсещаш? — Тя натисна копчето за вертикално издигане, рязко зави наляво и профуча над спрелите коли.

— Внимавайте, идва въздушен автобус! — изкрещя сътрудничката ѝ.

— Не съм сляпа. — Ив се стрелна на сантиметри разстояние край огромния автобус.

— Онова такси ще... — Пийбоди се хвана за седалката и затвори очи, когато шофьорът на таксито, който очевидно беше не по-малко изнервен от Ив, също се издигна във въздуха.

Ив изруга, рязко завъртя волана, при което броните на двете коли все пак се удариха, и включи сирената.

— Спускай се, тъпако! — извика, сетне последва собствения си съвет и приземи автомобила си така, че машината се качи на тротоара и за малко не помете разгневените пешеходци.

Тя гневно изскочи навън и се запъти към таксито. Шофьорът заплашително я пресрещна. На Пийбоди ѝ се искаше да му извика, че ако е решил да се бие с ченге, не е избрал най-подходящия обект. Слезе от колата и докато си пробиваше път през тълпата, обнадеждено си помисли, че може би скандалът с таксиметровия шофьор ще подобри настроението на началничката ѝ.

— Дадох мигач. Аз също имам право на вертикално издигане — закрещя човекът. — Защо не беше пуснала сирената, а? Защо бурканът на покрива не светеше? Кой ще ми плати смачканата броня — кметът ли? Какво си въобразявате вие, ченгетата? Да не мислите, че улиците са ваши? Да знаеш, че ще ми платиш щетите, сестро.

— Сестро ли?

Пийбоди потръпна като чу ледения тон на началничката си и се съжали над бедния човек.

— А сега слушай внимателно, братко. Първо се отдръпни, иначе ще те арестувам за нападение срещу полицейски служител.

— Ама аз дори с пръст не съм те пипнал.

— Назад! Ръцете върху колата!

— Да му се не види, защо вдига толкова шум заради някаква смачкана броня?

— Ако продължаваш да дрънкаш, ще ти лепна и обвинение за оказване на съпротива.

— Проклетница! — измърмори той. Обърна се, разкрачи се и сложи ръцете си върху покрива на таксито. — Нали е Бъдни вечер. Бъди по-християнски настроена. Да се споразумеем, а?

— Първо ще се научиш на уважение към полицията.

— Госпожо, братовчед ми е ченге в 41 район.

Ив стисна зъби, извади значката си и я тикна под носа му.

— Можеш ли да четеш? Тук пише „лейтенант“, не „сестра“ или „госпожа“. Ако си неграмотен, консултирай се с братовчеда си от 41 полицейски район.

— Казва се Бринкелман — промълви шофьорът. — Сержант Бринкелман.

— Заръчай на сержант Бринкелман да се обади на лейтенант Далас в централното полицейско управление и да обясни защо братовчедът му е тъпанар. Ако обяснението му е задоволително, няма да отнема шофьорската ти книжка и ще забравя, че си попречил на служебен автомобил да се включи във въздушния трафик. Ясно ли е?

— Да, лейтенант.

— Тогава изчезвай.

Човекът послушно седна в таксито и чинно изчака удобен момент да се включи в движението. Ала Ив още не се беше успокоила. Обърна се и размаха пръст пред лицето на сътрудничката си.

— А ти, ако искаш да се возиш с мен, извади бастуна дето си го глътнала.

— Извинете, лейтенант. Не бях забелязала, че съм погълнала толкова неудобна вещ.

— Не се опитвай да правиш саркастични забележки, защото си лишена от чувство за хумор, полицай Пийбоди. Ако не искаш да ми

сътрудничиш, поискай да бъдеш преразпределена.

Пийбоди се вцепени от ужас.

— Не желая да ме преразпределят, лейтенант. Нямам нищо против да бъда ваша сътрудничка.

Ив едва се въздържа да не закреши. Обърна се, разблъска хората около себе си, които ѝ отвърнаха със същото и започнаха да я ругаят, после си запробива път обратно към Пийбоди.

— Ако продължаваш да ми говориш толкова официално, ще те накарам да съжаляваш.

— А пък вие току-що ме заплашихте с уволнение.

— Не съм. Само предложих да не работим заедно.

Пийбоди почувства, че гласът ѝ ще издаде вълнението ѝ, но не искаше да се предаде толкова лесно.

— Все още съм на мнение, че снощи се държахте безобразно с мен по повод отношенията ми с Чарлс Мънроу.

— Вече изрази недоволството си, нали?

— Мисля, че нямате право да критикувате човека, който ме придружаваше. Наместихте се в личния ми живот и...

— Права си, въпросът беше личен. — Очите на Ив потъмняха, но не от гняв, а от обида, както с изумление забеляза Пийбоди. — Снощи не разговарях с теб като с моя подчинена, а като с приятелка.

По-младата жена се изчерви като рак.

— Лейтенант...

— Като с приятелка — продължи Ив, сякаш не беше забелязала смущението ѝ, — която правеше мили очи на едно жиголо; при това заподозряно в убийство.

— Ала Чарлс...

— Не беше сред главните заподозрени — прекъсна я Ив, — но все пак бе човек, който беше излизал с една от жертвите и с жената, срещу която бе извършено покушение.

— Вие изобщо не вярвахте, че Чарлс е убиецът.

— Подозирах Руди, но сгрехих. Можеше да съм сгрешила и по отношение на твоя... приятел. — Мисълта за това я накара да потръпне. — Вземи колата и се върни в управлението. Докладвай на командир Уитни и Фийни всички нови данни, свързани със случая. Съобщи им, че няма да се връщам там. Имам друга работа.

— Но...

— Закарай колата в управлението! Изпълнявай заповедите на повисшестоящите от теб. — Обърна се и отново изчезна сред тълпата пешеходци. Този път не се върна.

— По дяволите! — Пийбоди седна върху капака на колата, без да чува клаксоните на нетърпеливите шофьори и вече станалата банална коледна песен, която се носеше от стереоуредбата на отсрещния магазин. — Пийбоди, ти си кръгла глупачка.

Подсмръкна и посегна за носната си кърпичка, но си спомни, че Ив не ѝ я беше върнала. Избърса носа си с опакото на дланта си и се качи в колата.

Ив упорито се блъскаше и си проправяше път с лакти. Нюйоркчаните никога не поглеждат в лицето човека, който върви срещу тях. Ето защо тя помете мнозина от тях, докато наивните туристи, щом зърнеха буреносното ѝ изражение, бързаха да се отстранят от пътя ѝ.

Когато стигна до ъгъла на Четиристотин петдесет и първа улица, Ив вече се беше успокоила и внезапно осъзна, че не може да извърви пеш дългото разстояние до лабораторията, където възнамеряваше да сложи Дики на мястото му.

Вдигна поглед и забеляза, че въздушните ескалатори също са претъпкани с хора, следователно трябваше да се прости и с този начин на придвижване.

Нова вълна пешеходци я подхвана и я понесе, докато тя се последни сили успя да се изтръгне и се озова пред подвижен павилион за скара. Задави се от дима, избърса сълзите си.

Сетне с риск за живота си изскочи на платното пред някакво бавно приближаващо се такси, показва значката си на шофьора и побърза да се настани на предната седалка.

Потърка челото си, опитвайки се да облекчи главоболието, което беше получила, докато си пробиваше път сред множеството. Едва след няколко секунди се обърна към шофьора и видя, че по ирония на съдбата е попаднала в таксито, управлявано от братовчеда на детектив Бринкелман. Изсмя се и промълви:

— Това вече е върхът, нали?

— Целият ми ден беше отвратителен — измърмори човекът.

— Мразя коледните празници.

— И аз не ги обичам в ден като днешния.

— Закарай ме до Осемнайсета улица.

— Предполагам, че ще стигнете по-бързо, ако вървите пеш.

Тя отчаяно погледна към тълпите пешеходци, които се блъскаха по тротоарите.

— Разрешавам ти да направиш излитане. Ако те спрат от службата за контролиране на движението, аз ще се разправам с тях.

— На вашите услуги, лейтенант.

Издигна колата с шеметна бързина, а Ив затвори очи и отчаяно си помисли, че няма да се отърве от главоболието, ако не вземе някаква таблетка.

— Ще подадеш ли оплакване, задето ти издрасках бронята? — обърна се тя към шофьора.

— Ами, това е съвсем дребна работа. — Зави към Осемнайсета улица и добави: — Извинете, че се държах така с вас, лейтенант. Обаче уличното движение по празниците е ужасно и ме изнервя.

— Мен също. — Тя извади няколко кредитни жетона и ги пусна в специалния прорез. — Квит сме, нали?

— Благодаря за проявеното разбиране. Все пак ви пожелавам Весела Коледа.

— Благодаря, подобно. — Ив се засмя и слезе от таксито.

В този район на града, където се намираха само полицейски лаборатории и морги, улиците бяха почти безлюдни. Нямаше магазини с ярко осветени витрини, които да привличат тълпи от купувачи.

Тя влезе в грозната сграда от стомана и бетон, която очевидно е била проектирана от смахнат архитект, прекоси безличното фоайе и тръгна към пропускателен пункт.

Дежурният дроид ѝ кимна. Ив постави дланта си върху пластината, сетне съобщи името, чипа и кода си, както и при кого отива. Качи се на ескалатора и озадачено се намръщи, когато забеляза, че коридорите и залите са безлюдни. Сякаш всички служители си бяха отишли, въпреки че беше ранен следобед и съвсем нормален работен ден.

Набра кода, влезе в лабораторията и онемя от изумление. Натъкнала се бе на празненство, което беше в разгара си.

Разнасяше се оглушителна музика, ехтяха смехове. Някой ѝ подаде чаша, пълна с някаква зеленикава течност. Покрай нея с танцови стъпки мина жена, която носеше само бяла престилка и очила с голям диоптър, каквито използват микрохирурзите. Ив я хвана за ръкава.

— Къде е Дики?

— Тук някъде. Отивам да си наля още едно.

— Вземи моето питие. — Ив ѝ подаде чашата си и се запровира между танцуващите двойки и лабораторното оборудване. Внезапно забеляза Дики, който седеше върху дълга маса; беше пъхнал ръка под полата на някаква пияна лаборантка.

Ив предполагаше, че жената е пияна, иначе едва ли би позволила на Дики да я опипва с тънките си пръсти, напомнящи крака на паяк.

— Хей, Далас! — извика той, щом я видя. — Ела да се повеселиш заедно с нас. Купонът не е шик като онзи у вас, но все пак си го бива.

— Къде са резултатите, които очаквам? Какъв е този цирк?

— Бъдни вечер е, миличка. Хайде, усмихни се и дай да се забавляваме.

Тя го сграбчи за ризата и го дръпна от масата.

— Четирима души са убити, една жена е в болницата, а ти ме съветваш да се забавлявам. Ах, ти, кривоглед глупако, незабавно искам резултатите от пробите.

— На Бъдни вечер лабораторията работи до два. — Дики безуспешно се опита да се освободи от хватката ѝ. — А вече минава три часът, така че престани да се правиш на началничка.

— За бога, нима не осъзнаваш, че убиецът е на свобода? Нима не видя какво е сторил на жертвите си? Искаш ли да ти покажа видеофилмите, които е снимал, докато се е гаврил с тях? Нима искаш утре да научиш, че отново е отнел човешки живот, защото ти не си благоволил да свършиш работата си? Как ще седнеш на празничната маса, като знаеш, че отчасти носиш вина?

— Ужасна си, Далас. И без това нямам нищо ново за теб. А сега ме пусни. — Когато Ив се подчини, той с комично достойнство оправи ризата си. — Да отидем в съседното помещение. Не е необходимо да помрачаваме празничното настроение на колегите.

Промъкнаха се през веселящите се лаборанти. Дики отключи вратата и възкликна:

— По дяволите, приятел, не можеш да се чукаш тук. Заведи дамата в склада, както правят всички останали.

Ив притисна слепоочията си, а мъжът и жената, които се съвокупляваха на пода, скочиха, грабнаха дрехите и излязоха, заливайки се от смях. „Всички ли обезумяват по Коледа?“ — питаше се тя.

— Виновен е пуншът — обясни Дики. — Приготвен е с истински ром и е доста силен. — Седна пред компютъра и му нареди да се включи, сетне заобяснява: — Този път престъпникът беше оставил отпечатъци от пръстите си, но това вече ти е известно. Няма съмнения относно самоличността му. На местопрестъплението бяха открити следи от същото дезинфекционно средство, както и кутия с гримове като онези, които са били използвани върху предишните жертви. Нишките от тъкан, намерени от „метачите“, са от червения костюм, който ни изпрати за анализ. Този път убиецът няма да се измъкне, Далас. Когато застане пред съда тези доказателства ще бъдат достатъчни.

— Какво са открили твоите хора при огледа на жилището му? Господи, трябва ми някаква улика, която да ми подсказва къде се е скрил.

— Ще останеш разочарована. Резултатът не е обнадеждаващ. Този тип е маниак на темата чистота. Върху мебелите нямаше дори прашина, подът беше идеално измит. Все пак „метачите“ са намерили нишки от червения костюм, както и няколко косъма от брадата, която снощи беше оставил на местопрестъплението. Ако го заловиш и изправиш пред съда, моето заключение ще му осигури дълъг престой в затвора. Засега това е всичко.

— Добре. Изпрати информацията на компютъра ми в управлението, както и на Фийни.

Дики само сви рамене — и двамата знаеха, че вече би трябвало да го е сторил.

— Извини ме, че те откъснах от веселата компания.

— След един-два часа вече целият град ще празнува, Далас. Хората имат право да се позабавляват на Коледа.

— Прав си. Но в болницата лежи жена, която също има право да празнува.

Ив излезе на улицата и подложи лицето си на студения вятър, надявайки се главоболието ѝ да премине. Съжаляваше, че не е поискала от Дики някаква таблетка, която да спре пулсиращата болка в слепоочията ѝ. С изненада осъзна, че вече падаше мрак. През декември дневната светлина плахо се прокрадваше за по няколко часа и бързо биваше прогонена от нощната тъма.

Тя извади портативния си видеотелефон и набра домашния си номер.

— Нима още работиш? — обърна се към Рурк като забеляза, че лазерният факс бълваше съобщения.

— Вече привършвам.

— А аз имам още работа. Ще се прибера едва след един-два часа. Рурк видя помътнелите ѝ очи и разбра, че я измъчва главоболие.

— Къде отиваш?

— Лично ще претърся апартамента на Саймън. Може би хората ни са пропуснали нещо. Трябва да го направя, Рурк.

— Знам.

— Слушай, изпратих Пийбоди с моята кола. Апартаментът е недалеч от нас. Можеш ли да изпратиш автомобил да ме вземе?

— Разбира се.

— Благодаря. Щом свърша, отново ще ти се обадя, за да ти съобщя кога ще се прибера.

— Работи си спокойно, но непременно вземи нещо против главоболие, Ив.

Тя леко се усмихна.

— Нямам главоболие. Предлагам тази вечер да изпием няколко бутилки вино и страстно да се любим.

— Хм, бях решил да поиграем на шах, но щом имаш други идеи...

Ив искрено се разсмя и се почувства малко по-добре.

Изобщо не се изненада, когато стигна до сградата, където живееше Саймън, и видя, че Рурк я чака, седнал в колата.

— Можеше да изпратиш дроид.

— Нима си въобразяваше, че ще го сторя?

— Не. — Тя спря и разсеяно приглади косата си. — И не си въобразявам, че ще се съ согласиш да останеш в колата, докато свърша.

— Виждаш ли колко добре сме се опознали. — Рурк пхна ръка в джоба на елегантното си палто, извади миниатюрна кутийка и подаде на съпругата си мъничко синьо хапче. — Изпий го.

Ив се намръщи и стисна устни.

— Това е обикновено болкоуспокояващо. Не би могла да разсъждаваш логично, като те измъчва мигрена.

— Да не е от онези... другите таблетки?

— Не. Отвори уста. — Той пусна хапчето върху езика ѝ. — Изгълтай го. Браво, моето момиче, много си послушно.

— Целуни ме отзад.

— Скъпа, през целия ден мечтая само за това. Между другото, донесох ти резервната чантичка с приспособленията.

— Слава богу, че поне ти си с ума си и не си се заразил от коледната треска. Благодаря — добави, когато Рурк ѝ подаде чантичката и двамата тръгнаха към сградата. — Този път убиецът няма да ми се изплъзне. Разполагам с веществени доказателства и свидетели, знам, че е имал причини и възможност да убива.

— Има и още нещо: несесерът с гримове, който престъпникът е оставил в апартамента на Пайпър Хофман, е уникален, защото е изработен по поръчка. — Той нежно замасажира врата ѝ, опитвайки се да облекчи главоболието ѝ. — Една от моите компании предлага подобна услуга на професионалните козметици.

— Чудесно. Остава само да го открием.

— Не се е регистрирал в хотел. Макнаб провери навсякъде, дори в частните пансиони... разбира се, информацията му едва ли е пълна, защото в ден като днешния на никого не му се работи.

— Разбрах го от собствения си опит. Натъкнах се на истинска оргия в лабораторията.

— Обиден съм, че не са поканили и нас.

— Подозирам, че сме пропуснали рядкото удоволствие да видим Дикий гол. — Тя извади шперца и отключи вратата на апартамент 35. — Нямаше да преживея подобна гледка. Напръскай се със спрей, ако си решил да ме последваш.

Рурк погледна флакона и въздъхна.

— Защо не ви отпуснат препарат, който не мирише толкова отвратително? — Все пак покорно напръска ръцете си и обувките си и изчака Ив да стори същото. Тя включи записващото устройство.

— За протокола. Лейтенант Ив Далас. Влизам в жилището на заподозрения Саймън. Двайсет и четвърти декември, шестнайсет часът и дванайсет минути. Придружава ме Рурк, граждански гражданин, който временно ще бъде мой помощник.

Влязоха, Ив нареди на осветлението да се включи, сетне огледа помещението, където вече не цареше идеален ред. Хората на Дики бяха оставили черни дири върху блестящите повърхности, докато бяха търсили отпечатащи от пръсти. „Метачите“ бяха разместили мебелите, свалили бяха картините от стените; видеотелефонът беше изключен и предаден в лабораторията.

— Щом вече си тук, няма да е зле да се поогледаш — обърна се Ив към съпруга си. — Ако нещо привлече вниманието ти, повикай ме. Ще обискирам спалнята.

Точно беше започнала да изважда вещите от гардероба, когато Рурк влезе и ѝ показва някакъв диск.

— Това привлече вниманието ми, лейтенант.

— Къде го намери? Трябваше да са прибрали всички дискове като веществени доказателства.

— Навярно са били в празнично настроение и са го пропуснали. Беше скрит в рамката на едно холограмно изображение. Навярно жената на холограмата е майката на престъпника. Хрумна ми, че хора като него понякога са странно сантиментални.

— Нямам компютър. Колегите са взели всичко. Трябва да се върна в управлението...

Тя млъкна и смаяно се втренчи в Рурк, който извади от джоба си продълговата черна кутия. Отвори я — вътре беше монтиран миниатюрен компютър.

— Една от новите ни „играчки“ — обясни той. — Не можахме да пуснем всички разновидности преди Коледа. Тази ще бъде в търговската мрежа за Деня на президента.

— Изпробвана ли е? Не бива да повредим диска.

— Лично аз съм го разработвал. Истинско бижу е. — Пъхна диска в прореза и попита: — Разрешаваш ли?

— Да. Дано да открием нещо важно.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Записът представляваше видео дневник; съдържанието му потресе Ив. Ден по ден бяха пресъздадени събитията, случили се за година в живота на един мъж, когато този живот внезапно е започнал да се разпада.

Навярно Майра би нарекла дневника вик за помощ.

Саймън много пъти споменаваше майка си — неговата голяма любов, която ту сквернословеше, ту възхваляваше.

За него тя бе ту уличница, ту светица.

Ала на края на живота си със сигурност се беше превърнала за сина си в бreme, което той не се опитваше да избегне, но не проумяваше.

Всяка Коледа тя беше увивала в пъстра хартия кутийката с гривната, върху която бяха гравирани думите „Моята най-голяма любов“ и която беше купила за съпруга си. Поставяла я беше под елхата като подарък за човека, който беше изоставил нея и невръстното ѝ момче. И всяка Коледа беше обещавала на сина си, че на следващата сутрин ще завари баща си у дома.

Дълго време Саймън ѝ беше вярвал.

И още по-дълго се беше примирявал с фантазиите ѝ.

Докато преди година, точно на Бъдни вечер, беше счупил кутията, веднъж завинаги унищожавайки илюзиите на жената, която обичаше, заличавайки спомена за мъжа, който се беше подиграл с нея.

А тя се беше обесила с красивата гирлянда, с която синът ѝ беше украсил коледната елха.

— Тъжна история — промълви Рурк. — Домъчня ми за Саймън.

— Нещастното му детство не е оправдание за това, че е изнасилвал и убивал хора.

— Права си, но все пак оказва влияние. Израстваме по различен начин, всеки от нас избира как да живее.

— И всеки от нас е отговорен за избора, който е направил. — Ив извади пликче за веществени доказателства и го отвори. Съпругът ѝ се

поколеба, извади диска от портативния компютър и го пусна в пликчето.

Тя се свърза по комуникатора с Макнаб, който побърза да рапортува:

— Още не сме открили убежището му, лейтенант. Намерих бащата. Преди трийсетина години се е изселил на станция „Нексус“, оженил се е повторно, има две деца и дори внучета. Имам пълна информация, ако желаете да разговарят с него.

— Няма смисъл — промърмори тя. — В апартамента на Саймън открих диск с видео дневника му, който „метачите“ не са успели да намерят. Ще го изпратя в отдела за електронна обработка на информацията. Моля те, отиди в управлението и прехвърли видео дневника във файла на Саймън. С това работата ти за днес приключва. Същото се отнася и за Пийбоди. Необходимо е непрекъснато да поддържате връзка с мен, докато престъпникът е на свобода.

— Слушам, лейтенант. Сигурен съм, че той много скоро ще напусне скривалището си и тогава ще го заловим.

— Точно така. Върви да се приготвиш за празника, Макнаб. Дано Дядо Коледа донесе на всички ни онова, което сме си пожелали.

Рурк замислено я наблюдаваше; след миг промълви:

— Престани да се самообвиняваш за смъртта на онези хора, Ив. Отпусни се...

— Тази нощ Саймън ще нападне следващата си жертва — прекъсна го Ив. — И само той знае кого е набеязал. — Обърна се, огледа съдържанието на гардероба и допълни: — Погледни — дрехите му са подредени по цвят и предназначение. Изглежда по-вманиачен дори от теб.

— Не съм вманиачен, просто обичам реда...

— Който трудно се поддържа, особено ако притежаваш двеста черни копринени ризи. Не дай, боже, да облечеш онази, която не трябва и да подрониш реномето си на един от най-елегантните мъже на планетата.

— Да разбирам ли, че не си ми купила черна копринена риза като подарък за Коледа?

Тя се намръщи.

— Мисля, че се поизложих с подаръка ти. Съвсем наскоро Фийни ми обясни, че трябва да купиш няколко предмета на брачния си

партньор. А пък аз съм ти взела само един подарък.

— Ще ми подскажеш ли какво си ми приготвила? — закачливо попита Рурк.

— Няма, защото ако ти подскажа, ще се досетиш и ще ми развали удоволствието. По-добре напреди ума си и ми помогни с разрешаването на една загадка. Погледни — всички ризи и панталони в този край са бели, кремави, бежови. Следват дрехи в синьо и зелено. Тук има празни закачалки, после идват облекла в кафяво, сиво и черно. Според теб кой цвят липсва?

— Червеният.

— Точно така. Може би е носел червено само в специални случаи. Имал е резервен костюм и е дошъл да го вземе, а колегите „метачи“ изобщо не са забелязали тази подробност. Взел е и бижутата, които е смятал да „подари“ на следващите си жертви. Но къде ли ги е скрил? Къде ли е убежището му? — Тя закрачи из статията. — Знаел е, че повече не ще има достъп до апартамента си. Рискувал е да се върне, защото не би могъл да „довърши работата си“ без инструментите и без костюма си. Убедена съм, че след като е толкова педантичен и умен, положително е подготвил скривалището си в случай на нужда.

— Живее е като отшелник с майка си и със спомените — замислено изрече Рурк. — Няма е близки хора, освен колегите си, най-щастлив е бил на работното си място.

Ив внезапно възкликна:

— Господи, върнал се е в сградата, където се помещава козметичния салон.

— Незабавно да отидем там.

Автомобилите едва пъплека по заледените улични платна, но по тротоарите почти нямаше хора. Тук-там се виждаха пешеходци, които бързаха към домовете си, където ги очакваха семействата, приятелите им. Онези, които още не бяха купили подаръци, влизаха в магазините, които още бяха отворени.

Уличното осветление се включи, лампите хвърляха жълтеникави отблясъци. Върху огромно рекламно табло Дядо Коледа летеше с шейната си и пожелаваше весели празници на всички.

Заваляха ледени топчета.

„Само това липсваше“ — помисли си Ив.

Когато Рурк паркира до тротоара, тя побърза да излезе от колата, извади шперца си, поколеба се, сетне се наведе и извади оръжието си, което носеше в кобур, прикрепен към глезена ѝ и го подаде на съпруга си.

— Вземи го. За всеки случай.

Излязоха от колата и потръпнаха от ледения вятър.

— През целия ден е имало хора в козметичния салон, в магазините и в залите за гимнастика, които се помещават в сградата. Саймън се е скрил някъде, където е знаел, че никой няма да влезе. Навярно има празни помещения и можем набързо да ги проверим, но нещо ми подсказва, че той е в апартамента на Пайпър. Знаел е, че жертвата му е в болницата и че Руди нито за миг няма да се отдели от нея. Решил е, че се намира в пълна безопасност, тъй като ченгетата не са имали повод да се връщат след проверката на „метачите“. — Тя натисна копчето на асансьора и гневно изруга: — По дяволите, изключен е.

— Искаш ли да го пусна, лейтенант?

— Престани да се правиш на хитрец.

— Тълкувам думите ти като съгласие. — Той пхна оръжието в джоба си и извади чантичка с инструменти. — Ще ми отнеме не повече от минута. — Отстрани контролното табло и натисна няколко ключа. Дочу се тихо бръмчене, сетне лампичките под стъклената врата се включиха.

— Добре се справи. Човек би казал, че си крадец, а не бизнесмен.

— Благодаря за комплимента. — Той кавалерски ѝ направи път да влезе в кабината, сетне я последва и нареди: — Апартаментът на Хофман.

Съжалявам. Достъпът до този етаж е възможен чрез набиране на кода или специално разрешение.

Ив нетърпеливо изруга и посегна към шперца си, но Рурк я изпревари. Отново свали пластинката и деблокира асансьора.

Кабината безшумно се понесе нагоре. Когато започна да забавя движението си, Ив пристъпи напред и застана между вратата и Рурк.

Той само присви очи и зачака. Щом вратата се отвори, блъсна съпругата си встрани, изскочи във фоайето, насочвайки оръжието си.

— Да не си посмял отново да го направиш — изсъска тя и с един скок се озова навън.

— А пък ти да не си посмяла да ме прикриваш с тялото си. Тук няма никого. Готова ли си да се справим с вратата?

Ив още трепереше от гняв, но си каза, че сега не е моментът за семеен скандал. Ето защо безмълвно се приведе.

— На „три“ влизаме. Едно, две... — Блъснаха вратата едновременно като полицаи по време на тренировка.

Всички лампи в апартамента бяха включени, от музикалната система се разнасяха коледни песни. Всички щори бяха спуснати, разноцветните лампички на елхата весело примигваха.

Ив безмълвно посочи наляво. Докато вървяха към спалнята, тя забеляза, че петната върху всички мебели и маси, останали след лаборантите, са изчезнали. Разнасяше се миризма на цветя и дезинфектант.

От басейна с минерална вода се вдигаше пара.

В спалнята цареше идеален ред, леглото беше оправено, заличени бяха следите, оставени от полицейските служители.

Ив смъкна покривката и тихо изруга.

— Сменил е чаршафите. Мръсникът е спал в леглото, където е изнасилил Пайпър. — Усети как гневът ѝ се разпалва. Приближи се до гардероба и го отвори. Между дългите бели роби, които носеха братът и сестрата, прилежно бяха поставени на закачалки ризи и панталони.

— Настанил се е като у дома си? — възкликна тя, наведе се и отвори черното куфарче, което беше поставено в гардероба. — Ето и другите му реквизити. — С разтуптяно сърце прерови куфарчето, като мълвеше думите на песента за коледните подаръци на влюбения. — Приготвил е по нещо за останалите си жертви... дванайсетата е трябвало да „получи“ шнола, върху която са гравирани дванайсет мъже с полички.

— Шотландски костюми — машинално я поправи Рурк. — Това са шотландски гайдари.

— Добре де, не е толкова важно. Важното е, че всички са тук, с изключение на „подаръка“ за петата жертва. Взел го е със себе си. — Тя се изправи и продължи: — Изкъпал се е, без да бърза, облякъл е червения костюм, поставил е приспособленията си в проклетата кутия

с панделката и е отишъл да свърши отвратителното си дело. Но със сигурност ще се върне тук.

— Ще го изчакаме.

Изкушаваше се да се съгласи. Никога не би го признала, но жадуваше сама да залови изверга, да види изражението му в този миг. Да ликува, задето е победила не само него, но и другото си Аз, с който се сблъскваше в кошмарите си.

— Ще се обадя в управлението и ще рапортувам какво съм открила. После ще възложи задачи на онези полицаи, които са имали нещастieto да бъдат дежурни тази нощ. Едни ще наблюдават сградата отвън, други ще чакат симпатичния Саймън в апартамента. След около час всички ще бъдат по местата си, а ние с теб ще се приберем у дома.

— Признай, че не искаш да повериш залавянето му на свой колега, Ив.

— Прав си. Може би точно поради това трябва да се откажа. Пък и... — Обърна се към него, припомняйки си думите на Майра. — Имам право на личен живот, на щастието, което намерих заедно с теб.

— Тогава побързай. — Той помилва страната ѝ. — Жадувам да се приберем у дома.

Пийбоди привърши с досадната канцеларска работа и тежко въздъхна, защото внезапно почувства самосъжаление. Дочу шум откъм вратата, обърна се и видя Макнаб.

— Какво има?

— Ами... реших да ти напомня, че Далас ни освободи за тази вечер.

— Ще си тръгна, когато приключа работата си.

Младежът лукаво се усмихна.

— Доколкото виждам, свършила си всичко. Навярно имаш среща с онзи мазник.

— Ама че си невеж, Макнаб. Не мога да прекарам Бъдни вечер с човек, с когото съм излизала само веднъж. — „Освен това Чарлс беше предварително ангажиран“ — мислено добави тя.

— Семейството ти не живее в Ню Йорк, нали?

— Не. — Пийбоди се престори, че търси нещо в чекмеджето си, очаквайки Макнаб да си отиде.

— Не можа ли да отидеш у дома за Коледа, а?

— Тази година се разминах с отпуската.

— Аз също. Проклетият убиец обърка всичките ми планове, престанах да излизам и живея като монах. Тази вечер и аз съм самотен. — Небрежно пъхна ръце в джобовете си и подхвърли: — Какво ще кажеш да сключим примирие, нещо като коледен мораториум?

— Не водя война с теб. — Тя се обърна да вземе униформената си куртка.

— Изглеждаш малко... посърнала.

— Както знаеш, днес имаме доста работа.

— Слушай, ако нямаш среща с господин Мазников, защо да не прекараш Бъдни вечер с колега? На такъв празник никой не бива да бъде сам. Ще те заведе на вечеря, ще пийнем по нещо — аз черпя.

Пийбоди бавно закопчаваше куртката си и се питаше кое е по-неприятно: да прекара вечерта сама или в компанията на Макнаб. Нито едната, нито другата възможност ѝ изглеждаха особено привлекателни, накрая реши да предпочете по-малкото зло.

— Не си ми достатъчно симпатичен, че да ти разреша да ме черпиш. — Вдигна поглед и сви рамене. — Ще дойда с теб, но ще платя моята сметка.

— Дадено — ухили се Макнаб.

Пийбоди не беше очаквала да прекара приятно вечерта, но след два коктейла „Сейнт Ник“ откри, че не се чувства тъжна. Поне щеше да убие няколко часа в разговор на служебни теми.

Тя нерешително оглеждаше апетитните хапки с пилешко, защото знаеше, че са фатални за диетата ѝ.

— Как е възможно да се тъпчеш така? — обърна се към Макнаб, докато завистливо го наблюдаваше как унищожава двойна пица, гарнирана с кашкавал, шунка, сирене, аншоа и какво ли още не. — Би трябвало да си истински дебелак.

— Навярно се дължи на ускорената ми обмяна на веществата — обясни с пълна уста младежът. — Искаш ли пица?

Тя знаеше, че трябва да откаже, иначе щеше да загуби битката и отново да натрупа излишни килограми. Все пак си отрязва едно парче и всяка хапка ѝ се струваше божествена.

— Сдобрихте ли се с Далас? — ненадейно подхвърли Макнаб. Пийбоди преглътна и намръщено го изгледа.

— Откъде знаеш, че сме се скарали? Тя ли ти каза?

— Миличка, аз съм детектив. Нищо не убягва от погледа ми.

След двата изпити коктейла езикът на Пийбоди се беше поразвързал, достатъчно че да признае:

— Направо е побесняла.

— Сигурно си го заслужила.

— Аха. Но и тя не беше права. — Младата жена сбърчи чело. — Ала вината е предимно моя. Не знам дали Далас изобщо ще ми прости.

— Когато знаеш, че някой е готов да жертва живота си за теб и го оскърбиш, трябва да направиш всичко възможно да се сдобриш с него. Като се скараме с нашите, отначало всеки се цупи, после се извиняваме един на друг.

— Лейтенант Далас не е член на семейството ми.

— Ама че го каза! — засмя се Макнаб, сетне се втренчи в чинията ѝ. — Ще изядеш ли всички пилешки хапки?

Внезапно Пийбоди почувства, че на сърцето ѝ олекна. Помисли си, че Макнаб е голям досадник, но в случая имаше право. Усмихна му се в отговор и заяви:

— Ще ти отстъпя шест парченца в замяна на още едно парче от пицата.

Ив се опитваше да не мисли за операцията по залавянето на Саймън. Хората ѝ бяха опитни, целият район около сградата се наблюдаваше с електронни уреди. Този път престъпникът не можеше да се изплъзне.

Страхуваше се, не искаше да си представи къде бе сега, какво правеше. Не можеше да му попречи да отнеме живота на още един човек.

Важното беше, че тази нощ щяха да го заловят. Този път полицията имаше солидни доказателства за вината му. Саймън щеше да бъде осъден на доживотен затвор.

— Доколкото си спомням, желанието ти беше да изпием няколко бутилки вино.

— Прав си. — Тя с изненада установи, че искрено се усмихва. Посегна към чашата, която ѝ подаваше Рурк и реши да забрави всичко друго.

— Спомена още, че ще правим секс.

— Май казах нещо подобно. — Ив протегна ръце и страстно го притисна към себе си.

Пийбоди остана в ресторанта по-дълго, отколкото беше възнамерявала, и се забавлява повече, отколкото беше очаквала. Докато бавно се изкачваше по стъпалата към апартамента си, тя си казваше, че навярно доброто ѝ настроение се дължи на изпития алкохол, а не на компанията на Макнаб. Все пак беше длъжна да признае, че тази вечер колегата ѝ не се беше държал като самонадеян досадник.

Искаше ѝ се да облече стария си домашен халат, да включи лампичките на елхата, да се излегне на канапето и да намери телевизионен канал, по който се излъчва някой сантиментален коледен филм. В полунощ щеше да се обади на родителите си и да им каже колко ги обича и колко ѝ липсват.

Въпреки очакванията си, беше прекарала доста приятно Бъдни вечер.

Изкачи се до площадката, зави наляво и тананикайки тръгна към апартамента си.

Внезапно от сенките излезе Дядо Коледа. Носеше голямата кутия, опакована със сребриста хартия, усмихваше се, а очите му налудничаво проблясваха.

— Здравей, момиченце. Много закъсня. Страхувах се, че не ще успея да ти дам подаръка.

„Да му се не види!“ — помисли си Пийбоди. Трябва мигновено да реши как да постъпи — да побегне или да остане. Оръжието беше в кобура под куртката, а дрехата беше закопчана. Но комуникаторът беше в джоба ѝ.

Решението беше взето. Тя принудено се усмихна, пхна ръка в джоба си и включи устройството.

— О, Дядо Коледа, не очаквах да те срещна пред вратата ми, още по-малко да получа подаръци. Та жилището ми дори няма комин, през който да се спуснеш.

Убиецът отметна глава и се засмя.

Ив изстена, излегна се по гръб и се протегна. Така ѝ не бяха стигнали до леглото, а се бяха любили на пода. Чувстваше се изтощена до смърт и много щастлива. Погледна съпруга си, който лежеше до нея, и промълви:

— Не беше зле за начало.

Той се засмя и докосна топлата ѝ гърда.

— Ти сякаш прочете мислите ми. Но преди това искам да видя подаръка си.

— Нима току-що не ти подарих себе си? — Ив се усмихна, седна и приглади косата си. — Обаче догодина...

Замлъкна, като чу гласът на Пийбоди и се досети, че комуникаторът е в джоба на панталоните ѝ, който небрежно беше захвърлила в желанието си да се люби с Рурк.

О, Дядо Коледа, не очаквах да те срещна пред вратата ми...

— Боже мой! Боже мой! — Тя мигновено скочи и на две — на три надяна дрехите си, докато трескаво повтаряше: — Трябва да се свържем с диспечера! Пийбоди има нужда от помощта ни! Боже мой, Рурк!

Той също се беше облякъл, грабна портативния си видеотелефон и извика:

— Да вървим. Ще се обадим от колата.

— Чаках те — прошепна Саймън. — Искях да те изненадам.

„Опитай се да печелиш време, да го залъжеш“ — трескаво си повтаряше Пийбоди.

— Ще ми подскажеш ли каква е изненадата?

— Подарък, избран специално за теб от човека, който те обича. — Той тръгна към нея, а младата жена продължи да се усмихва, докато разкопчаваше куртката си.

— Така ли? И кой е този човек?

— Дядо Коледа те обича, Дилия. Хубавата ми Дилия.

Тя съзря спринцовката в ръката му. Рязко се извърна и се опита да го отблъсне, като трескаво се опитваше да извади оръжието си.

— Лошо момиче! — изхриптя Саймън и я блъсна в стената. Пийбоди замахна, но вместо него улучи голямата кутия. Дясната ѝ

ръка се оказа притисната до стената.

— Не ме докосвай, гад такъв! — Тя се обърна и се опита да го препъне, но почувства, че реакциите ѝ са забавени от изпития алкохол. Усети как иглата на спринцовката се заби в шията ѝ.

— По дяволите — промърмори, успя да направи една-две крачки, сетне се строполи на земята.

— Виж какво направи — смърри я Саймън, отвори чантата ѝ и започна да рови, търсейки картата ѝ за електронната ключалка. — Ами ако си счупила нещо? Много ще се ядосам, ако си счупила някое от приспособленията ми. А сега бъди послушна, ела с мен.

Изправи я на крака, отключи вратата, и блъсна младата жена в коридора. Тя падна, но почти не усети болка, сякаш тялото ѝ беше обвито с дунапрен. Вътрешният глас сякаш ѝ крещеше, че трябва да стане, че не трябва да се оставя в ръцете на убиеца... за миг ѝ се стори, че скача и се нахвърля върху него, сетне осъзна, че не чувства краката си.

Някъде отдалеч чу шума на затваряне на вратата, сетне гласа на Саймън:

— А сега ще те сложа в леглото. Предстои ни много работа. След час-два ще бъде Коледа. Хайде, моя любов — промълви той, вдигна я, като че беше кукла и я занесе в спалнята.

— Пет пари не давам, че работите в намален състав и не разполагате с достатъчно коли — изкрещя Ив на диспечера. — Животът на полицаи Пийбоди е в опасност. В опасност е, да те вземат дяволите!

Ще уведомя шефовете за неприличния език, който държите, лейтенант Ив Далас. Подкреплението вече е на път. Ще бъде на упоменатия от вас адрес след дванайсет минути.

— Тя може да бъде мъртва след дванайсет минути! Ако дори косъм падне от главата ѝ, лично ще те разглобя на части! — Ив удари с юмрук по видеотелефона и възкликна: — Дроиди обслужват диспечерската служба и всички отдели на полицията, защото е Коледа и колегите са решили да празнуват. Рурк, не можеш ли да караш по-бързо?

Той мълчаливо вдигна рамене. Шофираше със сто и шейсет километра в час и автомобилът се носеше като стрела през завесата,

образувана от проливния дъжд, примесен със сняг. Все пак натисна докрай педала на газта.

— Почти стигнахме, Ив. Ще успеем да я спасим.

Гласът на Саймън продължаваше да се разнася от комуникатора, причинявайки неописуемо страдание на Ив, която сякаш виждаше какво се случва в жилището на Пийбоди.

Той привърза младата жена към леглото, сетне разряза дрехите ѝ. Устата на Ив пресъхна.

Саймън напръска с дезинфектант жертвата си, за да не се омърси, докато я изнасилва.

Още преди колата напълно да спре, тя отвори вратата и изскочи навън. Подхлъзна се върху заледения паваж, сетне изтича до входната врата. Ръцете ѝ трепереха, едва на втория опит успя да отключи с шперца си. Докато тичаше нагоре по стълбите, Рурк я настигна.

В този миг от далечината се дочу вой на сирени.

Ив блъсна с рамо вратата на апартамента, извади оръжието си и се втурна към спалнята.

— Полиция! Не мърдай!

Пийбоди беше гола и прикована с белезници към леглото. Очите ѝ бяха разширени от ужас. Цялата трепереше, тъй като през отворения прозорец нахлуваше студен въздух. Щом видя Ив, извика:

— Саймън избяга, спусна се по аварийната стълба. Настигнете го. Аз съм добре.

За секунди Ив се поколеба, после се спусна към прозореца, като извика на Рурк да остане при Пийбоди.

— Не! Не! — Младата жена се опита да стане, забравила, че е окована. — Ще го убие! Опитай се да ѝ попречиш!

— Дръж се! — извика ѝ той, вдигна одеялото от пода, зави я и също изскочи през прозореца.

Стълбата свършваше на около половин метър от земята. Ив скочи, подхлъзна се, сетне се подпря на коляно и успя да се изправи. Саймън, накуцвайки се отдалечаваше, ала червеният му костюм се виждаше отдалеч.

— Полиция! Стой, не мърдай! — отново извика тя и хукна след него, защото знаеше, че убиецът няма да се подчини.

Струваше ѝ се, че хиляди пчели бърмчат в главата ѝ, усещаше ужилванията им по цялото си тяло. Омразата ѝ сякаш беше нагорещен камък в стомаха ѝ. Извади оръжието си и го затъкна в колана на панталоните си. Искаше ѝ се сама да накаже престъпника за злодеянията му.

Настигна го и се хвърли върху него като разярена тигрица. Саймън се просна по корем на паважа.

Ив го задраска с нокти, заудря го, но не чувстваше нищо. Задъхваше се и го проклинаше, ала не чуваше гласа си.

Преобърна го на гръб, извади оръжието си и го притисна до гърлото му.

— Ив. — Дочу гласа на Рурк, извърна глава и го видя да стои на няколко крачки от нея.

— Нали ти казах да останеш при Пийбоди! Не се бъркай в това! — Тя се втренчи в окървавеното лице на човека, който ридаше... и внезапно видя омразното лице на баща си.

Оръжието ѝ не можеше да убива. Освен ако не бъдеше насочено към пулса на жертвата. Тя го притисна още по-силно към гърлото на престъпника. Жадуваше да натисне спусъка.

— Ив, успя да го спреш, победи го. — Рурк, който страдеше заедно със съпругата си, приклепна до нея и я погледна в очите. — Знам, че не си способна да му отнемеш живота.

Тя държеше пръста си на спусъка, готова да го натисне. Ледените парченца, които се сипеха от небето, трополяха по паважа и сякаш пробуждаха като игли лицето ѝ.

— Откъде знаеш, че не съм способна да го убия?

— Никога повече няма да отнемеш човешки живот. — Той нежно я помилва по главата.

— Никога повече — повтори Ив, потръпна и отмести оръжието си, сетне бавно се изправи.

Саймън се сви на кълбо, продължавайки да риде и да вика майка си. Гримът се стичаше по лицето му, изглеждаше неописуемо жалък.

„Победих го — помисли си Ив. — Всичко свърши.“

— Повикай колегите — обърна се тя към Рурк. — Не съм взела белезници.

— Ще ти услужа — обади се Фийни и се приближи до тях.

— Слава богу, че комуникаторът ми беше настроен за връзка с Пийбоди и Макнаб. Дватама с младежа дойдохме веднага след вас. — Той я погледна в очите, сетне добави: — Блестящо се справи, Далас. Ще се погрижа за арестувания, а ти се погрижи за сътрудничката си.

— Добре. — Ив избърса от лицето си кръвта, питайки се дали е нейна или на Саймън. — Благодаря, Фийни.

Рурк я прегърна през раменете. В бързината не бяха облекли върхни дрехи. Ризата на Ив беше мокра, младата жена трепереше.

— Откъде ще минем — през вратата или ще се изкачим обратно по аварийната стълба?

— По стълбата. — Тя погледна към металните стъпала над нея. — Ще стигнем по-бързо. Повдигни ме, после ще ти помогна да се качиш.

Стъпи върху ръцете му, подскочи и се изкатери на металната площадка.

— Ще те чакам отвън — промълви Рурк. — Мисля, че е по-добре да останеш насаме с нея.

— Прав си — отговори тя, но не помръдна, въпреки че вятърът я пронизваше до кости. Трепереше не само от студа, но и от онова, което току-що беше преживяла, побеждавайки самата себе си. — Не го убих, Рурк. Изпитвах ужас при мисълта, че отново мога да го направя. Мразех от дън душата си Саймън, ала не можех да го убия.

— Знам. Никога не си била убийца по душа, Ив. — Протегна се и стисна ръката ѝ. — По-бързо влизай, ще изстинеш. Ще те чакам в колата.

Тя погледна към прозореца и осъзна, че много по-лесно е било да излезе през него, отколкото да се качи обратно. Дълбоко си пое дъх и прехвърли крака си през перваза.

Пийбоди, завита в одеяло, седеше на леглото, а пребледнелият Макнаб я беше прегърнал.

— Добре е — побърза да каже той. — Саймън не е успял да я... само че е много разстроена. Наредих на униформените да останат отвън.

— Добре. Всичко е наред, Макнаб. Отиди си вкъщи, почини си.

— Ами... аз... мога да спя на кушетката, ако искаш — обърна се той към Пийбоди.

— Благодаря, но не е необходимо. Вече съм добре.

— Само исках да... — смутено забърбори той и стана. — Да се явя ли на работа утре сутринта, за да уредим формалностите около приключването на разследването.

— Не. Почини си един ден. Заслужил си го.

Младежът благодарно се усмихна.

— Всички сме заслужили почивката си. Ще се видим вдругиден.

— Беше невероятно мил с мен — въздъхна Пийбоди. — Не позволи на никого да влезе и мълчаливо ме прегръщаше, докато плачех на рамото му. Затвори прозореца, защото ми беше студено. Господи, толкова ми беше студено! — Тя закри лицето си с длани.

— Искаш ли да те заведе в болницата?

— Не, добре съм, само съм позамаяна. Навярно това отчасти се дължи на алкохола, който бях изпила. Заловихте го, нали?

— Да, залових го.

Пийбоди отпусна ръце. Опитваше се да им придаде невъзмутимо изражение, но в очите ѝ се четеше тревога.

— Жив ли е?

— Да.

— Добре. Страхувах се, че...

— И аз се страхувах от същото, но не го сторих.

Внезапно Пийбоди се разрида и възкликна:

— Господи, само това липсваше! Извинете, лейтенант.

— Поплачи си, ще ти олекне. — Ив седна до нея и я прегърна.

— Толкова се изплаших... никога не съм била толкова изплашена. Не предполагагах, че той е толкова силен. Не можех да извадя оръжието си и...

— Трябваше да избягаш, когато го видя.

— А вие как бихте постъпила? — По-младата жена въздъхна и не повтори въпроса си. И двете знаеха отговора. — Бях сигурна, че ще ми се притечете на помощ. Ала като се свестих и видях, че ме е завързал за леглото... се изплаших, че няма да дойдете навреме.

— Справи се блестящо. Добре, че ти хрумна да го залъгваш с празни думи, за да печелиш време. — На Ив не ѝ се искаше да остане още, защото присъствието на сътрудничката ѝ я успокояваше. Въпреки волята си стана да си върви. — Искаш ли някакво лекарство за нерви? Например от онези таблетки, които се продават без рецепта.

— Предпочитам да не вземам успокояващи хапчета. Стават опасни в комбинация с алкохол и транквиланти.

— Ще освободя хората, които охраняват сградата. Искаш ли да повикам някого, за да не бъдеш сама през нощта?

— Не — промълви Пийбоди. Забеляза, че постепенно тонът на началничката ѝ става по-хладен. — Лейтенант, моля да ме извините за онова, което снощи ви наговорих.

— Сега не е моментът да го обсъждаме.

Пийбоди стисна устни, сетне леко повдигна одеялото.

— Не съм с униформа и не разговарям с вас като с по-висш офицер. Следователно мога да кажа каквото си пожелаея. Снощи много ме обидихте и все пак се радвам, че ми наговорихте всичко това. Няма да ви се извиня, задето ви държах такъв език и все пак съжалявам, защото не осъзнах, че искрено сте загрижена за мен.

Ив не ѝ отговори веднага, сетне промълви:

— Приемам извиненията ти, но при едно условие — ако някога наемеш дванайсет мъже да те изчукат, ще ми разкажеш всичко с най-големи подробности.

— Това е неосъществима мечта. Всъщност не получавам толкова голяма заплата, че да си позволя дванайсет жигола наведнъж. Все пак тази вечер една моя мечта се сбъдна. Рурк ме видя гола.

— Боже мой, как ти хрумна! — Ив също се засмя и отново я прегърна този път още по-сърдечно. — Радвам се, че отново сме приятелки.

Докато наблюдаваше как съпругата му стои пред сградата и дава разпореждания на униформените полицаи, Рурк възхитено си каза, че Ив изглеждаше толкова спокойна, въпреки всичко, което беше преживяла. Ръцете ѝ бяха окървавени, но тя едва ли го осъзнаваше. Приглади косата си с обичайния си жест, а Рурк ненадейно усети толкова силна обич, сякаш огромен юмрук го удари в сърцето.

— Искаш ли да останеш при Пийбоди?

Ив се отпусна на седалката, наслаждавайки се на топлината.

— Не е необходимо. Тя е истинско ченге, нищо не може да я сломи.

— Теб също. — Той повдигна брадичката ѝ и я целуна едновременно нежно и страстно.

Ив отвори очи и хвана ръката му.

— Колко е часът.

— Наближава полунощ.

— Добре... целуни ме отново. — Прилепи устни към неговите, сетне щастливо въздъхна. — Ето един спомен, който завинаги ще запазим в нашата кутийка. Нека ни стане традиция да се целуваме точно в полунощ. Честита Коледа!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.